

VĚŘÍM V ZÁZRAKY

Kathryn Kuhlman

1.1.1962

-

## PŘEDMLUVA

Láska se projevuje v tom, co konáte! Práce Kathryn Kuhlmanové spočívá ve vedení. Je Bohem ustanoveným vyslancem evangelia. Nepovažuje se ani za kazatele a někteří evangelisté přejali od ní onu žhavou vášeň vyvádět ztracené duše z temnoty.

Je tomu více než 14 let, kdy za horkého dne – bylo to 4. července – přišla do Pittsburgu, Pennsylvanie. Pronajala si posluchárnu v Carnegiově knihovně, v budově, která náležela městu a kterou kdysi postavil Ondřej Carnegie. A tam je dosud.

Během těchto čtrnácti let tisíce lidí navštívili tuto posluchárnu. Nalezli tu nejen uzdravení těla, ale osvobození od hříchu a odpověď na své problémy, s nimiž se potkali. Kathryn Kuhlmanová ani zdaleka nesouhlasí s tím, tvrdí-li někdo, že její služba se týká jen, ba dokonce snad především, uzdravení nemocného těla. Toto zdůrazňuje v každém shromáždění, neboť upřímně věří, že nejdůležitějším ze všech zázraků je uzdravení duše. V těchto shromážděních není pěstován fanatismus. Často tu je takové ticho, že bys mohl zaslechnout i to nejjemnější šustění papíru. Slečna Kuhlmanová to přičítá té skutečnosti, že její služba je založena na Božím slově a s jistotou tvrdí, že přílně-li někdo k Božímu Slovu, projeví se u něho víra bez fanatismu.

Nepostavila pro své shromáždění žádnou budovu, ale doporučuje všem těm, kteří našli spasení ve shromážděních, jež ona pořádá, aby se vrátili do svého sboru a tam celým srdcem sloužili Bohu. Pro ty, kdo nemají žádného mateřského sboru, je nástrojem k budování pravého křesťanského charakteru. Když se tyto obrácení zapojí do nějakého sboru, vnášejí do něho, skrze svoje Duchem naplněné svědectví nový život.

Kathryn Kuhlmanová je presidentem „Společnosti Kathryn Kuhlmanové“ – náboženské, dobročinné a nevýdělečné organizace. Jedinou odměnou za její práci je plat, stanovený výborem společnosti. „Společnost“ má mužský pěvecký sbor, skládající se ze čtyřset zpěváků, kteří jsou členy sedmnácti různých národností. Její koncertní pěvecký sbor má sto hlasů a je považován za nejlepší v zemi. Mají smlouvu s Royal Canadian Academy. Tito zpěváci ve věku kolem dvaceti let, mají podobný program jako jakákoliv mládež současné doby.

Společnost vlastní kapitál, sestávající ze školního a nestálého úvěrového fondu koleje ve Wheatonu (Illinois), kde studenti dostávají v čas potřeby peněžitou podporu k dalšímu studiu. Tento fond není jen pro studenty, věnující se především teologii, ale je přístupný všem mladým lidem, kteří se obírají jakýmkoliv studiem jež skýtá kolej. Tato společnost odpovídá i za finanční podporu studentů státní univerzity v Pensylvánii, v Pittsburgu, za Carnegieův technologický ústav a za Zenevskou kolej v Beaver Falls v Pensylvánii, za ústav Taccoa Falls v Georgii a konservatoř v Cincinnati, Ohio.

Společnost Kathryn Kuhlmanové dala více než čtyřicet tisíc dolarů škole pro slepé děti v Západní Pennsylvánii. Slečna Kuhlmanová kdysi pozorovala skupinu malých slepých dětí, když si hrály s kolečkovými bruslemi. Byla velmi dojata tímto pohledem a naplněna novou vděčností za vlastní zrak a rozhodla se, že s Boží pomocí učiní, co jen bude moci, aby pomohla těmto maličkým.

Dr. Alton G. Kloss, superintendent Školy pro slepé děti v Západní Pennsylvánii, píše v dopise, jím kvituje přijatý obnos, následujícím: „Každého dne, kdykoliv přijdu do nejnižších i vyšších tříd naší školní budovy, nebo nahlédnu do našeho nového dětského pokoje i dětské školky, vidím dotyk Boží ruky, nové lesklé stolky a jiné pohodlné kusy nábytku, nádobí, záclonka, koloběžky i vláčky, to vše svědčí o tom, že Bůh prostřednictvím Kathryn Kuhlmanové přitiskl do své náruče i naše slepé chlapce i dívky. Boží šlechtnost je požehnáním pro nás všechny, kteří pracujeme ve Škole pro slepé děti a i Boží dobrota je zdrojem nového povzbuzení k práci.“

Společnost Kathryn Kuhlmanové také založila a vydrží velkou misijní práci na ostrově Cora Island v Jižní Americe. Stanice je vzdálena jen čtyřicet mil od východního pobřeží Bluefieldu, Nicaragua. Toto místo se původně nazývalo „Ostrov lebek“, neboť zde byla poslední pevnost lidojedů. Mimo mateřského sboru, který je postaven na ostrově, je plánována spousta stanic, které budou řízeny domorodci, vyškolenými v ústředí Nicaragua a ve Spojených státech.

Avšak Kathryn Kuhlmanová, při vyhlídce do takové dálky, nezapomíná na potřeby domova. Obchodník s drůbeží obdrží měsíčně šek na tisícdevětset dolarů za kuřata, která byla dána do nejpotřebnějších rodin. Drůbež tu však představuje jen nepatrnou část potravin, jimiž koše byly doslova nácpany. Přicházejí tuny brambor a krabice pečiva. Je tu sklad, jenž je neustále doplňován

potravinami pro ty, kteří se nalézají v ubohých poměrech a nouzi. Toto zásobování potravou, oděvem a pomoc každému potřebnému jednotlivci i rodinám se děje skrytě. Je to přesně dle zásad slečny Kuhlmanové podle Božího Slova. Vždyť části jejího vyznání je, že „láska se projevuje v tom, co konáme!“

Jen málo lidí dokáže pracovat tak dlouhé hodiny a mít sílu i životní svěžest této ženy. Společnost mimo jiné, má i svou vlastní vysílací stanici, která neustále vysílá svůj program a obstarává tak týdně síť stanic, které pečují o dvě třetiny národa. Každý může slyšet slečnu Kuhlmanovou vždy večer na stanici W.W.V.A. ve Wheelingu, Západní Virginie, kterou je možno slyšet i v Anglii. Je známa i mnoha posluchačům v Evropě. Dvakrát denně je možno ji slyšet přes W.A.D.C. v Akronu, Ohio. Dostává i mnoho odpovědí z Kanady. Na tisíce dopisů přichází každý den od posluchačů ve Spojených státech i z ciziny. Ač je slečna Kuhlmanová tak přetížena prací, přece věnuje pozornost každému dopisu, neboť je pevně přesvědčena, že nebude-li ve spojení s těmi, kteří k ní přicházejí se svými břemeny a bolestmi, nesplní svůj úkol. Věří, že žádná situace není beznadějná – jen lidé jsou těmi, kteří se stali beznadějnými!

Kathryn Kuhlmanová tvrdí o sobě: „Nejsem ženou velké víry – ale jsem ženou malé víry v jediného velkého Boha!“

Narodila se v Concordii, Missouri, malém to městečku, šedesát mil vzdáleném od Kansas City, kde její otec byl po několik let starostou. Při vzpomínce na první dobu svého mládí, Kathryn vypravuje: „Tatínek byl sice starostou, ale maminka svým klidným, ukázněným a nenáročným způsobem, pomáhala mu v mnoha důležitých rozhodnutích, když spolu sedávali na starodávné verandě. Co se týče náboženství, rodina byla rozdělena; maminka byla metodistka, neboť dědeček Walkenhorst byl jeden z prvních zakladatelů metodistické církve v Concordii. Tatínek byl baptista, ale nikdy se své církvi příliš nevěnoval. Oba její rodiče jsou již mrtvi. Tatínek byl zabit nešťastnou náhodou a matka dávno zemřela.“

Poslání Kathryn Kuhlmanové od počátku spočívá v tom, že pomáhá těm, kteří hladoví po Kristu. Víra byla a je hlavním předmětem jejího kázání. Před patnácti lety ve Franklinu v Pennsylvánii, účastníci shromáždění, jež pořádala, se počali dožadovat uzdravení při kázání. Jelikož jejich počet vzrůstal, baptistický kazatel, který tu sloužil, počal kázat o uzdravující moci Boží. Tak vzniklo spojení „záračné“ služby s kázáním a to mělo vliv na tisíce lidí.

Následujícího roku slečna Kuhlmanová se odstěhovala do Pittsburgu. Skutečnost, že zůstává již čtrnáct let na jednom místě a že její služba úspěšně odolává kritice, která je údělem všech evangelistů a je výsledkem její celistvosti z milosti Boží která jí byla dána. Když se jí lidé tázali, proč nerozšíří svůj vliv cestováním, řekla: „Mým účelem je zachraňovat duše a hlavním posláním je, ukázat jim, jaká je Boží moc. Cítím, že se mi to spíše podaří, zůstanu-li na jednom místě. Zde mohu být ve spojení se svými lidmi a trvat na tom, aby ti, kteří žádají uzdravení, si obstarali ověření od lékaře.“ Její trvání na vědeckém opodstatnění ukazuje netoliko na zdravý postup její služby, ale i na duchovní uzdravení, jež všude započalo.

Samuel A. Weis,

Soudce civilního soudu v Allegheny a bývalý člen Kongresu Spojených Států.

### **VĚŘÍM V ZÁZRKY**

Jste-li odhodláni číst tento spisek a „dovolíte“ mi přesvědčit vás o něčem, čemu nechcete věřit, pak ji nečtěte. Zapomeňte na ni! Nedoufám ani nečekám, že přesvědčím skeptika pouhými zázraky.

Jste-li rozhodnutí číst tyto stránky s kritickým, cynickým a nevěřícím duchem, tak ji nabídněte ke čtení někomu jinému neboť to, co obsahují tyto stránky, je příliš svaté pro ty, kterým se tyto věci skutečně přihodily. Jejich zkušenosti jsou pro ně příliš cenné a posvátné, než aby se o ně sdíleli s těmi, kteří by je četli jen proto, aby je tupili a naslouchali jim proto, aby se jim vysmáli. Tyto zkušenosti jsou v srdci stráženy se svatou bází, důvěrou a hlubokou vděčností. Jsou tak skutečné a podivuhodné těmto lidem, jako chvíle, v níž se přihodily.

Myslíte-li, že jsem proti lékařskému povolání, proti lékařům a proti užívání léků jen proto, že věřím v moc modlitby a v to, že Bůh je mocen uzdravit, jste na omylu. Kdybych si měla volit zaměstnání,

byla bych pravděpodobně lékařkou nebo právníčkou. Neměla jsem však možnost volby, neboť Bůh mne zavolal, abych kázala evangelium.

V době, v níž byl uveřejněn následující článek, dr. Elmer Hess byl zvolen za presidenta „Amerického sdružení lékařů.“ Tehdy Erie z Pennsylvanie, odborník na urologickém oddělení, pravil: „Lékař, který vstupuje do pokoje nemocného není sám. Může jen svým věděním jako nástrojem sloužit churavému. Ostatní vykoná víra, kterou má nemocný ve vyšší moc. Ukažte mi lékaře, který popírá jsoucnost té Nejvyšší Bytosti, a řeknu mu, že nemá práva léčit.“ Hess učinil toto prohlášení ve výtažku z poznámek, chystaných k zahájení 48. výročí „Sdružení lékařů na Jihu.“ Toto sdružení má deset tisíc řádných členů, lékařů a může je zařadit vedle A.M.A. nejvyššího sdružení lékařů v celé zemi.

„Naše lékařské školy konají velkolepou práci tím, že učí základům lékařství,“ pokračoval Hess. „Obávám se však, že se příliš soustředíte jen na vědecký základ a duchovní cestu tohoto učení témeř zanedbávají.“ Veškeré uzdravování je Božské, jak velmi zdůrazňuje dr.Hess. Lékař může určit diagnózu a předepsat léky. Může pacientovi napsat ten nejlepší lék, který má lékařská věda a přece konečný rozbor ukáže, že je to Boží moc, která léčí. Lékař dokáže dát pořádku kost a přece musí čekat na Boží moc, až je tato uzdraví. Operatér dokáže zručně provést i nejtěžší operace. Může mistrně zacházet s operačním nožem i užít každé facety svého vycvičeného rozumu. A přece musí čekat, až vyšší moc dá skutečné uzdravení; musí na ní čekat, aby opravdu uzdravila, neboť žádné lidské bytosti není tato moc dána.

Jakákoliv pravda, byť i sebemocnější, jež vyřazuje jiné pravdy, stejně důležité, je opravdu bludem. Moje víra v Boží moc je právě taková, jako víra kteréhokoliv lékaře nebo operátora, jenž věří v uzdravení a vyléčení svého pacienta. Čeká na Boha, aby ho postupně vyléčil, kdežto já věřím, že Bůh je mocen uzdravit nejen postupným způsobem, ale je-li to jeho vůle, může uzdravit ihned On je Všemocný, Všudypřítomný i Vševědoucí. Není tedy omezen časem, ani lidským myšlením, náboženstvím, či apriorními představami.

Velmi byste mi křivdili, myslíte-li, že považuji za hřích jít k lékaři, brát léky nebo podstoupit operaci, je-li potřebí. Věřím pevně, že Bůh má moc uzdravit okamžitě bez zásahu lékařské vědy. Avšak věřím také, že Bůh nám dal zdravý rozum. Dal nám důvtip – vůli – a čeká, že užijeme tohoto starého i osvědčeného prostředku.

Onemocníte-li a nemáte dosud dar víry, abyste věřili v zázraky, nalezněte si toho nejlepšího lékaře a prostě Boha, aby pracoval pomocí této lidské nádoby. Proste, aby Bůh vedl léčení vašeho lékaře a potom oba čekejte na skutečné Boží uzdravení. Boží uzdravující moc, ať pomocí lidí či bez nich, se rozhodně nedá popřít.

Myslíte-li, že já sama mám moc uzdravovat, tu se strašně mýlíte. Nemám nic společného se žádným ze zázraků, o nichž se zmiňuji v tomto spisku, ani nemám co činit s uzdravením kohokoliv těchto lidí. Nemám pražádnou léčivou moc. Vše, co mohu učinit, je ukázat vám cestu – mohu vás dovést k onomu Slavnému Lékaři a modlit se; ostatní musíte vykonat vy a Bůh. Víím, co učinil při mnoha jiných. Záleží na vás, co pro vás vykoná. Hranici Boží moci činí jedině sám člověk!

„Kterak je převýšena velikost moci Jeho k nám věřícím, podle působení mocnosti síly Jeho“ (Ef.1,19). Když Bůh mluví o velikosti své moci, nemyslí na moc, která učinila svět, ač byla ohromná, ale na moc, jež se projevila v tom, že Ježíš vstal z mrtvých. Zmrtvýchvstání Kristovo bylo i naše zmrtvýchvstání s Ním bude nejslavnějším projevem moci – bude to ten největší zázrak, který kdy svět poznal nebo pozná. Apoštol Pavel napsal: „Nevstal-liť z mrtvých Kristus, tedyť jest daremné kázání naše a daremná jest i víra naše. Ale vstalť jest z mrtvých Kristus“ (1.Kor.15,14-20).

Podstata křesťanovy víry spočívá na největším zázraku – na zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Jestli toto je klam, tu, jak přiznává apoštol Pavel, celá budova křesťanství padá a jak praví – „daremné je kázání naše a daremná jest i víra naše.“

Žádné jiné náboženství se neodvážilo klást tuto výzvu – neodvážilo se odvolávat na zázraky a stavět na Zázraku. Poněvadž Kristus žije, naše víra není marná a ani naše kázání není zbytečné. Největším divem je, že i my smíme použít této nesmírné velikosti moci. Nemáme vlastní moc, ale všechna náleží jen Jemu!

Pravda je, že zázrak zmrtvýchvstání Ježíše Krista, Syna Božího, je skutečností. Bůh slíbil, že i naše smrtelné tělo obdrží tento zázrak zmrtvýchvstání a proto je zcela rozumné i logické, věříme-li, že je

mocen dnes uzdravit naše tělo. Jste mylně informováni, myslíte-li, že schvaluji uzdravování spojené s posvátnými obřady, jak se to děje v různých církvích. Moc Ducha svatého není vázána na určité místo nebo způsob. Neodvažujte se být tak dogmatickými ve svém učení i způsobu, abychom vyloučili každou pravdu, jež je stejně důležitá. Víme např., že Bůh dal o Letnicích a v domácnosti Korneliově dar Ducha svatého bez vzkládání rukou, zatím co při obživení v Samaří (Sk. 8,17) a v Efezu (Sk. 19,6) věřící byli naplněni Duchem skrze „vzkládání rukou“.

Učiníme-li z něčeho věrouku, tu se proviňujeme.

Ježíš uviděl člověka slepého od narození. Tento příběh je napsán v 9. Kapitole evangelia Janova. V tomto jediném případě Ježíš plivnul na zem, udělal ze sliny bláto, pomazal tím blátem oči slepého a řekl mu: „Jdi, umyj se v rybníku Siloe... A on šel a umyl se, i přišel vida“.

Jindy však, když se Ježíš přibližoval k Jerichu, seděl u cesty slepec a žebrol (Lk. 18,35-43). Tentokrát není psáno, že by se ho byl Mistr dotkl a víme jistě, že mu nepoložil na oči bláto. Tomuto člověku Ježíš řekl: „Prohlédni. Víra tvá tě uzdravila“ a ihned prohlédl.

Oba muži byli slepí – oba obdrželi zrak – a u obou bylo užito různého způsobu!

Svatý Jakub, pomazán jsa Duchem svatým píše: „Stůň-li kdo z vás? Zavolej starších sboru a oni modletež se za něj mažice jej olejem ve jménu Páně. A modlitba víry uzdraví neduživého a pozdvihneť ho Pán a jestliže jest co prohřešil, budeť jemu odpuštěno“ (Jak. 5,14-15).

Na druhé straně zase byla v první církvi taková plnost Ducha svatého, že ... „i na ulice vynášeli nemocné a kladli je na ložích a na nosítkách tak, aby když by šel Petr, aspoň stín jeho zastínil na některého z nich. Scházelo se pak množství z okolních měst do Jeruzaléma, nesouce nemocné a trápené od Duchů nečistých a uzdravování byli všichni“ (Sk. 5,15-16). Toto jasně ukazuje, že moc Ducha svatého není vázána na určité místo či způsob práce!

Myslíte-li, že pochybuji o duchovnosti nějakého kazatele evangelia proto, že nehledí na zázraky jako já, jste opět na omylu a nerozumíte mi. Naše vzájemné obecenství je založeno na něčem hlubším než je pravda o uzdravování těla. Je založeno na něčem neskonale důležitějším a sice na spasení získaném skrze pokání a na víře v prolitou krev Ježíše Krista (Žid. 9,22).

„Jedno je tělo a jeden Duch, jakož i vy povolání jste v jedné naději povolání vašeho. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, kterýž jest nade vás“ (Ef. 4,4-6).

Veškeré uzdravování je Božího původu, ať je to uzdravení těla nebo uzdravení duše. Nepopíratelné však je, že duchovní uzdravení je slavnější.

Nikodém se tázal: „Mistře, kterak mohou tyto věci býti?“ Je to tajemství, jež naše nepatrná mysl musí přenechat Bohu. Toto však není to jediné, co musíme přenechat Bohu.

Vysvětlete elektřinu. Chtěli byste, než to dokážete, raději sedět ve tmě? Nikdo přesně neví, co vlastně je elektřina a přece člověk neváhá ji použít i když nerozumí všem zákonům, jednajícím o její činnosti.

Vysvětlete mi, jaké jsou to procesy ve vašem těle, které mění potravu v energii. Nezahájíte snad raději hladovku, dokud se to přesně nedozvíte? Povězte mi, jakým způsobem se Bůh dotýká kousku nepěstěné půdy v lese a po Jeho dotyku je vzduch naplněn vůní fialek?

Kteréhosi dne jste utratili desetcent za balíček semének. Za těch deset centů jste si koupili zázrak. Vždyť za tento pouhý desetcent máte ve svém vlastnictví zázrak, kterému rozumí jen Bůh.

Snad přehlízíme v dnešní pohnuté době zázraky, které se dějí v našem každodenním životě. Možná také, že na ně hledíme jako na samozřejmost.

Řekněte mi, co „uvádí mysl do chodu“? Vždyť to by si přáli vědět i slavní operatři mozku. Ach, ano, vědí přesně, která část mozku řídí pohyb toho kterého svaly, ale nevědí, proč mozek pracuje tímto způsobem a co ho nutí k činnosti, takže se člověk může hýbat a mít dozor nad různými částmi svého těla. Dr. Karel Josef Barone, vicepresident porodnické a gynekologické kliniky na Mezinárodní koleji chirurgů a profesor na porodnici Magee v Pittsburku – největší to porodnici v onom městě, lékař, který pomáhal při 25 000 porodech, neustále tvrdí, že narození dítěte je tím největším zázrakem.

Praxe tohoto lékaře i jeho zasvěcení se tomuto dílu, získalo mu obdiv široko daleko. Přece však přiznává, že narození člověka je nad lidský rozum a že to je jedno z tajemství a posvátných věcí, které vyvolávají zvědavost a údiv člověka a že dosud je to tajemství které se nepodařilo probádat. „Embryologická studia lidské buňky“, praví dr.Barone „ukazují znaky budoucího dítěte – body, které se stanou očima, srdcem, nožkami, nosánkem i rtíčky. Není-li toto božské, tedy opravdu nevím, co to

je.“ Pohledte na novorozeně. Před devíti měsíci neexistovalo. Nyní má uši a oči, nos i ústa, ručičky a nožičky a hlasitě křičí, je-li hladové. Několik hodin po narození se spokojeně živí u matčina prsu. Dala mu snad věda malé, rozmnožené plány, které je poučují o tom, kdy proň nastává doba oběda a jak ho dostane? Bylo mu snad také řečeno, jak by mělo zavřít očka a spát, je-li v teple a nakrmeno!? Pověděl mu snad někdo, jak kopat nožkami, když se ještě ani samo nedokáže obrátit a jak má mávat ručkama, aby zesílilo?

Ne, ne, žádné dítě neobdrželo při svém narození knihu s poučením. A přece, každé toto drahocenné nemluvnátko ví, jak si počínat, aby dostalo to, co potřebuje. Bůh dosud nevysvětlil tajemství tělesného narození. Proč se tedy zdráháme přijmout narození duchovního člověka? Vždyť obojí přichází od Boha.

„Což se narodilo z těla, tělo jest, a což se narodilo z Ducha, duch jest. Nedivíš se, že jsem řekl tobě: Musíte se znovuzrodit!“ (Jan 3,6-7).

Duchovní zrození dává člověku novou povahu i nová přání. Věci, jež kdysi miloval, nyní nenávidí a věci, které kdysi nenáviděl, nyní miluje, neboť jest novým stvořením v Kristu Ježíši.

Jak se mohou stát tyto věci? Až obdržíme odpověď na ona prostá tajemství, o nichž jsme mluvili a ještě na mnohá jiná, snad potom Bůh nám dá odpověď i na toto poslední. Až do té chvíle pěstuj dále seménka na své zahrádce a užívej elektřiny ve svém domě. I nemluvnátka budou přicházet na svět každé hodiny.

Každou i tou nejmenší částičkou své bytosti se modlím, abyste i vy zakusili onen ohromný zázrak NOVÉHO NAROZENÍ. Bible sama je tím největším zázrakem a Boží Syn je podivuhodnější než všechny divy, které potvrzují Jeho práva!

Události, jež vám povím, se zakládají na skutečnosti. Jsou věrohodnou zkušeností lidí, kteří věřili, že Bůh může učinit zázrak a Bůh pocítil jejich víru v moc svého Slova. Tyto příběhy vám pomohou pochopit, proč věřím v zázraky.

Budete-li pokračovat ve čtení tohoto spisku, prosím spolu s Pavlem, „aby Bůh Pána našeho Jezukrista dal vám ducha moudrosti a zjevení v poznání Jeho, a tak osvícené oči mysli vaší...“ (Ef. 1,17-18).

### CAREY REAMS

„Evangelistka sl. Kuhlmanová pořádá tu shromáždění, v nichž uzdravuje. – Obrácený člověk odhodil své berle!

Vrcholem programu bylo, když člověk, který přišel o berlích a vyznal, že od roku 1945 nechodil bey jejich pomoci, byl vyzván aby odhodil tuto svou oporu. Učinil tak a sviyně kráčel sem a tam podél lavic a kupředu a zpět po podiu, napínaje u nohou svaly, jak byl vyzván. Sl. Kuhlmanová, záříc radostí, nesla jeho berle a po chvílce je odhodila. Muž prohlásil do tlampače, že slyšel o sl. Kuhlmanové na Floridě. Četl o ní v zábavném časopise a podnikl autobusem tento výlet, aby i on se zúčastnil tohoto léčivého shromáždění.“

Tato slova byla vytištěna na první stránce Butlerova „ORLA“ 1. Ledna 1951. Tato novina neměla sobě rovné.

Samozřejmě, že v ten den, kdy se toto přihodilo, byl ve shromáždění vydavatel tohoto časopisu i jeden z jeho redaktorů. Seděli mezi posluchači Pennově přednáškové síni a udiveným zrakem sledovali tento zázračný projev uzdravující Boží moci. Carey Reams, muž, který odhodil berle, má tři děti. Nejstarší dcerce byly čtyři roky, když musel do války. Tato si jen velmi matně pamatuje jak otec vypadal před tím téměř smrtelným zraněním na Luzoru za II. světové války. Ostatní děti si ani nepamatují, vždy byl ochrnut od pasu dolů a trpěl nevýslovnými bolestmi. A s podivem naslouchaly svým kamarádům, když vyprávěli, jak chodí s tatínkem na tramp do lesa či plavat – a věděly jen, že jejich tatínek je zcela jiný. Měl nohy, jež se však nemohly pohybovat a proto nemohl s nimi na výlet. Jak by také mohl, když sotva chodil pomocí berlí?

Carey Reams byl v době II. světové války inženýrem chemie. Dne 1. Ledne 1945 zřídili Spojenci hlavní stan na Luzoru. Careyho jednotka dostala příkaz hnát útokem na Manilu a osvobodit muže, které tam Japonci uvěznili před čtyřmi léty. Byl to nesnadný úkol. Jednotka byla nucena přistát na vodě.“ Bylo tam tolik vody“, vypravuje Carey, „a pokaždé, když jsme se snažili dostat se na silnici, obrysy našeho letadla se odrážely na obloze a záškodníci, kteří byli skryti v horách na nás stříleli. Tak po celý první

den jsme museli zůstat na vodě.“ Druhého dne vypukl tajfun a lilo jako z konve. Čtvrtého dne byl zastřelen Careyho velitel, ani ne šest stop od něho. Velící důstojník, který se hned ujal vedení, měl svého inženýra a Carey dostal příkaz zařadit se do další setniny, vzdálené asi šest mil. Na této cestě byl poraněn. Most byl nyní podemletý a podvozek musel přes vodní tok. „Právě tady jsme narazili na minu“, pravil Carey.

Toto bylo poslední, co po dlouhou dobu vůbec věděl. Po třicetijednom dni byl operován – dva tisíce pět set mil od místa, kde byl zraněn. Tehdy nevěděl, kde se nalézá, ani co se stalo. Pamatuje si, že když ponenáhlu nabýval vědomí, neustále šeptal: „Ještě jsem snadně přistál“, ač ani nevěděl, co ona slova znamenají. Jakmile toto vyslovil, ihned mu byla dána narkóza a provedena operace mozku.

Po šest týdnů byl Carey při vědomí i v bezvědomí – a potom, více mrtev než živ, byl dopraven domů. Jen pět z celé posádky přežilo tuto katastrofu a „kdybych byl 31. prosince 1950 nebyl přišel do shromáždění, pořádaném v budově Pennovy přednáškové síně, byli by dnes živi jen čtyři z nich“, dodává se slzami v očích.

Careyho poznámka „snadně jsem přistál“, kterou pronesl, když prvně nabyl vědomí, byla přímo strašným omylem. Pádem si rozbil pánev, přišel o pravé oko, vyrazil si všechny zuby, jeho čelistní kost byla rozbita, šíji měl zlomenou a hřbet dvakrát přeražený. Dolní část těla měl zcela ochrnutou. Jeho nohy, těžké jako závaží, visely bez citu. V části těla, v níž dosud měl cit, trpěl neuvěřitelnými bolestmi. „Každý pohyb“, vzpomíná Carey, „vyvolával v těchto místech téměř smrtelnou bolest. Když mi např. přechladly nohy a krev v nich se opět rozproudila, působilo to tak na nervy, že jsem bolestí nemohl vydržet. Nevládl jsem svým tělem a zároveň jsem měl tak strašné bolesti, že nebýt mých dětí, život by byl pozbyl pro mne ceny. Kvůli nim však jsem netoužil zemřít – a nechtěl jsem se vzdát.“

Carey trpěl i krvácením a ztratil třicet kilogramů na své váze. Před svým uzdravením byl operován celkem asi čtyřicetjedenkrát. Byl příliš znám v mnoha nemocnicích, v Lettermannově Všeobecné nemocnici v Kalifornii, v nemocnici v Georgii i ve dvou nemocnicích za mořem a pět let před uzdravením byl často v nemocnici pro Vládní vysloužilce na Floridě.

Ač Careyho tělo bylo v tak strašném stavu, přece jeho mysl byla jasná jako křišťál, a tvrdí, že Bůh i při nemoci neustále o něj pečoval. Mnozí lidé ho znali jako dobrého inženýra a věděli, že nemůže docházet do zaměstnání. Přinášeli tedy k němu své inženýrské problémy i kopie plánů a tak, ač nemohl udělat ani krok a po mnoho měsíců byl připoután na lůžko, přece se mohl starat o rodinu.

Avšak v prosinci 1950 bylo jeho tělo v zoufalém stavu. Nemohl zjola nic jíst, často krvácel a jeho život ponenáhlu unikal. „Víte“ pravil, „někdy se nalézáte v takovém stavu, že se prostě musíte něčeho uchopit a nemáte čeho – a v takovém stavu jsem byl i já. Pouhou nitkou jsem visel na životě.“

Několik dní před vánocemi mu nařídil lékař v nemocnici Vládních vysloužilců, aby se vrátil zpět do Bay Pines – nemocnice Vládních vysloužilců nedaleko St. Petersburgu.

„Tito lékaři v nemocnicích Vládních vysloužilců jsou podivuhodní lidé“, vypravuje dále Carey. „Nemohu si je dost vynachválit a ony státní nemocnice také ne. Nabízejí vám to nejlepší, co věda může poskytnout. Tentokrát však jsem prohlásil, že tam nepůjdu. Vzpomínám, jak jsem doktorovi řekl: „Ne, mám-li umřít, chci tyto své poslední vánocе prožít v kruhu své rodiny! Do vánoc zbývá pouze několik dní. Nu a po vánocích se mnou dělejte co se vám zlíbí.“ Tu se mi dostal do rukou časopis, v němž byl článek o Kathryn Kuhlmanové. Zároveň jsem obdržel dopisy tří různých přátel, v nichž mi vyprávěli o těchto shromážděních v Pittsburgu, kde jsou lidé vyléčení. Přátelé se mne tázali, proč i já se nesnažím zúčastnit se tohoto shromáždění.“

Pittsburg v Pensylvanii nebyl pro mne cizí, neboť manželka pocházela z Pittsburgu a znal jsem šoféra Clyde Hilla, který tam byl zaměstnán u Yellow Cab Company. Myslel jsem, že jestli podniknu tuto cestu, zůstanu u tohoto svého přítele. Čím více jsem o tom uvažoval, tím více jsem si uvědomoval, že toto zázračné shromáždění je vlastně mou poslední a jedinou nadějí.“

Otázkou však bylo, jak se tam dostat. Jednak byl ochrnut a potom tak zeslaben krvácením, že sotva vydržel sedět. Zdálo se mu, že za žádnou cenu není fyzicky schopen jet do Pittsburgu. Věděl, že podnikne-li tento výlet, buď zemře dříve než se vrátí na Floridu, nebo bude uzdraven. „Avšak“, dodává, „uvědomil jsem si konečně, že Bůh mne neudržoval jako nití při životě pro nic za nic. Pevně jsem věřil, že mne uzdraví, dostanu-li se tam a že uzdraví-li mne, uschopní mne také něco pro Něj konat.“

Časně ráno ve čtvrtek 28. prosince, Carey zcela sám, s bolestí vylezl na autobus jedoucí do Pittsburgu. Asi po třicetišesti hodinách se dostal ke Carnegiově posluchárně, aby se tu zúčastnil páteční pobožnosti, při níž lidé byli uzdravováni. U dveří však zažil velký duševní otřes. Shromáždění totiž skončilo právě před hodinou. Netušil, že pobožnost začíná v 9 hodin ráno.

Byl zcela vyčerpán a blízek zhroucení ze slabosti, takže sotva mohl stát i když byl podepírán berlemi. Trpěl nesnesitelnou bolestí a jen se divil, snese-li to ještě následující dva dny než ho přítel šofér zaveze do nedělního shromáždění, které se mělo konat v Butler, Pennsylvanie.

Během následujících 48 hodin měl jen jedinou touhu a sice – žít dokud se nedostane do shromáždění v Butler. Byl pln jistoty víry, že Bůh ve své nekonečné milosti mu dá tolik síly, aby se mohl 31. prosince 1950 dostat do Pennovy přednáškové síně v Butler.

Bylo to téměř nad jeho síly. Skoro 24 hodiny trpěl neobyčejně silným krvácením, které ho tak zeslabilo, že mohl jít jen za pomoci dvou silných mužů. Tak se dostal do Pennovy přednáškové síně.

U dveří ho opustila téměř veškerá naděje, neboť mu bylo řečeno, že všechna místa jsou obsazena. Stál v mrazu, opřen o berle, zatímco dva muži ho podpírali. Tak blízko a přece tak daleko – tak sláb, že každá minuta se mu zdála hodinou.

Právě, když se chtěl vzdát této poslední naděje, nějaká žena uvnitř, která si povšimla jeho nesnáze, mu nabídla místo. „Byla jsem také uzdravena“, řekla. Pln vděčnosti vstoupil do přednáškové síně.

„Pocítil jste Boží slávu hned jak jste tam vstoupil?“ „Nejprve ne“, usmál se při vzpomínce. „Cítil jsem takovou bolest, že po několik minut jsem nemohl myslet na nic jiného, ale po chvíli jsem Ho poznal tak, jak dosud nikdy. Právě když jsem se posadil“, vzpomíná dále Carey, „slečna Kuhlmanová počala mluvit. První co řekla bylo, že toto odpoledne je věnováno „získávání“ duší a ne uzdravování těla.“ Zdálo-li se před tím panu Reamsovi, že jeho naděje je na nejnižším příčli žebříku, nyní byla ještě hlouběji. Seděl, napolo zmrzlý, tak sláb, že se musel opírat o berle, aby vůbec dokázal sedět a nyní slyšel, že toto shromáždění není k uzdravení těla.

„Myslel jsem tehdy, že skutečně zemřu“, praví Carey. „Nyní však vidím, že vlastně umíralo moje JÁ. Bylo to podivuhodné kázání“, vzpomíná dále, „a každému jistě přineslo požehnání. Jen mně ne. Jel jsem přes tisíc mil, abych byl uzdraven a nyní se shromáždění chýlilo již ku konci a já nedosáhl uzdravení.“

Onoho dne mnoho lidí našlo spasení a více než padesát se jich přihlásilo ke službě evangelia a mnozí byli v tyto dny uzdraveni, ale Carey Reams nebyl mezi těmito uzdravenými. Byl krutě zklamán a naplněn zoufalstvím.

Dozněly tóny poslední písně a v síni nastalo takové ticho, že bys slyšel špendlík upadnout. Poslechněme, co o tom vypravuje Carey: „Slečna Kuhlmanová pozdvihla ruce k udělení požehnání. Neřekla však ani slova, zatím co mé srdce klesalo a všechna má naděje se ztrácela. Potom pomalu spustila ruce dolů, pohlédla přímo na mne a ukazujíc na mne prstem, ptala se: „Jste z Floridy?“ Má naděje opět dostávala křídla a řekl jsem: „Ano.“ „Potom“, pokračoval Carey, „mne vybědla, abych povstal. Řekl jsem, že nemohu – a ona důrazně mi přikázala: „Ve jménu Ježíše vstaň pohlédni vzhůru a chod!“

Carey se snažil povstat pomocí berlí. Lavice byly úzké a kromě toho měl na sobě velký a těžký zimník. V Butler bylo deset stupňů pod nulou a poněvadž přišel z Floridy, nebyl zvyklý na takovou zimu. Snažil se sestoupit pomocí berlí mezi úzkými lavicemi, zabalen do zimníku a dáváje pozor, aby nešlápl někomu na nohu, neboť podlaha byla šikmá. Nebylo snadné pohlédět vzhůru, ale přece se mu to podařilo.

„Náhle“, vypravuje opět Carey, „slečna Kuhlmanová mi poručila: „Odhod' pravou berli.“ Učinil jsem to a skutečně to šlo; noha mne unesla. Jen jsem se divil, jak poznala, že toto je právě můj případ. V téže chvíli bolest v těle přestala. Bylo to, jakoby zhasínalo světlo, nebo jakoby sací papír sál vylitý inkoust“, popisuje Carey. Když zjistil, že jedna noha unese jeho tíži, pustil i druhou berlu a stál sám a bez pomoci.

„Potom mne slečna Kuhlmanová vyzvala, abych vystoupil na podium“, vypravuje. „Schody na podium byly úzké a velmi vysoké – bylo jich asi dvanáct. Dva velcí a silní páni přistoupili, aby mi pomohli, ale nepotřeboval jsem jejich pomoci. Vystoupil jsem na podium, ba, spíše jsem tam vylétl jako ptáče. Zdálo se mi, že se ani nedotýkám země, takže jsem ke slečně Kuhlmanové nekráčet, ale přímo běžel.“



„Byl jste překvapen, když jste shledal, že jste zdravý?“ „Ne, nebyl“, řekl s určitostí. „Vždyť proto jsem přišel.“ „Byl jste udiven, když jste zjistil, že můžete chodit bez berlí?“ „Nikoli“, odpovídá. „Čekal jsem, že budu chodit bez nich.“

Jeho vyznání je následující. „Od onoho dne, kdy mi slečna Kuhlmanová řekla, abych pohlédl (u víře) vzhůru, činím tak neustále a chválím Boha a děkuji Mu.“

Následujícího dne Carey si vypůjčil od přítele Clydeho něco přes sto dolarů. Jimi z větší části zaplatil dopravu manželčina nábytku, který byl dosud uskladněn v Pittsburghu, na Floridu. Pomáhal při nakládání nábytku do vozu a jel zpět na Floridu. Bezmocný, ochrnutý a umírající muž, který dotekem onoho Velkého Lékaře byl ihned zdravý a hned den po uzdravení nakládal nábytek do vozu a potom s ním jel z Pittsburghu v Pennsylvanii na Floridu. Takový je Bůh a Carey Reams je živým svědectvím Jeho moci. Po třech dnech vjel do vlastní garáže na Floridě – a vešel neoznámen do obývacího pokoje svého domova, kde si právě hráli jeho tři děti. Všechny tři udiveně vzhledly a bez dechu pozorovaly, jak vešel do pokoje. Několik minut seděly bez hnutí. Nemohly uvěřit vlastním očím, neboť dvě mladší poprvé v životě viděly otce, jak jde bez berlí. Tu najednou si plně uvědomily, co se to vlastně stalo, totiž, že jejich tatínek může chodit, že je zdravý a jak Carey řekl „počaly cvrlikat“. Vždyť jen děti dokáží vyjádřit své potěšení oním zvláštním zvukem, podobném cvrlikání spokojených ptáčků.

Smějice i plačice zároveň, začaly poskakovat, tleskaly ručkama a potom se jen dívaly. „Byl jsem tak plný radosti a nemohl jsem, než je pozorovat“, pokračoval Carey. „Neuvědomil jsem si, že z mého uzdravení bude mít radost ještě někdo jiný než já a že dětem tolik na tom záleží. Ach, jakou měly onoho večera radost! Škoda, že jsem si nemohl pořídit obrázek jejich tvářiček, plných radosti a údivu, když mne viděly, jak kráčím přes pokoj k nim bez berlí.“

Od onoho dne do dneška uběhlo jedenáct let. Carey je obrazem dokonalého zdraví. Může chodit, běhat a lézt a nemá žádné známky po ochrnutí. Z toho, co si vypůjčil od přítele šoféra mu zbylo sedmáct dolarů – to byl jeho jediný kapitál, se kterým se pustil do obchodu. Od samého počátku se tomuto obchodu dařilo. Nyní je poradním inženýrem v zemědělství a nedávno se stal komisařem zemědělství na Floridě. Má nyní svůj domov a na Boží práci dává více než desátky. Každý penny, který je nad to, čeho je nezbytně třeba k prostému životu, věnuje na výchovu mládeže pro Krista.

Proč tak neúnavně věnuje svůj čas i úsilí křesťanské výchově mládeže? „Dělám to proto“, říká, „že statistiky ukazují, že sedmdesát pět procent hochů a dívek, majících náboženskou výchovu, když dospějí, stanou se činnými v křesťanské práci i v návštěvě shromáždění a jen dvacetpět procent dětí bez náboženské výchovy chodí také do shromáždění. Uvědomíme-li si, že tři ze čtyř dětí, které byly vedeny k Bohu, jsou křesťany, zůstanou křesťany a zakládají křesťanské rodiny, zdá se mi, že to nejdůležitější, co tento svět potřebuje je, aby se mládeži dostalo tohoto vedení.“

Onoho dne, kdy Carey Reams byl uzdraven, bylo v posluchárně mnoho lidí, které nemohli uvěřit tomu, co viděli, tak přímo dramatické to bylo.

Já sama jsem nikdy před tím pana Reamse neviděla.

Přišel z daleka a neznala jsem ho. Abych rozptýlila veškeré obavy o pravost jeho uzdravení, pečlivě jsem zkoumala jeho minulost. Je to člověk dokonalého charakteru, což potvrdili všichni, kdo ho znali, včetně i několika soudců. Jeho předcházející zdravotní stav byl skutečně takový, jak tvrdil a kopy lékařských záznamů o něm jsou v nemocnicích, kde se léčil. Jeho uzdravení je zázrakem, který vykonal nejmocnější a nejmilosrdnější Bůh.

Jediný syn Careyho Reamsa je nyní posluchačem vyššího semestru na universitě. Jedna jeho dcera studuje na zdravotní škole a jeho „děťátko“ je nyní 13 let staré. To jsou děti, které „cvrlikaly“ onoho lednového večera před jedenácti lety.

„Každého večera máme rodinnou pobožnost. Děti vás milují a nikdy na vás nezapomínají. Neustále hovoří o slečně Kuhlmanové.“

Dosud na tváři žádného člověka jsem neviděla větší obdiv, než jaký se zračil na tváři pana Reamse, když toto pravil. Hned jsem mu však řekla, že to je jistě jen proto, že jsou vděčný Pánu Ježíši za to, že pomohl jejich tatínkovi. Znovu jsem ho vybízela, aby nepřestával dětem zdůrazňovat, že já nemám nic společného s jeho uzdravením. Takové zázraky se dějí jen pomocí Ducha svatého a skrze Jeho moc. „Sláva“ je jedinou věcí, o níž se Bůh nikdy nedělil s člověkem, „neboť Tvé jest království, i moc, i sláva, na věky“ (Mat. 6,13).

## **STELLA TURNEROVÁ**

Herbert Turner nebyl citově založen, ale který manžel by nebyl rozčilen, má-li jeho manželka podstoupit operaci? Tak ani Herbert nečinil výjimku. Jeho napětí bylo velmi zřejmé, když chodil sem a tam, čekaje na zprávu lékaře.

Tisíckrát pohlédl na hodinky, divě se, jak dlouho trvá odstranění žlučníku, když pojednou zahlédl, jak k němu přicházejí dva operatéri. Pohled na jejich svěšené hlavy ho naplnil úzkostí. Dříve než se jich mohl na něco otázat, jeden z nich pravil: „Je nám velmi líto, pane Turnere, že vám musíme říci, že vaše žena má rakovinu.“ Okamžik stál Herbert tiše, jako bleskem zasažen. Potom se tázal: „Rakovinu, kde, kde? Vyoperovali jste ji?“ Operatér zavrtěl hlavou a potom, jak uměl nejjemněji, vysvětloval: „Má ji v celém těle – v játrech, žaludku, ve žlučníku a slinivce břišní. Nemoc je již tak pokročilá, že operaci nemůžeme provést.“

„Jak dlouhý čas jí ještě zbývá?“, tázal se Herbert a zdálo se, že tento hlas náleží někomu jinému. „Šest až osm týdnů“, zněla odpověď. „Během devíti nebo deseti dní bude moci opustit nemocnici. Vše co budeme moci potom činit, bude, poskytnout jí všemožnou péči než se dostaví konec.“

V tu chvíli se Herbertovi zdálo, že svět se zhroutil. Pan Turner pracoval v Úřadě důchodového zabezpečení v Massillonu, Ohio. Již několik měsíců měl starost o svou manželku. Pozoroval, jak ubývala na váze; ze 66 kg měla nyní 47,5 kg. Pozoroval její rostoucí nechuť k jídlu, až posléze její žaludek nesnesl ani ovesnou kaši. Viděl i její rostoucí nesnesitelné bolesti.

Když 25. ledna 1952 se odebrala do nemocnice, divil se, zda skutečně všechny její nesnáze jsou zaviněny jen špatně fungujícím žlučníkem. A nyní jeden z pěti lékařů přítomných při operaci, potvrdil jeho nejhorší obavy. Stella ve věku 49 let má být poslána domů, aby tam umřela.

„Povíte jí pravdu?“, ptal se. Lékař zavrtěl hlavou. „Nepovíme jí nic přímo“, řekl. „Až dostaneme zprávu z patologie, řekneme jí, že má zhoubné zduření, jež nemůžeme ihned operovat.“ Když jí po několika dnech toto pověděli, nedala se ani na okamžik ošálit. Dobře věděla, co znamená ono zhoubné zduření. V neděli, po devítidenním pobytu v nemocnici, se měla vrátit domů.

Bylo to ve středu pozdě večer, když se Herbert, jeho dcera a švagrová vrátili z večerní návštěvy v nemocnici. Seděli tiše, plni bolesti nad zřejmě nevyhnutelnou smrtí Stelly. Pojednou její sestra navrhla: „Napišme Kathryn Kuhlmanové, aby se ve shromáždění za ní pomodlila.“ Vidouc Herbertův udivený pohled, řekla mu, že jedna z jejich přítelkyň jí vyprávěla o těchto pobožnostech a vysíláních. „Léky jí už nepomohou“, připomněla Herbertovi. „Snad jí tohle pomůže.“

Herbert i jeho manželka pravidelně chodívali do shromáždění. Věřili v modlitbu, ale ani jeden z nich dosud neslyšel o Božím uzdravování. „Mysleli jsme, že uzdravování se dalo jen v dobách, o nichž mluví Bible. Nevěděli jsme, že se to děje i nyní“, pravil. Když slyšel švagrovou vyprávět o pátečních pobožnostech, při nichž jsou lidé uzdravováni. Herbert zvolal: „Nač čekáme? Napíšeme ještě dnes večer sl. Kuhlmanové a poprosme ji, aby se ve shromáždění za nás modlila. Dostane to právě v pátek před pobožností.“

Napsali tedy dopis a ještě ve tři hodiny ráno ho donesl na nádraží. „Byl jsem zoufalý“, vypravuje pan Turner. „Věděl jsem, že Bůh je jediný, v kterého můžeme složit naději. Věřil jsem v moc modlitby a byl jsem si jist, že se jistě něco stane, bude-li se celé shromáždění v Carnegieově posluchárně modlit za Stellu.“

Když po dvou dnech Stella opouštěla nemocnici, nevěděla o tom, že lidé přítomní při pobožnosti, v níž se dějí zázraky, se za ni modlili. Když však vzpomíná na pobyt v nemocnici, tvrdí, že počátek jejího uzdravení započal vlastně již v neděli časně ráno, když ještě byla v nemocnici. Po třicetšest hodin totiž, během každých deseti minut hýbala se její střeva a „vyhazovala jed“ z jejího těla, jak pravila.

Když se vrátila z nemocnice, dalo se sice vše tak, jak lékaři předpověděli, ale její manžel, dcera i ona sama, když slyšela o Božím uzdravování a počala naslouchat vysílání, byli přesvědčeni, že se u ní projeví tělesná změna. Pevně věřili a nic nemohlo otrást touto jejich vírou, že bude zdráva. Byla nucena téměř neustále ležet – byla příliš slabá a nemocná a mohla opouštět lůžko jen na velmi krátkou dobu. Denně užívala prášky, které jí lékaři předepsali na utišení bolestí, neboť bez nich byla

bolest přímo nesnesitelná. „Až je doberete, požádejte manžela, aby vám přinesl jiné“, řekl lékař a podal jí předpis na nové.

Stella se až později dozvěděla, že její sestra i dva synovci pravidelně navštěvují ona shromáždění a tam se za ni modlí.

Asi po šesti týdnech po jejím návratu z nemocnice, poprvé vzali i ji na onu pobožnost. Byla tak nemocná, že se tázala sama sebe, bude-li moci podniknout cestu do Youngstownu. Celou cestu tam vrhala a byla tak slabá, že po schodech do Stambaughovy posluchárny ji musel manžel a zeť vynést. Vážila sotva 45 kg.

„Již poprvé jsem pocítila Jeho přítomnost a okusila jsem i Moc“, pravila. Od té doby každou neděli, když jí bylo hodně zle, podnikala tuto cestu. Ač nebyla okamžitě uzdravena, přece její stav se ponenáhlu zlepšil. Již mohla sníst více než několik lžic ovesné kaše, a když se třetí neděli vraceli ze shromáždění, požádala manžela, aby jí koupil trochu čerstvé zeleniny. „Nemůžeš to přece jíst“, namítal. „Ale vím, že mohu“, řekla a onoho večera snědla velký talíř zeleniny, aniž by jí to ublížilo. Dalšího dne žádala manžela, aby se stavili na oběd v Youngtownu. Tam snědla první oběd od počátku své nemoci. Nebylo pochyby o tom, že se opravdu uzdravuje, ale bolest neustále trvala. Jednoho večera, na počátku května, dobrala léky, které jí v nemocnici předepsali. Dala manželovi předpis na další a žádala ho, aby šel pro ně do lékárny. „Šel jsem tam“, vypravuje Herbert. „Na cestě jsem však pojednou uslyšel hlas, který mi pravil: „Stella již nebude potřebovat prášky.“ Vrátil jsem se tedy domů s receptem v ruce, bez léku.“

Onen předpis nikdy nebyl využit. Od onoho dne Stella skutečně již nepotřebovala oněch utišujících prášků. Během měsíce nabyla ztracených sil a jak její manžel pravil: „Od té doby dokázala, pokud vím, zastat práci dvou žen: drhla i žala trávu. Zpočátku jsem ani nedokázal přimět ji k odpočinku.“

Je možné, že skeptik řekne, že rakovina je nemoc, při níž je často znamenán pokles.

Jak můžete vědět tak určitě, že v těle této ženy již nebyla rakovina?

Vím to proto, poněvadž 1. června 1955, tři a půl roku po vyléčení rakoviny, se roznemohla a lékař opět zjistil žlučnickové potíže. Nebála se, neboť věděla, že ti, které Bůh uzdravil, zůstanou zdraví. Její manžel i dcera sdíleli s ní tuto víru.

Šla do téže nemocnice, k těmže operatérům, kteří o ni pečovali již dříve. Než tentokrát, když lékaři vyšli z operačního sálu, aby podali Herbertovi zprávu, to bylo zcela jiné. Díval se, jak k němu přicházejí právě ti dva, kteří k němu přišli i posledně. Pozoroval jejich výraz, když se k němu blížili. Opět věděl co čekat. Tentokrát jejich pohled nebudil strach svou sklíčeností, ale byla to směs jásotu a údivu.

„Nuže“, ptal se Herbert. „Žádná rakovina“, zněla odpověď.

„Jak to vysvětlíte?“ tázal se Turner, zvědav na jejich odpověď.

„Je jen jediný způsob, jak to vysvětlit“, řekli. „Je tu zásah někoho vyššího, než jsme my. Ten měl v péči Vaši ženu. Na místě, kde byla rakovina, je jen zjizvená tkáň. Orgány, které jí byly zasaženy, jsou zcela zdravé a v naprostém pořádku. V těle Stelly Turnerové již není rakovina.“

Jako dříve, tak i nyní byly dány bioptické vzorky do laboratoře nemocnice města Massillonu, aby potvrdily diagnózu lékařů. Poněvadž však nyní byly okolnosti zcela změněny, řezy byly poslány na zkoušku i do Columba, Ohio. Výsledky byly negativní. Byla snad původní diagnóza mylná? Ne; ani jediný lékař toto nepotvrdil, neboť pět operatérů bylo při její první operaci a na vlastní oči viděli, jak vypadal vnitřek těla paní Turnerové.

Snad se někdo diví, proč po třech a půl letech uzdravení z rakoviny, musela podstoupit druhou operaci. Věřím, že to bylo jen proto, aby byl podán důkaz, že rakovina tam již není. Jen operatér mohl dát tento důkaz těm, kdož pochybovali.

Stella se k údivu lékařů velmi rychle zotavila po operaci žlučníku. Když o měsíc později šla k domácímu lékaři pro účet, objal ji a pravil: „Mám z vás takovou radost. Vždyť vy a vaše rodina jste pro nás všechny živým důkazem toho, co dokáže víra.“

Od uzdravení Stelly žijí Turnerovi zcela jiným životem. Jsou si navzájem bližší a každý z nich má užší obecenství s Bohem. Chodí pravidelně do shromáždění sl. Kuhlmanové právě tak, jako do vlastního sboru. Stella nikdy neopomene poslouchat vysílání. Když byl Herbert v zaměstnání, poslouchat vysílání. Když byl Herbert v zaměstnání, poslouchal jen v neděli, ale nyní je na odpočinku a tak

společně denně naslouchají, modlí se a děkují. Denně čtou Bibli a svědčí široko daleko o tom, jak Boží moc se projevuje i v jejich životě.

Stella Turnerová ani její manžel, lékaři, ba ani žena, jež se modlila, nevědí, co se to stalo a jak se to stalo. Víme jen, že to učinil Bůh. To je vše, co o tom víme. Ach, Pane Ježíši, stojíme udiveni ve Tvé přítomnosti. Neumíme povědět, jak se tyto věci dějí. Nedovedeme analyzovat dílo Ducha svatého. Víme jen, že Tvá moc vykonala tyto zázraky a dokud budeme živi, budeme Ti vzdávat chválu a velebit Tě i slavit až na věky věků.

### **JIŘÍ ORR**

Bylo nedělní odpoledne. Pro tisíce lidí to byla jen pouhá neděle, ale pro Jiřího Orra to byl ten nejneobvyklejší a nevzrušující den života.

Před 21 lety a pět měsíců utrpěl v Grove City, Pennsylvania, úraz ve slévárně, v níž pracoval. Během let v nichž tu Jiří pracoval, konal bezpočtukrát svou práci stejným způsobem a vždy bez nehody. Plnil poměrně malou slévačskou lžici v kádi roztaveného železa, jež byla vedle kopulové pece a spolu se dvěma muži ji odnášel zpět do místa, kde společně pracovali a lili roztavený kov do forem, které měly být toho dne odlity. Jednou ráno, bylo to 1. prosince 1925, museli ji nést dále než obvykle. Když se vraceli zpět k peci, viděli, že ve slévačské lžici zůstalo ještě trochu kovu. Spěchali tedy, aby to dolili do větší nádoby, téměř plné roztaveného kovu. Jak to tam vylévali, částečně ztuhlé železo spadlo dovnitř a rozpálená tekutina vystříkla. „Zpozoroval jsem, že se to stane“, praví Jiří „a pudově jsem zavřel oči“. Avšak oční víčko je slabou ochranou před roztaveným železem, do ruda rozpáleným. Propálilo víčko a vniklo do oka a „přímo je vařilo“, vykládá.

V strašné bolesti běžel Jiří do ošetřovny a tam mu spěšně vyndali, nyní již tuhou střepinu kovu, jejíž velikost se podobala nabobtnalému zrnku pšenice. Poslali ho hned k očnímu odborníkovi, který mu dal utišující lék a potom, zavrtěv hlavou, řekl: „Je mi líto, Orre, ale na tohle oko již neuvíde.“

Nyní čekalo Jiřího šest měsíců skutečného utrpení. Železo je jedovaté a oko se nakazilo, přesto, že mu byla ihned poskytnuta preventivní pomoc. Po šest dlouhých měsíců byla bolest tak nesnesitelná, že ani nemohl ležet v posteli. Během těchto šesti měsíců spal, pokud vůbec mohl spát, na podlaze obývacího pokoje, aby nerušil rodinu. Následujícího roku se radil s mnoha lékaři, i s vynikajícím očním odborníkem v Butler, Pennsylvania. Když mu tento oko prohlédl, doporučil ho do nemocnice a tam, po únavném vyšetření prohlásili, že na pravé oko již nikdy neuvíde. Proto roku 1927 obdržel od státu Pennsylvania bolestné za ztrátu oka.

Bylo dosti zlé nevidět na jedno oko, ale během času zpozoroval pln úzkosti, že i na druhé oko počíná špatně vidět. Čtení mu činilo větší a větší potíže, i když bylo ještě velmi dlouho do setmění. „Musel jsem přestat prostě dělat proto, že jsem dost neviděl“, vzpomíná. „Doma jsem nic neřekl, ale i oni věděli, jako jsem věděl já, že ztrácím zrak.“

Potom jel Orr k očnímu odborníkovi ve Franklinu, Pennsylvania. Byl to tehdy velmi známý muž. Ten mu vysvětlil, co se s ním děje. Tím, že pravé oko nevidí a jeho rohovka má na sobě velkou zjizvenou tkáň, je nadměrně zatíženo druhé, kdysi „dobré oko“. I když má brýle, je toto oko přetíženo. Jiří se tázal, zda by bylo možno operativně odstranit zjizvenou tkáň ze zraněného oka, ale obdržel zápornou odpověď. Tato tkáň je příliš hluboko zjizvena, než aby mohla být odstraněna. Od té doby ho pronásledovalo vidění možného naprostého oslepnutí.

Bylo to na počátku roku 1947, když nejstarší Orrova dcera, která bydlela v Butler, vyprávěla otci o vysílání rozhlasem, jež slyšela. Vyzvala ho, aby s matkou navštívil ono shromáždění. V březnu tedy šli poprvé do shromáždění.

„Nenachytali mne na poprvé“, vypravuje Jiří. „Věděl jsem, že je mnoho lidí, kteří káží o božském uzdravování, aniž by skutečně uzdravovali a proto jsem se měl na pozoru. Musel jsem se dříve dokonale přesvědčit o jejich pravdivosti, než budu s nimi zcela souhlasit.“

Onoho večera dlouho o tom hovořil s manželkou a konečně řekl: „Víš, cítím, že Kathryn Kuhlmanová jistě něco má. Půjdu tam znovu a skutečně se zapojím do shromáždění.“ Během dvou následujících měsíců tam byli několikrát a Jiří o tom vypravuje: „Když jsem viděl duchovnost a hloubku těchto bohoslužeb, moje pochybnosti zmizely. Viděl jsem, že je to něco opravdového.“

V neděli 4. května měli Orrovi návštěvu. Navštívili je dvě vdané dcery se svými rodinami. Byli tu také příbuzní a tak si naplánovali slavnostní oběd na 13. hodinu. Ale právě v poledne se u nich stavili, na cestě do shromáždění, Orrovi přátelé, mladí manželé.

„Mysleli jsme, Jiří, že půjdeš s námi. Půjdeš?“, ptali se. „Nepůjdu“, odpověděl. „Máme společnost a dosud jsme neobědvali. A mimo to, je už pozdě a nedostali bychom místo.“

Dcery však věděly, že tomu tak není a že otec by rád šel do shromáždění. Naléhaly tedy na radiče a ti konečně přece šli. Nasednuvše do vozu, který řídil mladý manžel, vyrazili. Přišli pozdě a shromáždění již započalo. Přednášková síň byla nabita a tak zůstali stát, smířeni s tím, že budou stát po tři a půl až čtyři hodiny, když tu viděli v prostřední řadě, právě uprostřed, čtyři volná místa vedle sebe.

„Zdálo se, jakoby ona čtyři místa čekala právě na nás“, vypravuje Jiří, „vešli jsme hlavními dveřmi a usedli.“

Onoho dne tu bylo mnoho těch, kteří byli uzdraveni, ale zdálo se, že Orr nemá být mezi nimi. „A potom“, praví, slečna Kuhlmanová řekla to, co jsem dosud neslyšel. Prohlásila, že uzdravení, právě tak jako spasení je pro každého. „Tedy tak je tomu!“ pomyslně jsem si a prosil jsem: „Bože, prosím, uzdrav mé oko.“ „Neprosil jsem za uzdravení obou očí.“

Ano, bylo to i pro Jiřího Orra. Jakmile počal prosit, aby byl uzdraven, jeho slepé oko ho počalo nesmírně pálit. Ač věřil, že Bůh uzdravení jeho oko, přece si hned neuvědomil, že to vlasně již nastává. Vrchní oční víčko, pod nimž oko bylo při nehodě zraněno, mělo tvar V. Často, když sklopil víčko, řasy se dotkly panenky a působily mu bolest a pocit pálení. Proto Jiří myslel, že se mu nyní stalo něco podobného. Všiml si však, že žena, jež seděla vedle něho, hledí na jeho kabát. Pohlédl také dolů a viděl, že je vpředu mokrý od slz, jež tekly ze slepého oka.

„Vzpomínám, jak nesmírně jsem byl tím udiven“, směje se Jiří „a jak rychle jsem vytáhl kapesník, abych si utřel kabát.“

Shromáždění skončilo a když vstal a krácel uličkou mezi sedadly shledal, že nejde rozně. Obrátil se k příteli, s nímž přišel a pravil: „Mám zvláštní pocit, který nedovedu vysvětlit. Se mnou se stalo něco, čemu nerozumím.“

Byla to Boží moc, kterou dosud neokusil. Obě dvojice jely zpět do Grove City.

„Když jsme zatáčeli na cestu k nám“, vypravuje Jiří, zpozoroval jsem na silnici značky CESTA 8 a 62. Dosud nikdy jsem si jich nevšiml. Dosud jsem si neuvědomil, co se se mnou stalo. Přejeli jsme pahorek“, pokračuje Orr, „a tu se mi zdálo, jakoby zmizel těžký mrak, zakrývající slunce a že slunce opět jasně a plně září. Pohlédl jsem tedy na oblohu, ale žádný mrak tam nebyl.“

Tu teprve si Jiří uvědomil, že se s ním stalo něco úžasného. Byli právě na té straně pahorku, odkud byla vidět silnice, jež se vinula dole. Jiří zavřel zdravé oko a tím druhým – již více než dvacetjeden rok slepým – viděl, viděl jak auta vyjíždějí po silnici na pahorek. „Přímo jsem oněmel“, vzpomíná. „Nemohl jsem tomu věřit a dlouho jsem ze sebe nevypravil ani slova. Byl jsem zcela přemožen údivem.“ Konečně se obrátil k manželce a zvolal: „Mohu vidět, všechno mohu vidět!“

Když přijeli domů, Jiří nevstoupil jako obvykle z předsíně do kuchyně. Šel tam obývacím pokojem a jídelnou. „V kuchyni na protější stěně“, vypravuje, „byly malé hodiny, které jsem koupil. Byly to nástěnné hodiny s velmi malým ciferníkem. Dříve než jsem na ně pohlédl, manželka se mne otázala: „Kolik je hodin? Opravdu vidíš oním okem?“

Jiří si zakryl druhé oko. „Tři čtvrti na šest“, rychle řekl.

Jeho žena se zasmála a s tváří zářící radostí zvolala: „Je to pravda, díky Bohu. Opravdu vidíš!“

Nikdy jsem se nemodlíla za Jiřího Orra, ani jsem se ho nedotkla. Jeho uzdravení nastalo, aniž bych o tom věděla, když seděl v posluchárně onoho květnového odpoledne 1947.

Opět šel k okulistovi, který mu před 21 lety určil skla pro „zdravé oko“. Zjistil, že člověk, který ho znal, již nežije, ale byl tam jeho nástupce. Žádal ho tedy, aby mu oko vyzkoušel. Než tak učinil, Orr poznamenal: „Toto oko má zvláštní historii.“ „Nu dobrá, povězte mi ji“, zněla odpověď. Dříve než počal vyprávět, Jiří se ho otázal: „Věříte v to, že Bůh uzdravuje?“ „Ano“, zněla odpověď, „věřím“.

Věděl tedy, že může hovořit a vyprávět, co se přihodilo. Okulista ho důkladně prohlédl a během prohlídky se tázal: „Kde vám předepsali skla?“ „Právě zde“, řekl Jiří. „Vaše diagnóza tedy musí být tady“, řekl lékař. „Počkejte okamžik.“ Šel do vedlejší místnosti a přinesl odtud lékařské záznamy. Prohlížel je, pročetl a udiven hleděl na Jiřího. Potom vrátil záznamy na původní místo a končil

prohlídku slovy: „Pane Orr, jizva z vašeho pravého oka zcela zmizela.“ Poté se ptal: „Věděl jste v jak nesmírně zlém stavu bylo vaše „zdravé“ oko při poslední prohlídce?“ Jiří přikývl, neboť si příliš dobře pamatoval na strach, který měl z naprosté slepoty. „Obdržel jste tedy“, pravil lékař, „uzdravení netoliko jednoho oka, ale obou!“

Asi dvě léta po uzdravení, rozhodl se jít i k lékaři, který ho ošetřoval v Butler v nemocnici i mimo ni a který tehdy poslal svůj posudek komisi, jež určovala odškodné. Byl to posudek, na základě něhož dostal bolestně za ztrátu oka.

„Věděl jsem, že se na mne nebude pamatovat po tolika letech“, pravil. „Vzal jsem tedy s sebou manželku a do kapsy jsem si dal „rozhodnutí soudu o náhradě“. Vešel jsem k lékaři a požádal ho o prohlídku oka. Po prohlídce jsem se zeptal: „Co mi řeknete?“ „Oči máte ve výborném stavu“, pravil lékař. „Jedno oko je sice o něco lepší než druhé, ale to nevadí. U mne je tomu také tak. Vaše levé oko je v naprostém pořádku a pravým okem vidíte na 85 procent.“

Tu Jiří sáhl do kapsy a podal mu nález posudkové komise. Doktor ho s údivem pročetl a neustále opakoval: „To je zvláštní, to je skutečně zvláštní!“ Nesnažil se popřít uzdravení – ani nemohl, neboť měl před sebou záznam.

Bůh vykonal v životě Jiřího Orra skutečný div. „Pane, vrať mi můj zrak!“, prosil a jako slepému Bartimeovi před dvěma tisíci lety, tak i nyní přišla odpověď: „Jdi, víra tvá tě uzdravila“(Mar. 10,52).

### **EVŽEN USECHEK**

Hezký, velký chlapec vstoupil hrdě do dětské nemocnice v Pittsburghu. Měl tu navštívil známého lékaře. Byla to rozhodující chvíle v jeho životě. Musel se totiž dát prohlédnout, je-li dokonale zdrav, dříve než bude přijat do letecké školy Americké letecké služby. Šel k lékaři, který ho léčil, když v devíti letech byl postižen Perthskou nemocí.

Nikdy z Usechekovy rodiny nezapomene na rok, kdy Evženovi, nejstaršímu ze tří chlapců, bylo devět roků. Jednoho dne po vánocích roku 1949 šla paní Usecheková do města, aby tu využila odprodeje povánočního zboží. Svěřila Evžena i jeho mladší bratry péči šestnáctiletého chlapce. Který je obvykle hlídá, když se musela na několik hodin vzdálit.

Když se pozdě odpoledne vrátila domů, hoši byli jako obvykle velmi veselí a vyprávěli, jak si hráli s „dětskou sestrou“ a vykládali s nadšením o nové hře, kterou hrál s Evženem. Byla to hra na přetahování, při níž si oba uvázali tutěž šňůru kolem nohy a zkoušeli, kdo koho přetáhne.

Nikdo neví, jestli snad tato hra nenesla odpovědnost za to, co následovalo. Po dvou dnech totiž Evžen počal kulhat. Paní Usecheková se ho ptala, má-li poraněnou nohu a když ji ujistil, že nikoliv, nevěnovala už tomu pozornost. Každý, kdo zná malé chlapce ví, jak neustále se perou a divočí. Proto Evženova matka myslela, že bolest je následkem nějakého úderu. Kulhal však dále. Po několika týdnech tím byla znepokojena, neboť se zdálo, že jeho kulhání se zhoršuje. Šla s ním k rodinnému lékaři ač chlapec tvrdil: „Ale mami, to nic není.“ Doktor přišel k témuž uzávěru, jako kdysi paní Usecheková, že je to pravděpodobně od nějakého úderu.

Po dvou týdnech však, když Evžen jednou přišel ze školy, naříkal, že ho bolí levá pata. Matka mu nohu důkladně prohlédla, ale neviděla žádné zranění. Po několika dnech Evžen naříkal více a více na bolesti v patě. Matka pozorovala, jak při chůzi tuto nohu šetří, aby se nedotkla země. Vzala ho opět k lékaři, který ho dal zrentgenovat. Po dvou dnech velmi vážně vyslovil svůj posudek: Evžen se stal obětí Perthské nemoci. Na otázky paní Usechekové řekl, že nemoc spočívá v tom, že kloub stehenní kosti se znetvoří. Nutil ji, aby to ihned oznámila odbornému ortopedovi v dětské nemocnici.

Po několika dnech Evžen s matkou seděli v ordinaci odborného lékaře. Lékař chlapce pečlivě prohlédl a potom zavolal ke konzultaci ještě jiného orthopéda. Několik minut spolu hovořili a potom oznámili paní Usechekové, že její syn musí hned do nemocnice. Ukázali jí to, čeho si dříve nevšimla a sice, že chlapcova levá noha je méně vyvinuta než pravá a je nyní již o jeden a půl palce kratší.

Chlapec byl deset dní v nemocnici a tady mu vzali několik rentgenových snímků. O správnosti diagnózy nebylo ani té nejmenší pochybnosti. Dávali mu tedy trakce. Na zkrácený úd však neměly vliv. Dali ho tedy celého do sádry a poslali domů. Toto se stalo v únoru a po čtyřech měsících – v červnu – přišel opět do nemocnice, kde sádru sňali a znovu ho rentgenovali. Potom byl dán opět do sádry a zůstal v ní až do srpna.

Koncem června paní Usecheková prvně uslyšela o pobožnostech v Carnegiově posluchárně.

„Sousedka mi radila, abych si poslechla vysílání Kathryn Kuhlmanové a abych ji požádala o modlitbu. Následujícího dne jsem tedy počala naslouchat, postit se i prosit za Evženovo uzdravení.“

Prvního srpna vzala svého synka opět na rentgen. Sádru mu sňali a nahradili ji kovovou podpěrou. Bylo dosti nesnadné být v sádře a tak horkém letním počasí, neboť mu vyvolávala puchýře, ale podpěra, která vedla od kyčle k prstům a vážila patnáct liber, byla ještě nepohodlnější. Bylo přímo srdcervoucí pozorovat Evžena, jak byl trpělivý po celou tuto dobu. Nikdy nenařikal i když se pokoušel v sádře a o berlích hrát s partou baseball (americká národní hra míčem, pozn. překl.). Nyní však prosil: „Mami, nemohl bych mít raději sádru, než tuto kovovou podpěru?“ Matčino srdce bolelo při této prosbě, zvláště když si představila, že snad bude muset nosit tuto podpěru po celý život a že jeho nemocná noha, nezasáhne-li sám Bůh, bude na tom neustále hůře a bude se stále zmenšovat, až bude zcela bez užitku a znetvořena.

Posledního srpna navštívila shromáždění v Carnegiově posluchárně. „Chodila jsem jen do svého sboru a neviděla jsem podobného shromáždění“, usmála se paní Usecheková, „ani jsem dosud neslyšela o zkušenosti znovuzrození“. „Shromáždění se mi líbilo, ale nerozuměla jsem tomu. Přesto však jsem cítila, že je tam něco, co jsem dosud neokusila a toužila jsem jít tam opět a dozvědět se více.“

Následující týden paní Usecheková vzala s sebou Evžena v kovové podpěře. Onoho dne bylo mnoho lidí podivuhodně uzdraveno, jen Evžen nikoliv.

„Stále jsem tomu všemu ještě nerozuměla“, vypravuje paní Usecheková. „Vše mi bylo tak nové.“

Na počátku října 1950 vzala opět s sebou Evžena do Carnegiovy síně. Přišli o něco později a nedostali již místa k sezení. Opřeli se tedy o zeď. Náhle se Evženova levá noha počala třást, jak jí procházela Boží moc. Paní Usecheková pohlédla na synka a viděla v jeho tváři zvláštní světlo. Přitiskla ho k sobě a rozplakala se. Náhle si uvědomila, že nyní je řada na ní a že ona sama musí jednat s Bohem. Musí Mu ukázat svým jednáním naprostou víru. Vyslala tedy k Bohu kratičkou prosbu o ni a tato víra jí byla skutečně dána. Držíc chlapcovu ruku, odebrala se s ním do hovorny pro ženy. Řekla mu, aby tu okamžik počkal a šla hledat pořadatele. Prvního, kterého potkala, požádala, aby jí přinesl šroubovák. Rychle ho přinesl a ona poděkovavši, šla zpět do hovorny. Tam s modlitbou na rtech rozšroubovala a sejmulu kovovou podpěru, jež byla připevněna k levému střevíci a vybídla Evžena, aby šel přes hovornu. Učinil tak bez potíží a bez sebemenšího kulhání. Potom ho postavila před sebe a viděla, že levá noha se podivuhodně zdelšíla o to, co jí chyběla do normální délky, takže obě nohy měly stejnou délku.

Šli domů pěšky a paní Usecheková nesla v ruce kovovou podpěru. Druhého dne navštívila lékaře, který, když mu pověděla, co učinila, byl zděšen. Řekl, že odstranění kovové podpěry by mohlo jejímu synovi velmi ublížit a že by ho mohla zbavit naděje, že bude kdy opět zdrav. Matka tím byla zcela poděšena a během několika týdnů sváděla v nitru ten nejtěžší boj. Jednala přece u víře. Opravdu věřila, že Bůh může dokonale uzdravit a věděla, že se dotkl Evžena. Tu však si řekla, že Bůh pracuje také pomocí lékařů. Snad by tedy měla dbát toho, co jí poradí lékaři. Během oněch několika týdnů, snad více než tisíckrát, vzala a opět odložila onu kovovou podpěru. Po rozhovoru s lékařem ji připevnila Evženovi na nohu, ale po vroucí modlitbě ji opět sejmulu.

Jednoho dne, téměř ihned po tom, kdy mu ji navlékla, se mu na noze objevily bodláky.

„Toto je Boží řeč“, pravila. „Nyní ji rozumím. Tehdy jsem jí byla rozrušena, nejistá a tolik poděšená, že jsem jí ani nenaslouchala.“ Sejmulu podpěru a doláky zmizely. Než opět ji připevnila. Tentokrát však mu noha téměř ihned zmodrala a zčernala.

„Konečně jsem poznala Boží hlas!“, řekla „a uviděla jsem i Jeho ruku. Sejmulu jsem tedy ihned a pro vždy Evženovi tuto podpěru. Nyní, když jsem skutečně uvěřila, že Bůh Evžena uzdravil, přestala jsem se bát. Od chvíle – a je tomu již dvanáct let – kdy jsem mu sňala kovovou podpěru, má nohu zcela v pořádku.“

Na žádost lékařů paní Usecheková chodila občas s Evženem na prohlídku. Byli udiveni nad tím, že je zdrav a přiznali, že je to zázrak. Tři roky po jeho uzdravení obdržela dopis, který náleží k jejím nejcennějším pokladům. Napsali ho oba tak známí ortopedové, kteří kdysi léčili jejího synka. Žádali ji, aby přivedla Evžena do nemocnice a nabídli jí, že uhradí výlohy s tím spojené. Chtějí prý, aby pomohl uvěřit a aby podal důkaz toho, že Bůh skutečně má moc i dnes uzdravit.

Manželé Usechekovi věnovali nemocnici kovovou podpěru, kterou jejich syn tak krátký čas nosil. Evžen byl počátkem koleje ve Waynesburgu, kde se zúčastnil baseballového zápasu a byl výborným hráčem své třídy. Po čase se rozhodl, že se stane členem amerického letectva. K tomu však musel podat přísnější důkazy tělesné zdatnosti, přísnější než kdekoli jinde. Dříve než ho v říjnu 1961 přijali, musel se opět podrobit prohlídce a rentgenové zkoušce lékařů, kteří ho léčili z Perthské nemoci. Nyní je členem letectva a slouží v dešifrovací divizi. Kdo z vás, kteří jste přečetli tento příběh o Boží moci, nedokážete přiznat, že věříte v zázraky, jako v ně věřím já?

### **BRUCE BAKER**

Dva tak vděčné lidi jste dosud neviděli. Často, když stojím na kazatelně a hledím do tváří posluchačů, kteří stojí dole, vidím pana a paní Bruce Bakerovy. Naše oči se setkávají a kývneme si na pozdrav. Naše srdce přetéka vděčností a díkůvzdáním Pánu Bohu za Jeho milostivé uzdravení Bruce.

Bruce Baker pracoval ve velkém podniku na výrobu lahví v Youngtownu, Ohio, a jeho nemoc počala v prvních podzimních dnech 1948. Začalo to zdánlivě zcela nevinným suchým kašlem. Bruce se tím ani trochu netrápil. Myslel, že omezení kouření a kapky proti kašli ho zcela vyléčí. Avšak to vše ho nevyléčilo, naopak kašel se stával neustále horším, až si začal brát denně s sebou do práce sirup proti kašli a tam ho pravidelně užíval. Záchvaty kašle však byly častější a silnější. Jednoho říjnového večera přišel domů z práce opravdu nemocen. Měl horečku a na prsou ho bolelo od neustálého kašle. „Zdá se mi, Genevo, že mám zánět průdušek“, řekl své manželce. Léčil se několik dní doma a potom šel opět do práce. Bylo mu sice o něco lépe, ale daleko ne dobře.

Po třech týdnech – 2. listopadu – přišel již odpoledne domů z práce a nemohl se ani udržet na nohou. Od té doby nepracoval téměř pět let.

Ona první noc, v níž propukla jeho nemoc, byla vzorem mnoha nocí, jež následovaly během dalších osmi měsíců. Šel si lehnout s vysokou horečkou a v sedm hodin večer dostal silnou třesavku. Přesto, že mu manželka dala láhev s horkou vodou a ještě další přikrývky, třesavka povolila teprve kolem čtyř hodin ráno. Tehdy odpoledne mu lékař řekl, že má virus zánětu plic. Třicet dní ho tato nemoc trápila a jeho stav se neustále horšil, místo aby se lepšil. Během každého odpoledne Bruce pln strachu hleděl na hodinky, jak se jejich ručičky ponenáhlu blíží k šesté hodině večer. Začal se bát této doby, neboť příliš dobře věděl, co pro něho chystá. S ničivou pravidelností se totéž opakovalo večer co večer. Mezi šestou a sedmou hodinou býval zachvácen silnou třesavkou, až se postel otřásala a cvakání jeho zubů bylo slyšet ve vedlejší místnosti. Od chvíle kdy jím lomcovala třesavka, se střídavě třásl a potil po celou noc až do pěti ráno, kdy zcela vyčerpán upadl ve spánek, který trval asi hodinu a když se probudil, popadl ho opět záchvat kašle.

Je nesnadné povědět co bylo obtížnější, zda třesavka, pocení nebo kašel, neboť když jím lomcovala třesavka, jeho tělo se tak silně koupalo v potu, že i matrace byly zvlhlé. Jeho manželka Geneva mu pravidelně čtyřikrát za noc měnila prádlo. Toto pocení ho tak zeslabovalo, že lékař měl z toho obavy. Avšak nejhorším příznakem bylo, že pokaždé kdykoliv ho chytil záchvat kašle uprostřed třesavky, shledal, že nemůže vydechnout a zdálo se, že ani není léku, který by ho zbavil tohoto strašného nedostatku dechu. „Častokráte“, vypravuje jeho manželka, „jeho tvář při tom zčernala a jazyk mu visel z úst, jak se snažil nabrat a vypustit z plic trochu dechu“. Geneva nejednu noc strávila na modlitbě, sedíc nebo klečíc u jeho lůžka. „Věděla jsem, že jeho jedinou pomocí je Bůh“, řekla prostě. Ke konci třiceti dní bylo Bruceovi velmi zle. Byl zmožen střídající se zimnicí a pocením. Byl vyčerpán nepřetržitým kašlem a trápen rostoucí nesnází při dýchání. Lékař věděl, že ani virus zánětu plic nestačí vysvětlit jeho nemoc.

Lékaři se snažili nalézt původ jeho nemoci a tak během několika měsíců mu provedli zkoušky z malárie, papouščí nemoci, tuberkulózy i této neovladatelné horečky. Všechny testy byly negativní a přece jeho nemoc byla neporažena.

Konečně jakýsi lékař z nemocnice v Youngstownu, Ohio, se ho důkladně vyptával na práci, kterou konal, než onemocněl. Doktor zjistil, že do vody v mycím stroji na lahve byl pro sterilizaci přidáván louh. Bruce, který stál u stroje a míchal dlouhou tyčí roztokem, musel se dle domněnky lékaře, nadýchat velkého množství těchto par. Lékař dále tvrdil, že jeho plíce tím nesmírně utrpěly a navrhl, aby se pacient odebral do Clevelandu na Blogdenovu kliniku a tam aby potvrdili, zda je jeho



domněnka správná. Odvezli ho tam tedy a na klinice skutečně zjistili, že jeho plíce byly nebezpečně popáleny vdechováním louhových výparů ze zařízení. Označili jeho nemoc jako rozedmu plic a průduškovou záduchu. Podstoupil dlouhé léčení v Clevelandu, ale jeho stav se nelepšil.

Mnozí lidé dosud neslyšeli o rozedmě. Je to nemoc rozšířenější než rakovina plic i tuberkulóza dohromady. Je nesnadné jí rozpoznat a často je mylně považována za zánět plic nebo průduškovou záduchu. Nemoc spočívá v tom, že plíce se tak naplní vzduchem, že nemocný nemůže vydechnout. Posléze přetížené plíce ztrácí svou pružnost. Diagram, který se během normálního dýchání pohybuje sem a tam se v tomto případě postupně zploštuje a stává se nehybný. Zdravý člověk v klidu vydechne asi 14 krát za minutu, kdežto oběť rozedmy vydechne až třicetkrát a přece nemá dostatek kyslíku. Trpí chronickým a všeobecným jeho nedostatkem a proto jeho svaly ochabují až posléze i ta nejmenší činnost vyvolá u pacienta nesmírnou únavu.

Další charakteristickou známkou této nemoci je, že pacient, ať kašle sebevíc, nedokáže vyhodit hleny, které ho trápí. Jak se bezvýsledně snaží je vykašlat, průdušinky mu praskají. Oteklé a zjizvené ztloustnou a jejich otvor se nepoměrně zúží. Dosud není známo jak tuto nemoc léčit. Zkoušejí se tedy jen různé utišující prostředky, které někdy pomáhají a někdy ne. Všechny oběti rozedmy, ať už se léčí či neléčí, jsou odsouzeny po celý život zápasit s dýchavičností. Rozsah zeslabení spočívá na velikosti škody plicím způsobené. V případě Bruceho byly jeho plíce zle popáleny a dle lékařského nálezu utrpěly velkou a trvalou škodu. Byl prakticky zeslaben celý jeho organismus.

Po osm měsíců první nesprávné diagnózy – viru zánětu plic – trpěl Bruce každou noc dlouhotrvající třesavku. Ne více než dvakrát či třikrát během této dlouhé doby měl dvě noci bez ní. Když konečně směl z postele, shledal, že nedokáže udělat ani několik kroků, aniž by byl postižen oním strašným záchvatem nedostatku dechu. „Měli jsme ložnici hned vedle kuchyně“, vypravuje, „ale když jsem si šel do kuchyně pro jídlo, u stolu jsem se zhroutil a musel jsem na 15 minut usednout, než jsem byl schopen sníst pár soust.“

Měsíce se protáhly na léta, během nichž Bruce byl třikrát v nemocnici v Youngstownu a byl léčen devíti lékaři. Avšak žádný lékař, ani žádný lék mu nepomohl. Více než čtyři roky nemohl pracovat – jediné, co mohl dělat, bylo sedět nebo ležet, v několika zvláštních letních dnech v této době, přece mohl pomaloučku jít po dvoře, při čemž neustále zápasil o dech. „Tam si sedl“, vzpomíná Geneva, „a pozoroval, jak žnu trávnik a slzy mu tekly po tváři, když viděl, že to musím dělat sama, zatím co on jen bezmocně přihlíží.“

Tehdy Bruce ještě nebyl křesťanem a přece, jak tvrdí, „věděl, že Bůh mu může pomoci.“

Naslouchal s manželkou vysílání a třikrát během nemoci, vzala ho Geneva s sebou do shromáždění. „Dosud nevím, jak to bylo možné, že jsem se tam vůbec dostal, že jsem stál v první řadě a čekal, až otevřou dveře. Jisté však je“, vypravuje Bruce, „že Bůh byl s námi po celý ten čas.“

Hned poprvé, když jsme přišli do shromáždění a viděl jsem, jak Bůh dává lidem zdraví, poznal jsem lépe než kdy jindy, jak je podivuhodný. To odpoledne jsem také poznal, že jsem hříšný a že Bůh mne miluje, když chce i pro mne vykonat to, co učinil pro jiné. „Když jsem viděl manželku, jak často celou noc se za mne modlí, aniž by ulehla, zjistil jsem, že mám-li být uzdraven, musím se modlit i já. Nedovedl jsem se modlit“, vyprávěl dále Bruce, „ale snažil jsem se, jak jsem mohl nejlépe.“

Jednoho úterního dopoledne na počátku listopadu 1952 řekla Geneva manželovi: „Přála bych si, abys ty sám napsal slečně Kuhlmanové, aby se za tebe modlila. Musíš to však napsat ty – ne já – protože to je věc, která se týká tebe a Pána.“ Seděl právě v kuchyni u stolu. Přinesla mu tedy tužku a papír. Napsal hned tuto prosbu a Geneva ji odnesla na poštu.

V sobotu – čtyři dny později – Geneva měla v úmyslu jít na několik hodin vypomoci své sestře v Masury, Ohio, která měla obchod a restauraci. Bakerovi velmi těžko vycházeli s penězi, neboť Bruce již téměř čtyři roky nevydělával a měli jen několik dolarů odškodného z dělnického fondu. Geneva byla tedy ráda, když si mohla vydělat trochu peněz, aniž by musela nechat manžela delší dobu o samotě. Zvláště tuto sobotu se velmi bála nechat ho o samotě. Zdálo se jí, že je mu hůř než obvykle a kdyby mu bylo zle, nemohl by ani zavolat telefonem. Bylo tomu již dávno, co si ho dali odpojit, neboť si nemohli dovolit mít ho dále. Měla takovou starost, že pomýšlela na to nejít do Masury. Potom však se přece rozhodla, že se toho odváží.

Potřebovali každý haléř, který mohla vydělat, aby zaplatili čtyři tuny uhlí, které jim den předtím přivezli. Měli je dosud na dvoře, neboť jeden dobrý známý slíbil, že jim je v pondělí složí do sklepa.

Geneva byla asi půl hodiny pryč a Bruce seděl v oblíbeném křesle. „Náhle“, vyprávěl, „jsem pocítil, že nastala chvíle, kdy musím spolehnout na Boží zaslíbení – Mojí zsinlostí je ti lékařství způsobeno. Vzhlédl jsem tedy k Němu a prosil, aby mne uzdravil tak jako jsem viděl, že uzdravil mnoho jiných.“ Náhle Bruce pocítil velké teplo, jež se rozlévalo jeho hrudí. Potom se ho zmocnila smrtelná slabost a nevýslovná úzkost. Řekl si však: „Přece se nebudeš bát Boha! Vždyť za to jsi Ho prosil!“

Vrávorál do koupelny, kde se opřel o umyvadlo, aby nabral dechu. Náhle vyvrhnul, jak tvrdí, asi plnou sklenici těžké, čisté tekutiny. Když zdvihl hlavu, zhluboka se nadechl, poprvé během čtyř posledních let. „Měl jsem tak krásný pocit, že se to ani nedá popsat“, usmívá se při této vzpomínce. „Šel jsem na dvůr a chodil jsem nahoru a dolů a opět nahoru a dolů bez zastavení, smál jsem se, plakal a děkoval Bohu zároveň.“

Když onoho večera přišla Geneva od sestry domů, zpozorovala, že ona hromada uhlí je téměř docela složená ve sklepe. Bruce sám odnesl tři čtvrtiny ze čtyř tun. Když vstoupila do domu, hned se ho tázala: „Je ti dobře miláčku?“

Po jeho rychlé a kladné odpovědi se ptala: „Kdo byl tak laskav a odnesl nám uhlí do sklepa, když jsem byla pryč?“

„Já“, zněla odpověď. Bruce přišel do obývacího pokoje přivítat manželku. Pohlédla mu do tváře a poznala co se stalo. Oba poklekli a děkovali Bohu. Při večeři se Geneva ptala: „Proč si nechal tu hromádku na dvoře? To jsi byl tak strašně unaven, že jsi už nemohl všechno odnést do sklepa?“ „Ne, nebylo to proto“, usmál se Bruce, „Noble si však naplánoval, že přijde a odnese nám uhlí do sklepa. Musel jsem mu tam tedy alespoň trochu nechat, abych mu nepokazil radost.“

Dva dny poté Bruce Baker, člověk, který více než čtyři léta nedokázal udělat ani pět kroků, aniž by dostal prudký záchvat kašle a aniž by se musel zastavit, aby nabral dech, šel celé dvě míle z domova do města. Zastavil se před Okresním soudem a pohlédl na tuto čtyřposchodovou budovu. Věděl, že je tu výtah, ale šel raději pěšky. Nabral dech a rychle, bez zastávky, vystoupil až do čtvrtého poschodí a pak šel dolů. Takto uzdravuje Bůh!

Je tomu deset let, co byl uzdraven Bruce Baker. Lékaři na něm nenašli vady a přiznali, že jeho plíce jsou v naprostém pořádku. Nyní pracuje v zahradnictví a mezi jiným žne strojem od osmi ráno do tří odpoledne travnaté svahy. „Nemohli byste to dělat, kdybyste neměli zdravé plíce“, směje se. Potom, záře radostí, praví: „Nemám slov, kterými bych vyjádřil radost, kterou člověk cítí, když Bůh uzdraví. Geneva i já Mu denně děkujeme a snažíme se také něco pro Něho konat.“

Činná víra věří Bohu právě tehdy, když jedná. „Tehdy jsem pocítil, že nadešla vhodná chvíle, abych vzal Boha za slovo.“

Jsem vždy opravdu vzrušena, slyším-li příběh o Jozuovi a dítkách Izraele, když chodili kolem zdi Jericha. Hospodin slíbil, že jim dá ono město. Nastával sedmý den, ani kousek malty nepadl. Ve zdi nebylo ani trhliny. Avšak Bůh to slíbil! Stalo se pak, když po sedmé obcházeli a kněží v trouby troubili, řekl Jozue k lidu: „Křičte již, dál jest Hospodin vám město.“ (Joz.6,16). Ani ta nejmenší trhlina ve zdi a ani jedna cihla nepadla! I křičeli... křikem velikým, obořila se zeď na místě svém. Tedy všel lid do města, jeden každý proti místu, kdež stál, i vzali je.

Tajemství vítězství spočívalo ve křiku víry, jež se odvážila požadovat slíbené vítězství jen na základě Božího Slova. Vždy, kdykoliv víra v Boha se odváží jednat, stane se něco slavného!

### **BETTY FOXOVÁ**

Nikdy nezapomenu na okamžik, kdy jsem ji poprvé spatřila – roztomilého čtveráka, pět stop vysokého, hnědookého s dlouhými tmavými řasami. Snadno jsem pochopila, proč jí v restauraci v Rochestru, Pennsylvania, kde kdysi pracovala, říkali „Kouzelná Betty.“ Nemohla jsem pochopit, že toto děvče již není dívkou, ale matkou dospělého syna. A je ještě nesnadnější pro ty, kdož nepoznali Boží moc, pochopit, že tato čilá a zcela zdravá žena, bývala nemocna několikanásobným kornatěním nejvyššího stupně.

Betty Foxová trpěla touto nemilosrdnou chorobou, proti níž dosud není léku. Je to nemoc, která přes utišující prostředky a falešnou nadějí kojící občasně ulehčení, nemilosrdně spěje od stupňujícího se ochrnutí k naprosté bezmocnosti.

Do tohoto stadia dospěla Betty na jaře 1950. Měsíc nevyšla ze svého bytu ve čtvrtém poschodí, leda, když ji manžel nesl k lékaři, neboť byla zcela neschopna chodit. Byl-li její manžel doma, vzal ji do náruče a nosil ji jako dítě. Když však nebyl doma, lezla po podlaze tam, kam se potřebovala dostat. Nedostala se však příliš daleko, neboť i její ruce se stávaly bezmocnými. Ovšem, některé dny jí bylo líp – charakteristická vlastnost této nemoci – a v těchto „dobrých!“ dnech se pohybovala o něco líp, to znamená, že se kroutivým pohybem dostala od nohy jedné židle k noze druhé židle a tak překonávala dosti velkou vzdálenost.

Nohy mívala studené jako led a bez citu, právě tak i paže až k loktům. Ruce nemohla upotřebit, poněvadž jimi nemohla nic udržet ani vzít. Dlouhou dobu ji museli krmit. Když manžel byl v práci, prokazovali jí tuto službu střídavě sousedé.

„Často, když se mne snažili nakrmit“, vzpomíná Betty, „třásla jsem se tak, že mi ani nemohli vsunout lžičku do úst.“

Bettin výhled do budoucna byl v této době velmi ubohý. K této několikanásobné skleróze se přidružilo i zeslabení srdce. Lékař upozornil manžela i syna, že srdce nevydrží dlouho tuto přílišnou námahu, vyvolanou strašným chvěním, způsobeným nemocí.

Jednou v dubnu její syn, který pracoval na Krogerově tržišti, se jí tázal: „Proč se matko, také nezúčastníš shromáždění, v nichž káže Kathryn Kuhlmanová? Když jdu cestou kolem Carnegieovy posluchárny do práce i z práce, vidím lidi, kteří vycházejí a jdou vedle sanitního vozu, kterým tam byli dovezeni. Viděl jsem lidi, jak vycházejí ze shromáždění a nesou si v ruce berle, pomocí nichž se tam dostali. Proč bys tam nemohla jít i ty a podívat se, co je to za shromáždění?“

„Ach, miláčku, se mnou už je to příliš špatné“, odvětila rychle Betty. „Lékaři říkají, že se se mnou nedá zhora nic dělat.“

„Poslyš mami“, pravil syn důrazně. „Viděl jsem, jak je tam nesli na nosítkách, a viděl jsem tytéž lidi, jak sami, bez pomoci druhých, odcházeli. Mohou-li tohle zakusit jiní, může se to stát i tobě!“ Hoch neustále matku přemlouval, až konečně slíbila, že bude alespoň denně poslouchat vysílání. Bylo však snažší to slíbit, než plnit, neboť neměla v prstech sílu, aby otočila vypínačem. Každého dne, než šel manžel do práce, posadil ji na lehátko nebo do pohodlného křesla vedle rádia. Tu byla nucena bezmocně sedět a čekat, až přijde někdo, kdo jí pomůže. Jednou v pátek odpoledne, bylo to na počátku května, zastavila se u ní na okamžik přítelkyně, právě než počalo vysílání. „Betty“, řekla, „žádala jsem, aby se ve shromáždění za tebe modlili a chtěla bych, abys to slyšela.“ Zapnula přijímač a seděla s Betty poslouchajíc vysílání. Avšak neslyšeli Bettino jméno.

V sobotu, následující den, nebylo kázání rozhlasem vysíláno. Tu navštívila Betty jiná přítelkyně. Seděly spolu v obývacím pokoji, když pojednou se to přihodilo.

„Myslela jsem, že mne opět přepadl obvyklý záchvat chvění“, vypravuje Betty. „Avšak chvění bylo tak silné, že jsem poznala, že je to něco zcela jiného. Přítelkyně se tak polekala, že raději odešla domů. Řekla mi později, že myslela, že umírám. Byla jsem vyděšena a plazila jsem se do předsíně. Tady mne našla švagrová, která se přišla na mne podívat a pomohla mi dostat se zpět do obývacího pokoje. Seděla jsem tam“, pokračuje Betty, „a nyní jsem se třásla tak prudce, že jsem myslela, že mne to roztrhá. Tentokrát však to bylo zcela jiné chvění! Švagrová myslela, že by mne mohla uklidnit cigareta a tak mi jednu zapálila. Nemohla jsem však kouřit. Tu pojednou, jako když někdo otočí vypínačem elektrického osvětlení – mé chvění naráz přestalo!“ V pokoji byl také Bettin tříletý synovec. Díval se na ni a ptal se: „Co se stalo tetě Betty, že se přestala třást?“ A teta mu na to sama odpověděla: „Myslím, že Bůh mne uzdravil!“, a měla pravdu.

Opravdu, Betty byla uzdravena. Od oné chvíle již nikdy se jí nezmocnilo ono strašné chvění. Její paže poněmhu pozbyly své necitelnosti a právě tak i nohy. Pak mohla plně užívat svých rukou. Bez jakékoliv námahy se natáhla, vypnula rádio a zdvihla rukou onu věc, kterou v rozčilení shodila na zem. Jen v jednom nebylo její uzdravení okamžité. „Musela jsem se znovu učit chodit“, vypravuje, „jako malé dítě jsem se učila chodit, ale trvalo to jen krátkou dobu.“

Betty byla tak vzrušena, tím co zažila, že se šla každému v domě ukázat a když po několika dnech byla schopna sama všude jít, lidé, kteří ji nikdy neviděli chodit, hleděli na ní v němém úžasu.

Místní lékař, který jí navštívil právě čtyři dny před jejím uzdravením, byl zděšen, když kteréhosi dne odpoledne vstoupila do jeho ordinace v naprostém pořádku a zřejmě schopna dokonale vládnout svým tělem. Vždyť právě mu oznámila, že téhož dne uklidila dokonale svůj byt, vyprala i vyžehlila a ještě dvě hodiny pracovala na dvoře. Důkladně ji prohlédl, ale nenašel ani stopy po několikanásobné skleróze, ani srdce neměla ve špatném stavu jako dříve. Potom, jak vypravuje Betty, „ ... poručil, abych chodila sem a tam Rochesterovou ulicí před ordinací. Pozoroval mne a měl takový zvláštní výraz. Nakonec mi řekl to, co opakoval od té doby již mnohokrát: „Máte skutečně štěstí a měla byste být za ně opravdu vděčna. Počítal jsem, že zůstanete-li vůbec na živu, budou vás vozit na vozíku. Nikdo z nás lékařů jsme vám nemohli pomoci. Musel to být jedině Bůh.“

Toto Betty příliš dobře věděla a plna hluboké vděčnosti Bohu, přijala Ježíše za Spasitele a dala Mu své srdce i život, aby si je použil ke své službě. Ani se nepamatuje, že by byla kdy dříve chodila do kostela a dvacetčtyři roky vášnivě kouřila. Po svém uzdravení však ihned zcela změnila způsob svého života. První věc, které se vzdala, bylo kouření. „Jen ten, kdo jako já“, říká „nemohl tak dlouho užívat svého vlastního těla, ví, co to je, žít opět normálním a zdravím životem. Víte-li, že to je sám Bůh, který vás uzdravil, tu nestačíte dosti Ho chválit a dosti dobře pro Něho žít.“

Téměř každý v Rochesteru zná Betty, neboť velmi dlouho pracovala ve známé restauraci, kde, jak nyní poněkud rozpačitě vzpomíná, pravidelní zákazníci ji nazývali „Kouzelnou Betty“. Nyní jejím svědectvím byli mnozí z těchto lidí přivedeni ke Kristu. Dříve Betty ani její manžel nechodili do žádného shromáždění. Nyní chodí každou neděli dopoledne do Prvního metodistického sboru v Rochesteru. Teď, když sami poznali moc modlitby, mají radost, že kazatel tohoto sboru se pravidelně modlí za nemocné a vyzývá každého, kdo chce, aby šel ke kazatelně a tady spolu s ním tiše prosil za uzdravení své duše i těla.

Kazatel Stump, který pevně věří v uzdravení skrze víru, měl o toto velký zájem. Následující neděli uveřejnil v Církevních novinách dotazník a položil ho hned vedle talíře na sbírku. V tomto dotazníku podal vlastní stanovisko k modlitbě u víře a k Božím uzdravování. Zdůraznil tu, že modlí-li se církev za nemocné, plní tak toliko příkaz Ježíšův, který poručil kázat, učit a uzdravovat. Dále žádal návštěvníky shromáždění, aby sami řekli:

- A) jaká má být modlitba
- B) přejí-li si, aby tyto modlitby (za nemocné) se staly součástí bohoslužby.

Převážná většina tohoto shromáždění čtyřset posluchačů hlasovala pro pokračování v modlitbách.

Betty měla kdysi podivuhodné rodiče. Ti jí dali v mládí dobrou křesťanskou výchovu. Ač daleko zabloudila od toho, k čemu ji vedli, přece stále v srdci věřila, že Bůh stačí uzdravit každou nemoc. Věděla to také tehdy, když její syn se poprvé zmínil o shromáždění v Carnegiově posluchárně. „Nemyslela jsem však, že chce uzdravit i mne, protože jsem věděla, že toho nejsem hodna a že nežiji správným způsobem. Neměla jsem však pravdu, neboť Bůh ve Své milosti mne přece uzdravil.“

Kdyby byla Betty líp znala Boha dříve, než byla uzdravena, nikdy by si nebyla ani připustila pomýšlení, že Bůh jí nebude chtít uzdravit proto, že si to „nezaslouží“. Žasli jste již někdy opravdu nad tím, jaký je Bůh? Jediný dokonalý způsob zjevení Boha je v Pánu Ježíši Kristu. Budete-li na Něho hledět skrze Ježíše Krista, poznáte, jaký Bůh skutečně je. Vždyť Ježíš řekl: „Kdo vidí mne, vidí Otce“(Jan 14,9).

Slyšeli jste Ho, co řekl slepému žebrákovi Bartimeovi? Zástup si nepovšiml, že je mezi nimi žebrák, až když tento počal volat: „Ježíši, synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Učedníci mu přikazovali: „Buď tiše, žebráku!“ Avšak Ježíš mu s láskou řekl: „Prohlédni, Bartimee!“ – Takový jest Bůh!

Viděli jste, jak Mu bylo líto neklidného a hladového zástupu, který byl jako ovce bez pastýře? Ježíš řekl: „Líto mi zástupu, ježto již tři dny trvají se mnou a nemají, co by jedli a rozpustiti jich lačných nechci, aby nezahynuli na cestě.“ Takový jest Bůh!

Povšimli jste si Ho, jak pláče nad Jeruzalémem? Snad jste si mysleli, že Bůh je mstivým Bohem a že má radost, jde-li člověk do pekla. Neznáte však Boha, myslíte-li si toto. Pohleďte na Jeho srdce přetéající něžností a slitováním, když volá: „Kolikrát jsem chtěl shromáždit dítky své, tak jako kvočna shromažďuje kuřátka svá pod křídla a nechtěli jste.“ – Takový jest Bůh!

Slyšeli jste, co řekl ubohé ženě, jejíž duše byla poskvrněna rudou skvrnou hříchu – ženě, která byla přistižena při skutku, když cizoložila – nevěstce, kterou žalobci přivedli k Němu? Zástup ji chtěl ukamenovat, ale Ježíš jí řekl: „Jdiž a nehřeš více!“ – Takový jest Bůh!

Chcete-li jediným slovem označit Boží osobnost, napište pět písmen, složte je v jediné slovo, které píšete znovu a znovu. Je to slovo LÁSKA a to je Bůh.

Pozorovali jste onu, v Božích očích cennou mladou ženu, jejíž křehké, chlapeckému podobné tělo bylo zmítané nemilosrdnou sklerózou, ženu, která po léta nebyla ve sboru a která nikdy v životě nesloužila Bohu, ženu, jež vůbec nechápala, že jejího těla se dotýká Boží moc, ženu, jejíž švagrová, chtějíc ji pomoci v utrpení a myslíc, že zastaví ono „chvění“, jež jí zmítalo, vsunula jí do úst zapálenou cigaretu? Mistr ve Svě něžné lásce a neskonalém slitování se dotkl jejího těla a uzdravil je.

To jest Bůh, milý příteli! Bůh, který rozumí, Bůh, který zná každou naši slabost, náš pád, každý nedostatek i každý hřích a přece nás miluje a vylévá na nás své milosrdenství. Nemiluje nás proto, že jsme slabí, ani pro naše pády a hříchy, ale proto, že jsme Jeho dětmi. Každého z nás miluje tak, jako kdybychom byli Jeho jediným dítětem. Bůh poctil prostinkou víru a důvěru Betty Foxové, která se odvážila vztáhnout bezmocnou ruku a dotknout se Toho, který má všelikou moc na nebi i na zemi. Jakmile její víra se setkala s Bohem, něco se stalo. Vždyť se vždy něco stane, setká-li se prostá víra s Bohem!

Betty Foxová nechápala, že to je nadpřirozená moc, jež procházela jejím tělem. Nikdy se nezúčastnila shromáždění a nikdy neviděla člověka, který byl uzdraven Boží mocí. Nikdy nebyla svědkem zázraku, ani žádný neviděla. Viděla jen JEHO a to stačilo! Před několika týdny – a bylo tomu právě deset let a sedm měsíců od chvíle, kdy Betty byla uzdravena, navštívila jednoho z lékařů, který ji kdysi léčil. Doktor shledal, že je dokonale zdravá a není při ní ani památky po tak těžké chorobě. Zdálo se, že vlastně vyjadřuje hlasitě své myšlenky, když jí pravil: „Pokles sklerózy netrvá nikdy tak dlouho a ve vašem těle již není ani náznak, že jste kdy trpěla onou nemocí. Dobrý Bůh vás měl v péči, když my lékaři jsme na to nestačili.“ – To jest Bůh!

### ERSKINOVÍ

Kdysi jsem obdržela telegram následujícího znění: „Modlete se, prosím, aby zítra nepršelo!“ Hlasitě jsem se rozesmála. Telegramy obvykle zněly: „Modlete se, prosím, aby mne Bůh uzdravil z rakoviny, nebo prostě Boha za uzdravení z něčeho jiného.“ Ale takový telegram!

Obdržela jsem ho v sobotu. Následujícího dne – v neděli- mělo být shromáždění v Butler. Bylo zřejmé, že odesílatel se domníval, že se dotknu Božího trůnu a budu prosit Boha, aby zadržel déšť, aby nepršelo během pobožnosti. Pocítila jsem náhle velkou odpovědnost a přece, vše co jsem mohla udělat, bylo, že jsem prosila: „Nebeský Otče, Ty víš vše o tomto telegramu. Nechť jde v něm o cokoli, prosím, postarej se o všechno Ty sám.“

Toto je příběh o podivuhodné cestě Boží, na níž Bůh pečoval o záležitosti Erskinovy rodiny. Teprve později jsem se dozvěděla, kdo telegram psal i proč tak činil.

„Byla jsem zoufalá“, pravila mi Luisa, vdaná mladička dcera Jakuba a Edity Erskinových. „Matka umírala v nemocnici na rakovinu. Lékaři řekli tatínkovi i mně, šest týdnů před tím, než jsem vám poslala telegram, že smíme vzít maminku do vašeho shromáždění v Butler, ale jen na několik hodin a bude-li pěkně. Kdyby pršelo, bylo by nebezpečí, že by se mohla nastydnout. Pět neděl po sobě pršelo“, pokračovala Luisa, „a nemohli jsme ji tedy přivést. Mezitím bylo matce hůře a hůře věděli jsme, že brzy bude pro ni příliš pozdě. Když jsem ji tedy navštívila onoho sobotního odpoledne a vracela se domů, zastavila jsem se na poštovním úřadě a poslala telegram.“ Luisa i její tatínek prosili tedy nebe i zemi, aby dostali povolení z nemocnice v Tarentum, aby se paní Erskinová mohla zúčastnit pobožnosti. Jejich žádost byla přinejmenším jistě neortodoxní a bylo to jen vlivem dr. Grosse, který viděl jiné nemocné, jak byli Boží mocí zázračně uzdraveni, že konečně toto povolení opravdu obdrželi.

Po pět sobotních večerů přijela Luisa do nemocnice upravit matce vlasy a připravit ji pro shromáždění, a po pět neděl Jakub Erskine vstával za svítání a šel do Butler a stál několik hodin v řadě přede dveřmi posluchárny, aby tak zajistil místo manželce, kterou Luisa zatím měla přivést

z nemocnice. A právě každou neděli, hodinu před začátkem shromáždění, se spustil liják. Vidíte tedy, že opravdu bylo nutné poslat onen telegram.

Když onoho jitra Luisa a pan Erskine vstali, první co učinili bylo, že starostlivě vyhlédli oknem. Nebe bylo jasné a bez mráčku. Měli velikou radost, neboť viděli, že prosba za pěkný den byla vyslyšena. Jakub odejel do Butler a Luisa opustila domov v Bakerstownu a jela pro matku do nemocnice. Jejich srdce bylo plné vděčnosti k Bohu. Konečně tedy Edita se mohla zúčastnit shromáždění! Luisa ji tedy přivedla z nemocnice, jak měli v plánu a pak Erskine ji tam po pobožnosti zase odvedl. Právě vešli do nemocnice, když se opět spustil liják.

Bylo to brzy na jaře roku 1951, kdy otec a dcera se dozvěděli, že Edita má rakovinu jater. Dr. Gross jim řekl: „Má játra podobná staré krajkové zácloně. Neopovažte se však jí říci, že má rakovinu“, varoval je, „propadla by zoufalství. Jediné, co můžeme v tomto případě udělat je, dávat jí léky na utišení bolestí. Může to vydržet déle, ale může se i stát, že zemře velmi brzy. V žádném případě jí to neříkejte!“

Vážila 35 kg, zatím co dříve měla 84 kg. Několik týdnů před tím, než Edita šla do nemocnice, počala s Luisou navštěvovat shromáždění v Carnegiově posluchárně.

„Tady mne slečna Kuhlmanová naučila znát, jakou cenu má půst“, vypravuje Luisa, „a vysvětlovala nám, že to je vlastně výraz horlivé modlitby. Vzpomínám zvláště na jedno shromáždění, kdy nám dávala za příklad Davida. Vysvětlovala, jak doplňoval své modlitby ponižováním se a sebezapíráním, v tom že právě spočívala jejich moc. Tak se pohroužil do zbožné modlitby a tužby, že ani necítil hlad. Nyní, když matka byla tak strašně nemocná“, pokračovala Luisa, „vzpomněla jsem si na vše. Matka nesměla umřít. Měla jsem ještě tři malé sestry, které matku strašně potřebovaly – tři děvčátka, která potřebovala matčino vedení, její lásku i domov. Byla-li kdy vhodná doba k půstu, bylo to právě nyní.“ Od chvíle, kdy lékaři zjistili, že matka má rakovinu, chodila Luisa každé páteční odpoledne do shromáždění, v němž byli lidé uzdravováni a postila se od východu slunce až do západu. Nemyslela na sebe, když prosila před Božím trůnem za matčino uzdravení, ale na své tři sestřičky. Byla velmi dojata, když se dozvěděla, že i ony, ani by se jí o tom zmínily, se každý pátek postily.

„Pokud budu živa, nezapomenu na první jítro“, vypravuje Luisa, „když jsem chtěla dát tatínkovi do „basy“ svačinu do práce a on mne žádal, abych mu nedávala jídlo – jen do láhve vodu. Nikdo neví co to je pro horníka. Jedině ten, kdo sám pracuje v dolech, ví, co to je, být hodiny pod zemí bez jídla.“

Pět dlouhých dní pracoval Jakub Erskine v uhelných dolech Ford Collyer jen o vodě. Avšak ani jednou nepomyslel, že tím přináší nějakou oběť. Ani jednou neřekl, že má hlad. Ani jednou nepřešlo přes jeho rty slovo nářku. Věřil, že Bůh může uzdravit jeho ženu. Věřil v Boha, který nelže. Byly to těžké dny pro Jakuba. Byl odkázán zcela na sebe se svými třemi dětmi. Vařil pro ně, uklízel, pral i žehnil. Z práce šel domů na ně dohlédnout a potom šel do nemocnice. Pak se vrátil domů, připravil jim večeři a znovu se vrátil do nemocnice, kde obyčejně zůstal až do půlnoci a často i celou noc. „Nejednou, když jsem otevřela oči“, vypravuje jeho manželka, „viděla jsem, že klečí vedle mé postele.“ Kdy ho takto Edita viděla, ač byla velmi nemocná, přece se radovala a velebila Boha, neboť takový Jakub byl pro ni zcela novou a podivuhodnou zkušeností. Erskinovi ani netušili, jak podivuhodně je Bůh vede jako rodinu krok za krokem a připravuje je pro zázrak, který chce vykonat při Editě.

„Tatínek byl vždy hodným otcem“, pravila Luisa, „ale vůbec ne nábožensky založeným. Nikdy nešel do kostela, a pokud se pamatuji, nikdy jsem ho neviděla, že by četl Bibli.“

Jako chlapec byl Erskine zbožně vychováván. Jeho otec byl nadšeným křesťanem a upřímně věřil v Boží uzdravující moc. Ačkoliv jako hoch byl veden k plné víře, dávno se přestal zajímat o náboženství. Často se divil, proč jeho dcera chodí do shromáždění v Carnegiově posluchárně, co ji tam, pro všechno na světě tak přitahuje, když často nedostane ani místo k sezení a musí tam pět hodin stát.

Jednoho dne ho přemohla zvědavost a rozhodl se, že se tam také podívá. Bezmyšlenkovitě se nabídl, že půjde s ní. Vydali se tedy spolu do posluchárny, ale když byli u dveří, v Jakubově nitru nastala změna. „Tedy jsem nechtěl přijít do styku s náboženstvím“, přiznává se s úsměvem. Měl zlost, že podnikl tuto cestu a že se má nyní sám vrátit domů. Rozhodl se tedy, že jelikož již pobožnost začala, počká na Luisu na schodišti a usedl tu.

„Neviděl jsem ovšem slečnu Kuhlmanovou“, vypravuje, „ale slyšel jsem ji tam, kde jsem seděl a pojednou jsem zaslechl, jak řekla: „Způsob, jak Bůh mění člověka, je vylíčen v ep. k Efezským, 2, 5-6: také i nás, když jsme mrtví byli v hříších, obživil spolu s Kristem (milostí spasení jste) a spolu s ním vzkřísil i posadil na nebesích v Kristu Ježíši.“ Obživit znamená dát život. Jsme-li mrtví, potřebujeme život a ten je člověku dán, když přijme Krista za Spasitele. Bůh nezáplatuje starý život, ani ho nějak neupravuje. Dává nový život skrze znovuzrození. Bůh nám dává zkušenost zázračného znovuzrození – dává moc tohoto znovuzrození – Ježíš uděluje odpuštění a my k tomu musíme přispět svou ochotou. Bůh nemůže člověku pomoci, dokud se Mu cele a ochotně neodevzdá, dokud netouží po osvobození od hříchu více než po čemkoliv na světě. Každý kdo to myslí zcela vážně, když se modlí: „Věřím, že jsi Syn věčného Boha a přijímám Tě za svého Spasitele“, dosáhne netoliko odpuštění, ale bude i osvobozen z moci hříchu a obživen svatým Božím Duchem.“

„Totéž jsem často slyšel opakovat otce“, pravil Jakub. „Měl jsem tehdy zvláštní pocit. Zdálo se mi, že jsem opět malým chlapcem a že otec mi vykládá o Bohu.“

Vliv dobrých rodičů se nikdy neztratí. Když Jakub Erskine tehdy seděl na schodech Carnegievy posluchárny a naslouchal pouhému hlasu, vrátil se tak do dob mládí a vzpomněl si na dobu, kdy otec – a bylo tomu již tak mnoho let – umíral.

Strašná katastrofa v dolech v Západní Virginii se přihodila roku 1927. Když Everettsvillský důl uhelné společnosti v Nové Anglii byl zničen strašným výbuchem 30. dubna téhož roku, lidé zprvu mysleli, že všichni havíři, kteří tam byli zasypáni, byli hned mrtví. Tato domněnka však byla rozptýlena po nalezení posledních třech mrtvých těl, mezi nimiž byl i Jakubův otec.

V šálku na jídlo byla složena zpráva jednoho z těchto tří zasypaných horníků. Psal, zatím co život poněmhu unikal z jejich těla. Byla to slova, jdoucí ze srdce i myslí umírajícího muže: 20. dubna v 6,20 hodin. Drahá ženo – dosud žiji, ale vzduch je tu velmi špatný – ach, jak Tě, Marie, miluji – drahý tatínku, už brzy zemřu. Jen je nám tu zima, a kdyby se sem dostal vzduch, nebyla by to lepší, protože jsme na opačné straně. Shledám se s vámi všemi v nebi. Máme dosti času dát si vše s Pánem do pořádku. Podepsán H. Russell.

Již brzy opustím tento svět. Zůstaň v Americe a snaž se, aby děti měly domov. Jestli budeš chtít, tak se znovu vdej a Bůh žehnej tobě i dětem. Opět podepsán H. Russell. Drahá Marie, řekni tatínkovi, že mám mír s Bohem a že jsem spasen. Vyříd' to i Erskinovým. Necítíme bolest. Snaž se zůstat v Západní Virginii. Polib za mne děti. H. Russell. Jdeme do nebe. Máme dost času sjednat si mír s Bohem. H.R.

Slábneme – srdce nám prudce buší, sbohem každému. H.R.

Nic nás nebolí – jen všichni vzpomínáme na své rodiny H.R.

Tisíce vzpomínek zaplavilo mysl Jakuba Erskina, když seděl na schodišti Carnegievy posluchárny a věděl líp než kdo jiný, že není připraven setkat se s Bohem! Seděl tu na schodišti, živě vzpomínal na hodiny, v nichž mu otec vyprávěl o lásce a milosrdenství Božím. Vzpomněl, jak mu otec říkával: „Žij v obecenství s Bohem, synu, a po celý život budeš okoušet pokoj, který převyšuje všeliký rozum lidský.“

Nejvíce se však pamatoval na modlitby, v nichž otec prosil za to, aby syn zakusil moc spasení. V této chvíli množících se vzpomínek, dotčen hlasem, opakujícím téměř zapomenuté a většinou přehlížené pravdy Písma, se s Jakubem pojednou něco stalo. Náhle otcovy prosby, snad právě ty, které vyslovil v pobořeném dole před svou smrtí, došly odpovědi. Léta přešla i odešla a přece Bůh nebyl hluchý k prosbám upřímného člověka. Mnoho vody se převalilo přes hráz rybníka a přece Bůh nezapomněl a tohoto odpoledne, po 24 letech, odpověděl na prosby bohabojného člověka a jeho syn byl zachráněn.

„Když jsem vás tenkrát poslouchal“, pravil Jakub, „pocítil jsem pojednou velký hlad po Bohu. Již osmnáct let jsem nechodil do žádného shromáždění a nyní jsem zatoužil vrátit se zpět. Během oněch let jsem mnoho pil – ve dne v noci – a i, když jsem vždy dokázal uživit rodinu, utratil jsem mnoho peněz za lihoviny. Někdy to bylo i čtyřicet dolarů týdně. Pití i ostatní mé hříchy počaly nyní přede mnou defilovat a pojednou jsem velmi zatoužil se jich zbavit. Tam právě tehdy jsem sklonil hlavu a prosil Boha za odpuštění. Sedě na schodech, dal jsem své srdce i život Kristu.“

Tehdy večer, když se Luisa ubírala, provázena otcem, domů z pobožnosti, čekala dychtivě, co jí poví. Snad bude hubovat proto, že musel tak dlouho čekat a snad jí vyčiní, že pobožnost trvala přípiš

dlouho. Než nepromluvil ani slova. Když přišli domů, obrátil se k nim a hlasem chvějícím se nadšením i upřímností, jako toho, který byl mocí Boží změněn, pravil: „Dnes jsem měl pocit, že se mnou mluví otec. Všem u co řekla slečna Kuhlmanová, mne učil i on. Prosil jsem Boha, aby mi odpustil hříchy a přijal jsem Ježíše za svého spasitele.“

Týden poté pravila Luisa, slzíc radostí: „Máme nového tatínka. Když se nyní zastavím doma, nevidím ho se sklenicí lihoviny, jako dříve, ale vidím, že čte Bibli.“

Jakub tak neučinil proto, že by za to něco chtěl. Neřekl – uzdrav, Pane Ježíši, mou manželku a uvěřím v Tebe. Nejprve uvěřil. Jeho duše byla zachráněna právě v době, kdy mu manželka umírala. Dobře věděl, že nebyla uzdravena tehdy, když s ní byli ve shromáždění v Butler.

Jakubovo spasení bylo prvním zázrakem v Erskinově rodině, ten druhý se dostavil později.

„Ve středu večer“, vypravuje Luisa, „tatínek vzal do nemocnice naše malé rádio, aby si tam maminka mohla poslouchat vysílání slečny Kuhlmanové a posilnit se tak u víře a v nové naději.“

Když pan Erskine onoho večera opouštěl nemocnici, doufal, že manželka si poslechne program pro následující den. Maličké rádio bylo v tak ubohém stavu, že to v něm neustále hrkalo a praskalo. Přesto však je tam nechal. Snad to s ním bude jiné.

„Slečna Kuhlmanová ani netušila, co se děje“, vypravuje opět Luisa. „Již tomu bylo několik dní, co jsme jí poslali prosbu, aby se při shromáždění modlila za maminku a právě tento čtvrtek ráno, vysílala rozhlasem prosbu – za paní Erskinovou, která umírá na rakovinu v nemocnici v Tarentum.“

Luisa to poslouchala doma v Bakerstownu a byla zděšena tím, co se snad stalo, jestli matka zaslechla své jméno ve vysílání a poprvé se tak dozvěděla, jakou vlastně trpí nemocí. Spěchala tedy do nemocnice plna obav o matku.

A právě, snad poprvé, rádio hrálo zcela čistě a jasně jako zvon. Matka slyšela každé slovo.

Když Luisa vstoupila do pokoje, matka jí řekla: „Slyšela jsem každé slovo vysílané o ženě, umírající na rakovinu jater.“ Dala se do pláče a pravila: „Nebojím se smrti, jen mám strach, aby děti nebyly rozděleny a měly domov. To je jediné, co mne trápí.“ Zavřela oči a neřekla již ani slova.

Následujícího dne byla Luisa u matky v době vysílání. Klečela u postele a poslouchaly spolu. „K mému údivu i radosti“, vypravuje Luisa, „slyšela jsem slečnu Kuhlmanovou, jak pravila: „Cítím, že musím opět prosit za onu ženu, umírající na rakovinu jater v nemocnici v Tarentum.“ A pojednou se přihodilo něco zvláštního.“ „Uprostřed modlitby“, praví Luisa, „se Boží moc dotkla matky. Prudce se počala přást a naříkat, že jsem ji nemohla udržet na lůžku. Přiběhla ošetřovatelka a spolu s lékařem jí dali utišující léky. Nevěděli, co se s ní pojednou děje, ale já to věděla. Dotýkala se jí Boží moc.“

Od té chvíle se Edita počala zotavovat. Bolest ji opustila. Počala přímo žravě jíst a hned přibírala na váze – jeden a půl kilogramu denně. Lékaři nechtěli věřit, když jim sestry hlásily, jak rychle přibývá na váze a vážili ji denně sami.

Po krátké době byla propuštěna z nemocnice, zdravá a šťastná.

Když ji přijímali do nemocnice a nebylo to s ní ještě tak zlé, Dr. Grosse navrhl, aby jela na Laheyovu kliniku v Bostonu. Uznají-li tam lékaři za vhodné, mohli by ji operovat a prodloužit jí tak život. Takové s ní měli plány, ale když se potom její stav tak zhoršil, nebylo ani pomyšlení na cestu do Bostonu i na operaci.

Nyní však to bylo něco zcela jiného. Zdálo se, že paní Erskinová je zdráva. „V té vaší paní kazatelce musí být opravdu něco zvláštního“, řekl Dr. Gross. „Avšak odborně řečeno, uzdravení je tu zcela nemožné. Je možné, že toto její zdánlivé vyléčení je jen zvláštní pokles nemoci“, tvrdil a nutil ji, aby se odebrala na kliniku do Bostonu. Poukázal na to, že lékaři jsou tam zpraveni o jejím příchodu a je možné, že po prohlídce shledají, že je přece zapotřebí jí operovat i když se zdá, že je vyléčená.

Zpočátku ona i její rodina měli proti tomu námitky. Viděli, že byla uzdravena Boží mocí – a mimo to, kolik by to vše stálo? Počítali, že by operace stála asi 3000 dolarů a byli přesvědčeni, že je zbytečná.

Tu však Důlní sociální péče prohlásila, že operaci sama uhradí. „Dobrá“, řekla Edita, „chtějí-li zaplatit 3000 dolarů, aby zjistili, že skutečně nemám rakovinu, ať to udělají! Aspoň tím sami dokáží, že Bůh dosud zázračně uzdravuje.“

Manžel s ní jel do Bostonu a zůstal tam s ní po celou dobu – zameškal tím 19 pracovních dnů. Poněvadž to byl neobyčejný případ, operaci prováděl sám Dr. Lahey. Nenalezl však v ženě těle ani



stopy po rakovině – jenom viděl jizvy, které ukazovaly na to, že někdo jiný již operaci provedl. Ano, operace byla provedena tím Nejslavnějším Lékařem, který předešel Dr. Laheye.

Edita Erskinová byla uzdravena před jedenácti léty. Je zcela zdravá a váží 84 kg. Dělá si sama všechnu domácí práci a často pomáhá sousedkám, malují-li nebo gruntuji-li.

Je to Boží zázrak! Avšak ještě větší zázrak se stal v životě muže, který seděl na schodech vedoucích do Carnegiovy posluchárny, když byl ihned a tak dokonale změněn Jeho mocí ...

Před krátkou dobou se Erskinovi odstěhovali do Jižní Kalifornie a Jakub se tu chopil jiné práce. Opustili domov v Pittsburghu jen proto, aby byli blízko svého nevěřícího syna. Tady chtějí na něho působit křesťanským vlivem, aby ho tak přivedli ke Kristu, který nevaluje na nikoho nemoc jako trest. Na Editu dopustil rakovinu jen proto, aby tak přivedl k sobě celou její rodinu. Neustále však tvrdím, že tím největším divem na světě je změna života. Uzdravení paní Erskinové z rakoviny je skutečně zázrakem, ale jistě daleko větším divem bylo duchovní uzdravení, jež nastalo v životě jejího manžela.

„Byť svět i ďáblů plný byl, chtějících nás zhltnouti, přec žádný z nás by nebyl, musejí ustoupiti. Kníže světa toho, ač bouří mnoho, co chce, nespraví, soud Boží ho dává, Slovo jej porazí.“

### **DĚTÁTKO PANÍ FISCHEROVÉ**

Pobožnost nezačínala nikdy dříve než v sedm hodin večer. A přece, každé odpoledne přesně ve čtyři bylo vidět malé, asi dvanáctileté děvčátko, jak stojí v zástupu u Carnegiovy posluchárny. Jako sta jiných i tato dívka čekala na chvíli, až se dveře otevřou a jakmile se otevřely, utíkala, aby dostala místo k sezení. Tam seděla tři hodiny. Ani na okamžik místo neopustila, jen občas se ohlédla ke dveřím posluchárny.

Přesně v sedm hodin vstoupila žena a v náručí nesla děťátko. Hlavičku mělo pečlivě zakrytou, ale příkrývka nedokázala zcela zakrýt její ošklivost. Děťátko totiž bylo postiženo vodnatelností mozku. Jakmile tato dvanáctiletá dívka uviděla, že vstoupila žena s dítětem, vstala a zamávala. Žena vidouc znamení, které jí dávala dcera, prodírala se zástupem k místu, kde tato seděla. Maličká uvolnila matce tak dlouho držené místo a zůstala stát vedle, po dobu bohoslužeb, jež se protáhla na celé tři hodiny.

Teprve po několika měsících jsem zjistila, že tato dvanáctiletá dívka – Helenka Fischerová – je nejstarší ze sedmi děvčátek svých rodičů. Helenka, aniž by jedla, šla přímo ze školy k posluchárně a matka zatím jedla, šla přímo ze školy k posluchárně a matka zatím chystala rodinné večeři. Helenka věděla, že matka by nikdy nedostala místo při tak ohromné návštěvě shromáždění, kdyby ona – Helenka – šla sem až po obědě a nebylo ani pomyšlení na to, aby matka po celou dobu stála s tak těžkým dítětem v náručí. Helenka jí pomáhala tím, že přišla o několik hodin dříve a zajistila jí místo. Ba, bylo to více z její strany než jen pomoc. Bylo to vědomé obětování se ve jménu Pána Ježíše, aby tak byla uzdravena její sestřička.

Dosud věřím, že toto děvčátko bylo vlastně nástrojem podivuhodného uzdravování, jež následovalo. Fischerovi měli již šest dětí, když se narodila malá Vilemínka. Těšili se na každé děťátko a uvítali je, jako kdyby bylo první. Ani malá Vilemínka nebyla výjimkou. I když to bylo sedmé děťátko a opět dcera, měli z jejího příchodu takovou radost, jako když se před dvanácti léty narodila Helenka.

Brzy však bylo zřejmé, že s tímto dítětem není vše v pořádku a jen matka pochopí, jaká byla bolest maminky Fischerové, když jí lékař řekl, že dítě se stalo obětí vrozené vodnatelnosti mozku. Každého dne se stávaly projevy této nemoci zřejmější. Helenka dávala děťátku do ručičky chrástítko, ale ručičky je neuchopily. Houkala pestře zbarvenou hračkou dítěti před očima, ale to si toho nevšímal. Ani jednou, když vyšla nebo vstoupila do pokoje, hlavička dítěte se neobrátila, aby sledovala její pohyby. Nikdy se uní neprojevovalo, že by někoho nebo něco poznávala.

Když bylo dítěti deset měsíců, paní Fischerová byla postavena tváří v tvář novému zármutku. Shledala totiž, že děťátko nevidí a ve všem je pozadu. Dívka neuměla ani sedět, ani podržet sací láhev, ba ani se nedokázala obrátit. „Jak jsme ji položili, do kolébky, tak tam zůstala ležet“, praví matka.

Hlava dívky měla kulovitý tvar a byla ohromná – o 22 coulů (coul = 2,54 cm, pozn. překl.) větší v objemu než hlavička normálního dítěte stejného stáří a její tvářička byla poměrně maličká. Očka

měla zcela ukrytá v důlcích a obrácena vzhůru. „Její hlavička“, říká matka, „byla jako veliká střecha a oči byly zcela vzadu.“

V té době vzali malou Vilemínku na prohlídku k nervovému odborníkovi v Pittsburghu. Zkoumali jí míšni mok a zjistili, že skutečně má vodnatelnost mozku. Lékař tvrdil, že jedinou nadějí dítěte je operace mozku. Operace tedy byla určena na úterý odpoledne. Den před tím přinesla paní Fischerová děťátko do nemocnice. Opět jí zkoumali míšni mok a oholili jí na hlavičce chmýří, které jí narostlo místo vlásků a připravili ji na operaci.

O několik týdnů dříve než se toto přihodilo, vypravuje dále matka, počala jsem naslouchat vysílání slečny Kuhlmanové a v době, kdy jsem byla s Vilemínkou u nervového odborníka, navštívila jsem i dvě shromáždění, která pořádala. Viděla jsem tedy, v čem spočívá její služba.

V ono pondělní jitro, paní Fischerová, dříve než donesla Vilemínku do nemocnice, poslala slečně Kuhlmanové lístek s prosbou, aby se ve shromáždění za dítě modlila. „V úterý ráno při vysílání“, vypravuje opět, „slečna Kuhlmanová četla tuto mou prosbu a modlila se i za moji dívku. V úterý odpoledne jsem šla do nemocnice, abych tam čekala na výsledek operace. Lékař však ke mně přišel a řekl mi: „Něco se děje s vaším dítětem. Dnes je ještě nebudeme operovat a necháme operaci snad až na pátek. Zatím je tu nechte a uvidíme.““

Avšak ani v pátek odpoledne ji neoperovali a tak uběhlo pět týdnů. Každý týden byla plánovaná operace opět odložena.

Po pěti týdnech si měla paní Fischerová vzít dítě domů. Hlavička se dívence zmenšila asi o deset palců. Přesto však ji měla dosud nepoměrně velkou. „Počkejte ještě nějaký čas. Bude-li toto zmenšování pokračovat, bude operace zbytečná“, řekli lékaři.

Avšak dříve než si paní Fischerová vzala dítě domů, dali jí lékaři ten nejstrašnější posudek. Na základě konaných zkoušek shledali, že její dítě má nemoc, na kterou žádný lékař nestačí, bylo a zůstane, dle jejich mínění, duševně naprosto zaostalé. Nutili ji, aby dítě dala do Státního ústavu pro zaostalé děti. Matka se však proti tomu rázně ohradila. Měla šest zdravých, normálních a neobyčejně milých dětí a právě, jak se často stává, toto maličké, nevidoucí, znetvořené a duševně zaostalé dítě, bylo jí ze všech nejdražší. Nemohla a ani nechtěla poslat dítě do ústavu a stála na svém, i když ji lékař varoval, že nechat tak nemocné dítě v téže domácnosti spolu se zdravými dětmi, může mít na tyto zhoubný vliv. „Cítila jsem, že se toho musím odvážit“, pravila paní Fischerová. „Vše, co jsem dokázala lékaři říci, bylo: „Ne, nemohu ji poslat od sebe pryč. Příliš ji miluji. I když nic nevnímá, jistě nějak cítí tuto lásku. Dokud mi Bůh dá sílu, budu oni sama pečovat.““

Tedy se paní Fischerová rozhodla brát děťátko na každé shromáždění v Carnegiově posluchárně. Při tom celým srdcem i duší prosila, aby uzdravující ruka Ježíšova se dotkla i jejího bezbranného a zuboženého dítěte, uzdravila je a změnila v takové, jakým mělo být. Když hledala zdraví pro toto dítě, nemohla zanedbávat druhé děti. Tu vznikla otázka, jak se zúčastnit shromáždění a zároveň pečovat o ty doma. Zmínila se o tom před nejstarší dcerkou a dívka se ochotně nabídla, že pokaždé přímo ze školy půjde a bude držet místo matce. Nejen to, ale oznámila matce, že se postí zároveň s ní.

Tak týden po týdnu následovalo totéž – malá sestřička držela místo v posluchárně, zatím co matka nakrmila doma ostatní, potom rychle oblékla sebe a děťátko a jela s ním taxíkem do Carnegiovy posluchárny. Po každém shromáždění se zdálo, že hlavička dítěte se o něco zmenšila a v několika týdnech každý v rodině na ni pozoroval změnu. Nebyla to změna jen v jeho zevnějšku, ale i v tom, že začínalo na vše reagovat.

Snažilo se držet sací láhev. Zpočátku byl u něho vidět jen nepatrný pohyb ruček a potom, jednoho pamětihodného jitra, skutečně natáhlo po ní ručičky, chytilo ji a bez pomoci přitisklo k ústům. Jindy opět ukládala matka Vilemínku do kolébky ku spánku. Byla jistá, že ji položila naznak. Když však se po chvíli vrátila pro něco do pokoje a pohlédla na kolébkou, viděla, že Vilemínka leží na bříšku. V první chvíli si matka myslela, že se mýlí a že snad dítě přece položila na bříško. Obrátila je tedy na zádička, aniž by je vzbudila. Když však se dítě probudilo a šla za ním, viděla, že opět leží na bříšku. Tu teprve poznala, že se přece jen nemýlila – Vilemínka se opravdu sama obrátila.

Týdny ubíhaly a Vilemínčina hlavička se ponenáhlu stále zmenšovala. Oči už neměla pohřbeny v očních důlcích a nebyly již zastíněny kdysi tak velikou a vyčnívající hlavou, ani nebyly obráceny

vzhůru. Snad nejvzrušenější den byl, když Vilemínka pohlédla na matku, v očkách bylo vidět, že ji poznává a usmála se na ni.

Helenka ani jediný okamžik nepochybovala, že Pán Ježíš sestřičku uzdraví a nikdo, snad ani matka dítěte, nebyl více vzrušen než dvanáctiletá jeho sestřička, když viděla, že mocný Pán Bůh pomalu, ale jistě, Vilemínku uzdravuje. Helenka nikdy nebyla netrpělivá, ani jedenkrát nebručela, že si nemůže po vyučování hrát, ale že musí jít tak brzy do shromáždění. Nikdy nenaznačila, že má hlad, když má každý den tak dlouhý půst. Snad i ona, jako David, tolik toužila po splnění svého přání, že ani necítila, že potřebuje jíst. Čekala tři hodiny před počátkem každé bohoslužby, aby podržela matce místo k sezení a potom vždy tři hodiny stála vedle matky a ohřívala Vilemínce, Když měla hlad, láhev s pitím v dámské šatně. Toto byla činná víra a Bůh se k ní přiznal. Nebyl hluchý k těmto činům víry, kterými Ho uctívala tato dvanáctiletá dívka.

Nejslavnější moc, kterou Bůh světil lidem, je moc modlitby. Než pamatujte, že Bůh ustanovil zákon modlitby i zákon víry. Modlitba zná potřebu člověka a víra ji plní. Modlitba neobdrží zhora nic od Boha, není-li spojena s vírou a opět, ani víra neobdrží nic, nežádá-li o to modlitba. Modlitba i víra pracují ruku v ruce – každá má vymezenou úlohu a přece každá je zcela jiná. Modlitba je hlasem duše, zatím co víra její rukou. Jen modlitbou víra dosahuje spojení se svým Stvořitelem a je to jen víra, která vybojovává duchovní vítězství. Modlitba navazuje spojení s Bohem, zatím co víra dosahuje vyslyšení. Modlitba žádá a víra se tlačí zástupem, aby se dotkla lemu Jeho roucha a dostává dar z Jeho štědré ruky. Modlitba cituje Boží zaslíbení, zatím co víra se směle dožaduje jeho naplnění. Bůh slyšel prosby matky a odpovídal na její víru.

Avšak jedině Bůh znal i dokonalou víru, jež byla v srdci této dívky a poctil ji.

Po několika měsících vzala paní Fischerová děťátko k ortopédovi do Všeobecné nemocnice v Allegheny. Byl udiven změnou a vzezřením dítěte a ještě více se divil, když je prohlížel a shledal, že se zdá zcela v pořádku. Zavolal nervového odborníka, který o ni pečoval ještě spolu s osmi jinými lékaři, kteří byli obeznámeni s tímto případem. I oni jí vyšetřovali a byli udiveni, když shledali, že dítě je zcela normální. Tu nervový odborník pravil: „Opravdu, Ten nahoře zaslouží za toto plné uznání.“

Toto dítě, jehož hlavička byla kdysi dvakrát větší než hlavička normálního dítěte, dívka, jež byla tak srašně znetvořena, že lidem při pohledu na ni bylo nevolno a jejíž oči byly tak ukryty v důlcích, že nikdo nevěděl, jsou-li hnědé nebo modré; toto dítě, které bylo kdysi ve svém tělesném vývinu tak pozadu, že se ani nedokázalo samo obrátit, natož aby kdo mohl doufat, že bude kdy chodit; toto dítě, jehož zkoušky duševních schopností ukazovaly, že je nevléčitelně duševně opožděné – je nyní dvanáctileté.

„Je nejbystřejší ze všech mých dětí“, tvrdí hrdá a vděčná matka. Je to „mudrc“ ve škole. Právě tak jako je chytrá, je i hezká. Její oči jsou v naprostém pořádku, právě tak jako její mysl, tělo i vše ostatní. Všechny děti ve Fischerově rodině se mají navzájem rády, ale zvláštní a neobyčejně úzké přátelství se vyvinulo mezi tímto děvčátkem a její velkou, nyní téměř dvacetipětiletou sestrou. „Bůh je navzájem spojil užšími pouty než ty ostatní“, říká paní Fischerová.

Bůh poctil víru dvanáctiletého dítěte. Ve Své milosti se dotkl znetvořeného nemluvněťka, jež bylo její sestřičkou a uzdravil je, v každém směru tak dokonale, že mohlo žít a pracovat k Jeho slávě.

„Aj, já jsem Hospodin Bůh všelikého těla, zdaliž přede mnou může být skryta která věc?“ (Jer. 32,27). Odpověď na to je: „Nikoliv!“

V srdci tvé víry – v srdci naší víry – je Osobnost a touto Osobností jest Ježíš Kristus, Syn živého Boha. Jeho jest království i moc, veškerá moc. Jediné omezení Jeho moci spočívá v nás – v každém jednotlivci. Jeho jest veškerá moc a Jeho bude i veškerá sláva.

## RŮŽENA

Následující příběh je jediný v této knize, v němž užíváme vymyšleného jména. Při čtení pochopíte, že v této, tak neobvykle choulostivé situaci, jsme tak museli učinit. Žena, o níž píšeme, je členem velmi známé rodiny. Sama zastává postavení s neomezenými možnostmi a nechceme tedy přivést její rodiny do rozpaků, ani dát sázku její budoucnost.

Návyk na narkotika je strašné neštěstí a velmi mne to zajímá. Když jsem nedávno obdržela tři dojemné dopisy, psané asi dvacetiletou dívkou, v nichž prosila za sebe a svou „tlupu“, cítila jsem, že

je nezbytně nutné uvést toto Růženčino svědectví. Cítila jsem, že tím bude pomoheno mnohým, kteří jsou v takové situaci, jako tato „tlupa“ dvacetiletých, mnohým, kteří zoufale hledají osvobození od zvyku užívání omamných jedů.

Dopisy, o nichž se zmiňuji, byly psány tři po sobě jdoucí soboty a po tři týdny jsem je obdržela vždy ve stejný den. Všechny byly podepsány písmenem X, neboť jak pisatelka přiznala: „Má matka i otec jsou vynikajícími lidmi. Nevědí, že užívám narkotika a nemohu jim udělat hanbu. Víte tedy, že opravdu nemohu napsat své jméno.“

První dopis zněl: „Již po dlouhou dobu se chystám, že Vám napíši, ale mám z každého člověka strach. Nyní však, slečno Kuhlmanová, již skutečně potřebuji pomoc a rozhodla jsem se tedy, poněvadž vidím, že Bůh Vám pomáhá, abyste mohla pomáhat tolika lidem a doufám, že možná pomůžete i mně.“

Pisatelkou byla osmnáctiletá dívka, jež se dostala do špatné společnosti. Píše jasně, že nemíní touto „špatnou společností“ děti periferie. Všichni její přátelé pocházejí z dobrých rodin a dodává: „Všichni máme hodné matky i otce. Nezavinili to oni, že užíváme narkotika.“ Vše začalo jen jako žert. Byla to touha po legraci, ale na konci roku tito dvacetiletí shledali, že jsou „sami chyceni.“ Jejich postavení již nebylo „žertovné“, ale byla to strašná tragedie. Když zjistili, jak na tom jsou, snažili se ze všech sil zbavit se tohoto zlozvyku, ale byli jím příliš spoutáni a stali se beznadějnými jeho otroky.

Dívka ve svém dopise líčila, jak nedopatřením vyladila přijímač na vysílané kázání. Zazněl tón vysílání a ona poprvé v životě pocítila skutečnost lásky a slitování Ježíšova. Neodvažuje se doufat, ale snad, snad přece by mohl ve Svém slitování pomoci jí a jejím přátelům. Celý týden tajně poslouchala vysílání. Co nejvíce ztlumila rádio a zamkla dveře svého pokoje, aby to rodiče nevěděli. Během oněch sedmi dní její naděje na osvobození počínala vzrůstat a myslela, že když Bůh může uzdravit rakovinu, nebo zbavit opilce okovů alkoholu, může uzdravit i oběť narkotik. Ostýchala se a ani nechtěla povědět svým přátelům, že naslouchá náboženskému programu. Jednou však, když spolu opět rokovali o své strašné nesnázi, řekla jim: „Poslyšte děti, vidím, že máme jen jedinou naději a tou je Pán Bůh.“

Na jejich udivený pohled jim pověděla, že denně naslouchá vysílání kázání a tak i oni začali poslouchat – někdy společně a jindy opět každý doma ve svém pokoji.

„Prosím Vás“, psala „X“, „zdá se mi, že ani nevím, jak Vás o to požádat správným způsobem. Dovolila byste nám, abychom šli do Vašeho shromáždění a pomodlila byste se i za nás? Velmi rádi bychom se zúčastnili bohoslužeb“, pokračovala, „ale máme strach. Bojíme se policie. Kdyby nás sebrali, zneuctíli bychom své rodiče. Nemůžeme prostě dovolit, aby se dověděli, že jsme se stali obětí narkotika. Zlomilo by jim to srdce.“

Bolelo mne srdce, když jsem četla dále: „Vím, že jste Božím člověkem a věřím i důvěřuji všemu, co říkáte. Snad to není pro Vás příliš mnoho, je-li někdo navyklý na omamné jedy, že slečno Kuhlmanová? Vždyť jednoho dne již nebudu touto obětí.“ Končila prosbou, abych nečetla při vysílání tento dopis. „Tolik se bojím“, psala, „ale budu denně poslouchat Vaše vysílání. Prosím Vás, modlete se za nás za všechny.“

Následující čtvrtek jsem se ve shromáždění za ně modlila a v následujícím dopise mi za to děkovala. „Chci Vám povědět“, psala, „jak mnoho nám pomohly Vaše modlitby. Minulý pátek jsem se modlila tak, jak jste mi radila a prosila jsem Ježíše, aby mi odpustil a vstoupil do mého srdce. Věřím, že tak učinil“, zněl dopis dále, „ale nedokáži přestat brát narkotika. Opravdu, věřte mi, velmi jsem se o to snažila, ale nemám sílu přestat. Nechci ho a práce ho musím mít. Mám takovou úzkost a nevím co dělat.“ „X“ měla velkou starost o matku a o otce. Velmi je milovala a věděla, že se blíží chvíle, kdy jim to bude muset doznat. „Matka již ví, že není se mnou všechno v pořádku“, psala, „ale neví dosud, co to je.“

Příští čtvrtek měla narozeniny a prosila mne, abych vysílala rozhlasem píseň „Ó šťastný den, kdy pozbaven byl hříchu jsem Tvou krví jen.“ „To je dar k narozeninám, po němž nejvíce toužím“, psala. Její dopis končil slovy: „Vím, že se za mne modlíte a prosím, nepřestávejte.“

Modlila jsem se za ni i za všechny z hloubi duše. Potom přišel od ní dopis, který měl být posledním a v němž mi oznamovala, že se stěhuje s rodiči do jiného státu. „Již Vám nebudu psát, ale pamatujte, že denně budu naslouchat Vašemu vysílání. Udržujte mne při životě o když jsem Vás dosád neviděla.“

„Kéž bych se jen odvážila přijít do shromáždění!“ Potom mi položila otázku, jež mne vedla k napsání tohoto příběhu: „Byl někdo ve Vašem shromáždění opravdu osvobozen od jha narkotika?“

V odpověď na její otázku podávám událost Růženy tak, jak se opravdu stala. Jedině její jméno je jiné. Bylo to jednoho pátečního odpoledne při pobožnosti, v níž docházivalo k zázračnému uzdravování. Zpozorovala jsem pojednou, že se zezadu blíží hlavní lodí mladá dáma – nejprve šla pomalu, ale po chvíli se téměř rozběhla kupředu. Nečekala jsem něco podobného a stála jsem, pozorujíc mladou ženu. Divila jsem se, co chce dělat a co je vlastně příčinou jejího jednání. Když přišla ke schůdkům vedoucím k podiu, zastavila se pojednou u prvního schodu a poklekla, jakoby si ani nebyla vědoma toho, že jsou v posluchárně lidé, ba nevíšimala si ani mne. Přikryla si tvář rukama a počala plakat a celé její tělo se chvělo bolestí. Slzy jí tekly po rukách a padaly na zem. Pokud budu živa, nezapomenu na tento pohled. To byla opravdu kající duše. Jestli jsem kdy viděla skutečnou upřímnost, jestli jsem kdy viděla zoufalství, bylo to právě v této chvíli.

Pomalou jsem šla k místu, kde klečela a poklekla jsem vedle ní. V tom okamžiku jsem pocítila, že každé slovo by tu bylo zcela zbytečné, neboť žena již dosáhla spojení s Bohem. Něžně jsem objala její ramena a tiše se jí tázala: „Co chcete, aby Ježíš pro vás učinil?“ Odvětila jediným slovem: „Narkotikum.“

Ani jedna z nás si nevíšimala toho, že jdou kolem lidé, neboť v této chvíli jsme obě cítily, že je tu opravdu Ježíš a vše, co jsme potřebovaly, bylo, dotknout se Ho. Potom jsem jí tiše řekla: „Víte přece, že On stačí na vše.“ „Proto jsem přišla“, odpověděla. Pak jsem jí řekla: „Budu se modlit prostinkou modlitbou. Opakujte ji po mně a celým srdcem myslíte na to, zač budete prosit. – Drahý Ježíši, vyznávám, že jsem hříšnice“, a ona opakovala po mně slovo za slovem. „Dávám se ti na milost – prosím, pomoz mi! Cele se Ti oddávám – zbav mne touhy po narkotiku – vykořeň toto přání z mého nitra.“ Každou větu opakovala pevně, zřetelně a s odevzdáním se Bohu. Když vyslovila poslední slova této prosté modlitby, přestala plakat. Nenařikala již, ani necítila bolest, neboť, jak jsme obě věděly, její změna byla dokonalá. To bylo vše, co mohli lidé kolem nás vidět a slyšet. Avšak svědkem této změny bylo i nebe a věřím, že i andělé byli svědky toho, co se přihodilo, neboť nastala ta nejslavnější změna v lidské duši, která se kdy přihodila. V těle i v životě této mladé ženy nastalo to, proč Ježíš zemřel. Byla osvobozena nejen od hříchu, ale i od moci hřícha!

Vím jistě, že tato zkušenost netrvala déle než pět minut. Povstala a vyhlížela jako anděl, i když líčidlo na její tváři bylo rozmazáno. Zasmála jsem se a řekla jsem radostně: „Vyhlížíte jako někdo zcela jiný“, a ona nenuceně odpověděla: „Jsem také jinou osobou!“

S ujistěním, důvěrou i vědomím toho, že hříchy jí byly odpuštěny i s plným pocitem toho, že je vysvobozena, stála jsem a hleděla za ní, když se vracela hlavní lodí k svému sedadlu na balkoně, odkud přišla.

Pokračovali jsme ve shromáždění. Neznala jsem událost, jež se skrývala za touto zázračnou zkušeností. Nevěděla jsem tehdy, že ona klečící mladá žena byla již v každé nemocnici v Pittsburghu, mimo jediné. Byla i ve Státní nemocnici v Mayview u Pittsburghu, kde se léčila téměř celý rok.

Deset dlouhých let jejího návyku bylo pravou hrůzou. Chtěla přestat, ale byla bezmocná i s veškerou pomocí, kterou jí lékaři poskytli. Pokaždé, když šla do nemocnice, měli lékaři plné pochopení pro její návyk na omamné jedy a Bůh ví, že se opravdu snažili jí pomoci. Začalo to zcela nevinným a prostým nachlazením, které se však vleklo příliš dlouho. Přítelkyně jí náhodou slyšela kašlat a nabídla jí užívání, po kterém kašel jistě přestane. „Dala mi malou lahvičku s užíváním. A to byl začátek. Toto „něco“ bylo plné narkotik.“ Kašel po něm ihned ustal a nervy se osvěžily – tak chtěla ještě více tohoto léku. Když Růžena využívala i toto, zjistila, že je neodolatelně spoutána. Po následujících deset let byla otrokem návyku na narkotika.

Růžena, mladá, svobodná žena, ztratila výborné postavení, jež zaujímala. Stala se nervosní a nespolehlivou. Zpočátku se snažila pracovat, neboť potřebovala peníze ke koupi těchto omamných jedů, ale i když několikrát dostala práci, nevydržela v ní déle než několik týdnů. Konečně se přestala snažit, vzdálila se ze skutečného života a po větší část dne se zamykala ve svém pokoji. Ať pracovala či nikoliv, přece se jí podařilo opatřit si peníze na tyto jedy, jako činí všichni, kdo jsou otroky tohoto návyku. Brzy se dostala tak daleko, že ji nic nezastavilo v dosažení jich – často brala peníze z peněženky své příbuzné, když tato spala. Lékař ji doporučil do ústavu, z něhož směla vycházet jen

na zvláštní povolení, ale poněvadž se za ni rodina zaručila, mohla si vyjít kdykoliv si „přála“ a „přála“ si to vždy po několika dnech. Po postavení i známosti své rodiny, nikdy nebyla zcela předána péči těchto ústavů. Mezitím se její stav neustále zhoršoval. Nemohla jíst a ztratila na váze přes patnáct kilogramů. Vyřadila se již téměř zcela za života. Nechtěla se ani stýkat se členy své rodiny, kteří, když zvěděli, co vlastně jí chybí, snažili se jí všemožně krýt a chránit.

Konečně na naléhavou žádost lékaře se rozhodli, dát ji po třetí do ústavu. Tentokrát však rodina slíbila, že se za ni nezaručí a že jí nebude dovoleno opustit ústav dříve, dokud neprodělá celou léčebnou proceduru. Vše bylo již sepsáno a v sobotu ráno měly k tomu být připojeny i podpisy lékařů. Pak jim měla být zcela svěřena. Avšak odpoledne, před plánovaným odevzdáním jí do péče ústavu, přišla do shromáždění. Dobře věděla, že její poslední nadějí je Bůh. Zbyla jí jen tato poslední jiskřička naděje. Proto byla tak zoufalá, když kráčela hlavní lodí posluchárny a poklekla na nejnižší schod vedoucí na podium. Byla to pro ni opravdu otázka života a smrti. Proto také byla zcela lhostejná k lidem kolem ní. Ježíš byl její jedinou nadějí a zklame-li i ten, nemá již zhora nic.

Bůh viděl to, co člověk nemohl vidět: upřímnost, chtění, poddání se i přání – když každá částice její bytosti volala k Němu o pomoc a vysvobození. „Jakož se slitovává otec nad dětmi, tak se slitovává Hospodin nad těmi, kteří se ho bojí.“

Lékař byl udiven: „Myslíte, že to není u ní jen zdánlivé couvání? Jistě ne?“ ptal se. „V posluchárně, se dějí opravdu zvláštní věci. Měl jsem pacienta, který byl těžkým alkoholikem a byl také podobným způsobem ihned osvobozen od tohoto jha. Zdá se mi, že vím, kdo je toho příčinou. Je to Bůh, který stačí na všechno“, pokračoval.

Když se to dozvěděl lékař z ústavu, byl udiven. „Toto je ta nejpodivnější věc, kterou jsem kdy slyšel“, řekl. Potom však věštecky dodal: „Ale bude v tom zase brzy!“

Toto se stalo před pěti lety a Růžena nebyla „v tom zase“. Později měla i volný přístup k narkotikům, neboť dostala zaměstnání v nemocnici. Neměla však o ně ani toho nejmenšího zájmu, natož aby jí byla pokušením.

Byla jsem velmi dojata a hluboce vděčna, když jsem obdržela dopis od senátora – dlouholetého a milého přítele Růženy rodiny. Byl to nečekaný dopis. Část z něho zněla: „Přijměte, prosím, jako důkaz vděčnosti Tomu, který tak zázračně vyléčil Růženu, tuto Bibli, na níž jsem složil přísahu při nastoupení do svého úřadu.“

### **MARIE SCHMIDTOVÁ**

„Věřili byste tomu, že tato žena měla, ještě před několika dny, tak velké vole, že jí hrozilo udusit?“, ptala jsem se ve shromáždění.

Vedle mne stála Marie Schmidtová, která více než třicetpět let měla nesmírně veliké vole. Bylo tak veliké a měla je hned pod bradou, takže vyhlížela opravdu směšně.

Krátce po smrti manžela, počala navštěvovat Marie Schmidtová shromáždění. Velmi potřebovala uzdravení těla, ale ještě více jí bylo třeba vyléčení zničeného ducha a zlomeného srdce. Ohromné vole mělo vliv na celé tělo a nejvíce na nervy, které po celou dobu její nemoci byly ve velmi zlém stavu. Manžel jí náhle zemřel při neštěstí a to bylo, jak se zdálo, pro její nervy přímo nesnesitelnou ranou. Cítila se tělesně nemocná, malomyslná a tak nervózní, že se jí někdy zdálo, že se zblázní, nemůže sama čelit bezúčelnému životu, který byl před ní. Byly chvíle, kdy viděla, že jediným východiskem z nesnesitelné budoucnosti je sebevražda.

A přece zápasila s touhou vzít si život. Byla zbožně vychována a věděla, že sebevražda je veliký a snad neodpustitelný hřích. Avšak strach, který se jí zmocnil – úzkost, kterou pocítila ze života i ze všeho, co pro ni chystá, zdálo se jí něčím více, než mohla unést. Opět a opět ji napadala myšlenka, že jedině smrt by jí mohla dát úlevu. Začala se všeho bát. Večer ji napadala taková úzkost, že vždy k ní musela přijít některá sousedka nebo přítelkyně a uklidnit ji.

Jednoho listopadového večera chodila neklidná, bázlivá a zoufalá po pokoji, když si vzpomněla na slova sousedky: „Proč nejdete do shromáždění v Carnegiově posluchárně?“ „Vím jistě, že by vám tam pomohli. Mne tam vyléčili ze zánětu šedé hmoty mozkové a ještě slavnější bylo, že jsem tam našla Pána Ježíše.“

Když to Marie poprvé slyšela, nevěnovala tomu pozornost. Navštěvovala pravidelně svůj kostel. Proč by měla chodit do shromáždění až na Severní Stranu? Nyní však o tom počala přemýšlet. Nutně musí najít pomoc – něco, nač by se mohla zavěsit – neboť, jak věděla, takto prostě už nemůže dál.

Následujícího jitra jela pouličním vozem ke Carnegiově posluchárně. Když tam vůz zastavil, byla téměř vyvedena z míry ohromným zástupem, čekajícím na otevření dveří. Byla tím udivena, ale šla po schodech nahoru, aby se k nim připojila. „Myslela jsem, že se nikdy ani nedostanu nahoru“, vypravuje o tom. „Připadalo mi to, jako bych lezla na vysokou horu. Nohy mne strašně bolely. Těžko se mi dýchalo i srdce mne velmi bolelo. Když jsem se dostala nahoru, lapala jsem po dechu a srdce mi bušilo. Myslela jsem, že se zhroutím dříve, než se tam dostanu.“

Byla udivena a vyvedena z míry tím, co spatřila. Byla zvyklá na ortodoxní shromáždění a nikdy neslyšela o „moci Boží“, natož aby ji viděla při práci. Když spatřila, jak tato se zmocnila nemocného člověka, hleděla očima údivem dokořán otevřenými a nevěděla, co to vlastně je. Potom však se stalo něco zvláštního. Jak tak stála, opřena o zeď posluchárny, pocítila pojednou jak něco prochází i jejím tělem od vrchu hlavy až po špičky nohou. Pocítila zvláštní chvění. „Už tu toho mám dost“, pomyslíla si, „a nepotřebuji tu ještě dostat zimnici.“ Dívala se, nestojí-li snad u otevřeného okna. Okno však tu nebylo a dveře byly zavřeny. Opustila své místo, ale chvění neustalo. Bylo to něco zvláštního, něco, co nedovedla popsat a co dosud nikdy nepocítila. „Byla to Boží moc, jež se mne dotýkala, ale tehdy jsem neměla ani ponětí o duchovních věcech“, vyznává. Potom slyšela první kázání o spasení. „Nikdy jsem o něčem podobném neslyšela“, pravila, „i když jsem pravidelně chodila do kostela. Když slečna Kuhlmanová mluvila o „znovuzrození“ nerozuměla jsem tomu. Myslela jsem, že jsem se dostala na nepravé místo, ale umínila jsem si, že když už jsem tady, zůstanu tu až do konce. A potom“, pokračovala Marie, „slečna Kuhlmanová nás vyzvala, abychom poklekli a činili pokání ze svých hříchů. Nevěděla jsem, jak se mám modlit a co mám vlastně říci. Mohu jedinež plakat, ale tak, aby mne nikdo neviděl, pomyslela jsem si.“

Marie poklekla a slova se dostavila, prostá, krátká a ze srdce jdoucí modlitba: „Ach, Pane Ježíši, odpusť mi“, prosila. Když povstala od modlitby, zakusila první zázrak Boží milosti, neboť v této chvíli poznala, že se provždy přestala bát.

Když onoho večera přišla domů, přišla si k ní posedět, jako obvykle, sousedka. „Děkuji vám, že jste přišla“, smála se Marie. „Již se však nebojím a nepotřebuji, aby mne kdo uklidňoval a pomáhal. Dnes odpoledne jsem našla svou Pomoc.“

Oné noci, poprvé po mnoha týdnech, spala klidně po celou noc. Následujícího jitra se důkladně nasnídala, pochutnávajíc si na každém soustu a všechno, také po mnoha týdnech, řádně strávila.

Důvod Mariina celkového nepříjemného postavení, její naprosté beznadějnosti, neskonaleho zoufalství i nesnesitelné bázlivosti spočívala v tom, co Marie sama označila slovy: „Chodila jsem do kostela, ale znala jsem jen velmi málo Bibli, věděla jsem o Bohu, ale neznala jsem Ho.“

Již při prvním shromáždění Ho začala poznávat. Nyní začala také znovu a důkladně číst Bibli. „Pokaždé, když jsem šla do posluchárny, vzala jsem si ji s sebou“, vypravuje. „Když slečna Kuhlmanová kázala, znamenala jsem si kapitoly, o nichž se zmínila a doma jsem je četla znovu a uvažovala o nich. Tak se stávalo, že jsem se již ani nemohla dočkat dalšího shromáždění!“

Marie měla strumu již 36 let a tato byla nyní široká šestnáct a půl coule. Její dech byl trhaný a nemohla vystoupit ani na nejmírnější návrší, aniž by se musela vždy po několika krocích zastavit, aby nabrala dech. Struma měla vliv na celý její organismus. Srdce bylo ve velmi zlém stavu a ramena i ruce jí velmi bolely. Dala s manželem mnoho peněz lékařům, poněvadž doufala, že snad některý přece jí pomůže, ale nadarmo. Vole bylo tak hluboko vrostlé a tak rozrostlé v žlázách, že jeho vyoperování a odstranění by ji mohla stát život. Hned po manželově smrti šla k rodinnému lékaři a snažně ho žádala, aby odstranil tento výrůstek, že je jí lhostejno, bude-li žít, či zemře-li. Lékař však se vzepřel této operaci, neboť věděl, že by to znamenalo jistou smrt.

Jak vzrůstalo Mariino poznání Pána Ježíše, tak se sama sobě divila, jak dokázala tak dlouho žít bez Něho a žasla, jak jen mohla myslet, že by si vzala život – jak mohla chtít zničit to, co On jí daroval. Na počátku duchovního probuzení jen toužila chodit stále do shromáždění. Zakrátko však chtěla sloužit celým srdcem i životem. Když se poprvé zúčastnila pobožnosti, nevěděla nic o tělesném uzdravování.

Onoho prvního dne toužila jen po duchovní pomoci. Nyní však, když viděla, jak mnozí jsou zázračně uzdraveni, uvěřila, že i ona by mohla být zdravá a roztoužila se po tom.

Nyní Marie chodila již několik měsíců do shromáždění a ač duchovně mnoho získala, její tělesné zdraví velmi chátralo. Její dýchavičnost se tak zhoršila, že téměř nedokázala jít ani po rovině. Velmi těžko polykala a její jídlo bylo velmi omezeno. Věděla, že neuzdraví-li jí Bůh, nepochybně jí struma usmrtí, jako se to stalo její matce i tetě.

Jeden čtvrtek v květnu 1949 šla Marie jako obvykle do posluchárny. Noc před tím jí bylo velmi zle a nespala, bojujíc celou noc o dech. Tohoto dne si vzala do posluchárny i lístek s žádostí o modlitbu. Shromáždění se již chýlilo ke konci, když pocítila prudkou bolest nahoře v hlavě a zároveň cítila, jako by něco tahalo a šhubalo jejím krkem. Mechanicky se chytila za krk. Neměla již strumy. „Ach, Pane!“, řekla a slzy radosti i vděčnosti jí tekly po tváři, „je tomu skutečně tak?“

Bylo tomu tak. Neustále si držela krk a běžela, aniž by jí trápila dýchavičnost, podívat se do zrcadla do dámské šatny. Ani nemohla poznat ženu, kterou tam spatřila. Vždyť již po 36 let vídala svůj krk veliký a znetvořený a nyní byl normální a krásně zformovaný. „Po tři dny jsem nemohla ani spát ani jíst, jak jsem byla vzrušena. Nebyla jsem ospalá ani hladová. Vše co jsem dělala, bylo, že jsem si neustále ohmatávala krk, hleděla do zrcadla a děkovala Bohu“, vypravuje.

Když se šla Marie ukázat lékaři, byl udiven a ptal se, jak se to stalo. „Věříte v modlitbu“, ptala se ho Marie. „Určitě věřím“, zněla jeho odpověď. A Marie mu pověděla, jak se jí to stalo. Pečlivě jí prohlédl a shledal, že je zcela zdravá. Srdeční potíže, které jí tak trápily, zmizely i se strumou. Tento lékař nás později mnohokráté žádal o modlitbu.

Dnes, po třinácti letech, Marie Schmidtová je tělesně zdravá a pracuje pět dní v týdnu. „Mohu dýchat, mohu spát a mohu i mnoho pracovat a necítím, že by to mělo na mne zlý vliv!“ Avšak nejdůležitější je, že duchovně se stala jiným člověkem. Vždyť nyní neví jen o Ježíšovi, ale zná Ho.

V těchto projevech Boží moci se prokazuje i Jeho něžnost a jemnost, která je daleko dojímavější než zázrak sám. Vždyť zjevuje Boží soucit a Boží lásku i skutečnou Boží autoritu! Svět chce, abychom věřili, že nejslavnější mocí, jež byla člověku zjevena, je síla; kdežto Pán Ježíš ukázal, že největší silou na světě je láska!

### **BILL CONNEWAY**

Opustili ho, poněvadž se domnívali, že je mrtev. Kulka proletěla jeho tělem. Bylo to jednoho velmi chladného prosincového jitra 1944, ještě dlouho před úsvitem, když se objevila hlídka. Tato se skládala ze sedmi mužů, které vedl Bill Conneway. Měli zničit podvozky i děla dříve než si je vezme nepřítel, který sem náhle vpadl. Mužové úlohu splnili a ještě před svítáním byli na zpáteční cestě. Když byli již jen několik set stop od vlastní linie, tři z nich šli napřed, aby zvěděli, je-li cesta volná. Ano, byla skutečně volná, pokud viděli a kynuli tedy ostatním, aby šli. Bill i jeho tři kamarádi vykročili na pole, když pojednou se na ně sesypalo krupobití kulek. Jedna vnikla Billovi do boku, potrhala mu tam chrupavky, nervy a svaly, prolétla tělem z pravé strany, odtud zaměřila vlevo a vylétla ven. Náraz kulky jím prudce zatočil a povalil ho na zem. Když přišel opět k vědomí, shledal, že vedle něho leží jeden člen jeho hlídky s oběma nohama odstřelenýma. Bill naň tiše promluvil, ale nedostal odpovědi. Mluvil tedy hlasitěji, ale viděl, že hoch je mrtev. Bill tu ležel ohromen hrůzou, napolo zmrzlý a v prudkých bolestech. Jeho rána, velká jako stříbrný tolar, silně krvácela. Věděl, že nebude-li krvácení zastaveno, vykrvácí dříve, než se dostaví pomoc – dostaví-li se kdy.

Na hlídku si Bill brával jen lehkou výzbroj. Měl sebou i balíčky s první pomocí a v nich i sulphu (chemickou sloučeninu látek, zastavují růst mikrobů, pozn. překl.). Téměř s nadlidským úsilím ji přiložil, vlastně vecpal do rány na levé i pravé straně a zastavil tak krvácení.

Hodinu za hodinou tu ležel a mrtvé tělo vedle něho. Nic nebylo slyšet, ani známka po živé bytosti. Bill se během dne modlil tak, jak dosud v životě se nemodlil. „Čekal jsem, že tam zemru“, vypravuje, „a před očmi se mi postavil celý můj život.“ Měl dosti času, aby ho znovu přehlédl, neboť tam ležel celý den a celou noc a ještě část následujícího dne – nekonečné to hodiny, jež se mu zdály jako tisíc let natahování na skřípec – tisíce let plných úzkostí. Ležel tu na zmrzlé trávě, těžce raněn, již se vzdal veškeré naděje, když tu pojednou zaslechl hlasy blížících se lidí. Zajásal v duchu a již chtěl zavolat, ale slova mu odumřela na rtech. Poznal totiž podle hrdelních slabik, že to nejsou Američané, ale Němci.



První věc, kterou si uvědomil, byla, že se mu přes obličej položilo těžké tělo, které hrozilo, že ho udusí. Vůdce Němců zakopl o mladičkého vůdce americké hlídky, který ležel skryt ve vysoké trávě. Ve chvíli, kdy rozeznal hlasy Němců, opustila ho skutečně veškerá naděje na záchranu. Věděl, že Němci v té době již neshbírali zajatce. Sebral tedy veškeré síly a již se připravoval na nevyhnutelné. Skutečně čekal, že bude na místě zastřelen. Německý seržant se zdvihl, pohlédl upřeně na Billa a potom zavolal na ostatní. Několik minut spolu hlučně rokovali. Bill nerozuměl německy, ale z některých slov přece poznal, že ho nechtějí zdvihnout. Po chvíli, jež se zdála nekonečně dlouhou a přece netrvala déle než pět minut, seržant, jehož postavení bylo vyšší než druhých, je umlčel. K Billovu údivu i radosti dal příkaz, aby na Billa nestříleli, ale aby ho sebrali. Mužům ovšem nezbývalo nic jiného, než aby jeden z nich uchopil Billa za nohy a druhý za ramena a odnesli ho do školní budovy, kde již bylo několik britských vojnů a tři či čtyři Američané. Žádný lékař ubohého chlapce neošetřil. „Myslím, že ani žádné léky neměli“, pravil Bill. Potom byl naložen do uzavřeného nákladního vozu a odvezen do německého zajateckého tábora.

Od 21. prosince do května byl převážen z jednoho zajateckého tábora do druhého. Během těchto pěti měsíců mu nebyly poskytnuty žádné léky. Pro tři tisíce lidí byla jen jediná studně vody, takže i voda byla přísně odměřována – asi litr denně na osobu. Bill pil jen tolik, aby nezemřel žízní – ostatní vodou si vymýval rány. Byl to zázrak, že u něho nenastala otrava a ač se rána nehojila, přece se tím vysušovala. Později mu lékaři řekli, že právě tento vysušovací proces mu zachránil život.

Když přišlo, měli vody dost, ale přece po pět měsíců se neholili. „Občas“, vypravuje Bill, „jsme jeden druhému „přistříhli“ vlasy ostrým kamenem nebo kouskem plechu, který jsme náhodou našli. Vzali jsme kamarádovy vlasy do ruky a prostě jsme mu je uřezali. Vršek hlavy jsme měli holý a vlasy kolem uší dlouhé jako nevím co.“

Když Rusové osvobodili Spojence, kteří byli v německých zajateckých táborech, Bill byl poslán do jejich zajateckého tábora, kde však se situace nijak nezměnila. „Rádi by byli pro nás udělali více, ale sami nic neměli“, praví Bill. Denní příděl potravin měli týž jako Němci. Jejich strava sestávala ze sklenice na vodu plné tuřínové polévky na dvacetčtyři hodin. Mužové doplňovali tuto stravu vodové polévky trávou a kůrou ze stromů a jak Bill dodává: „Byli jsme rádi, že jsme to vůbec měli.“ Během těchto měsíců zemřelo 55% lidí nemocí a hladem, ale Bill, ač těžce raněn a bez lékařského ošetření, přece vydržel. Bitva u Bulge si vyžádala čtyřicet tisíc amerických životů, dříve než byli Němci na hlavu poraženi. Je zřejmé, že záchrana Billiho byla v Božím plánu. „Bůh byl neustále se mnou“, tvrdí Bill.

Když se dostal opět do Spojených Států, byl více mrtev než živ, vážil 45 kg místo původních 95 kg. Hned byl poslán do Newton D. Bakerovy nemocnice v Martinsburghu v Západní Virginii, kde zůstal tři měsíce. Nebyl již ochrnut, neboť tento stav ochrnutí trval jen šedesát dní. Ač trpěl neustálými bolestmi, přece mohl chodit – skutečnost ta, které se i lékaři podívovali. „Nevím, jak je tohle možné“, pravil jeden z nich, ukazuje na rentgenovém snímku cestu, kterou kulka proběhla v Billově těle. Když byl propuštěn z nemocnice, snažil se opět vykonávat svou práci. Byl zedníkem. Roku 1943 se oženil a musel tedy podporovat manželku. Avšak následky poranění byly neustále zřejmější. Zpočátku nedokázal udělat žádný krok. Chodil prkenně, táhl jednu nohu za druhou a tak se snažil ulevit si v neustálé bolesti. „Nebyl jsem jí nikdy prost od roku 1944“, praví. Několikrát byl v nemocnici, ale lékaři mu nijak nemohli pomoci. Později se k této bolesti přidružil zánět kloubů a páteře a jeho bolest, zvláště v zádech, se stupňovala. Byl na pokraji zoufalství, neboť nyní ke starosti o manželku Thelmu přibýly péče o maličkou dcerku Zuzanku. K tomu všemu viděl, že opravdu je neschopen pracovat. Ať seděl, ležel nebo stál, vše mu působilo nesmírnou bolest v páteři.

V roce 1955 byl opět vzat do nemocnice a lékaři mu řekli, že k tomuto zánětu se přidala i kýla. Radili mu, aby podstoupil operaci. Řekli mu však, že vezmou-li v úvahu celkový jeho stav, není tu jistota, že operace mu skutečně pomůže. Nechtěl se jí tedy podvolit, když není zaručen její dobrý výsledek. Domníval se, že zánět v zádech i v nohách by se jistě zlepšil a že by mohl aspoň částečně pracovat, kdyby byl nějaký čas v teplém a suchém kraji. Proto odejel na krátký pobyt do Arizony. Když se navrátil domů do Elizabeth v Pensylvánii, zdálo se mu po nějakou dobu, že je mu skutečně líp. Avšak zedničina je namáhavá práce. Snažil se, hned po svém návratu, opravdu hodně pracovat. Ale v červnu 1956 „se mi zdálo, že mám záda rozbitá“, vypravuje.

I zdvižení rukou mu působilo nesmírnou bolest a nemohl se ani sehnout, ani otočit. Po mnoho měsíců nemohl řídit vůz a nyní se do něj dostal jen, když se tam přímo vplazil. Nedokázal shýbnout hlavu, aby se dostal do dvířek. Na pravé noze nemohl vůbec stát a ani pět minut nedokázal zůstat ve vzpřímené poloze. Hned musel ihned ulehnout. Po dvanáct let mohl ležet v posteli, jen když měl matraci podloženou prknem. Nyní však mohl ležet jen přímo na zemi. V červenci se dostal do nemocnice Vojenských vysloužilců v Clarksburghu v Západní Virginii a zde musel pět týdnů ležet pouze na zádech. Potom mu řekli, že ač mu nemohou zaručit dobrý výsledek, přece se musí podvolit operaci. V této době byl Bill již tak daleko, že byl ochoten podstoupit cokoli a s jakýmkoliv výsledkem, jen když si uleví v bolestech a když bude opět moci pracovat. Žádal jen, aby mu povolili třicetidenní odklad před plánovanou operací, aby si doma mohl dát vše do pořádku. Než opustil nemocnici, lékaři mu dali vyztužovací podpěru (korset) a nařídili mu, aby jí za žádnou cenu neodkládal. Jeho postava byla o dobré tři palce nakloněna k jedné straně a bez toho korsetu by zůstal tak nakloněn, jako by ani neměl páteř. Dále mu řekli, že má doma co nejvíce ležet a nechodit déle než několik minut. Nadevše ho pak napomínali, aby se varoval jízdy vozem. Za těchto podmínek se vrátil domů, než bude provedena operace.

Jeho manželka se velmi trápila nad stavem svého manžela. Často slyšela o vysílání Kathryn Kuhlmanové a několikrát se i zúčastnila shromáždění. Thelma byla ženou velké víry a byla přesvědčena, že Bůh může uzdravit Billa. Bill však nevěřil „takové věci“ a nemohla ho přinutit, aby naslouchal vysílání, natož aby se zúčastnil shromáždění.

Dne 9. září 1956, týden před koncem dovolené z nemocnice, zastavil se u Billa jeho přítel. Tento přítel mu prokázal mnohou službu a věřil účinnosti modlitby i Boží uzdravující moci. Přišel ještě před svítáním v neděli ráno ze svého domova v Conneway. Bylo zřejmé, že tato ranní hodina není vhodnou dobou na návštěvu. Plánoval ji však jen proto, aby vzal Billa – ať chce nebo nechce – do shromáždění, které se konalo Staumbaughově posluchárně v Youngstownu, Ohio. Ač bylo velmi časně, přece Bill nespál. Bolest mu nedovolila. Ležel na zemi v obývacím pokoji a nemohl se ani pohnout. Al byl jeho důvěrným přítelem a Bill měl radost, že ho vidí. Nelíbil se mu však návrh, že by se měl zúčastnit shromáždění. „Vždycky jsem se modlil“, vypravuje Bill, „ale nebyl jsem natolik křesťanem, abych věřil, že bych mohl být uzdraven. Dále jsem myslel, že bolesti, které mám, jsou dost velké a nemusím jet tři a půl hodiny do Youngstownu, abych je ještě zvětšil.“

Avšak naléhání přítele – jeho naprostá víra v Boží uzdravující moc – konečně Billa přesvědčily a ač zdráhavě, přece se vypravil. Thelma byla tehdy nemocná a nešla tedy s nimi, ač velmi po tom toužila. Zůstala doma s desetiletou Zuzankou a rozhodly se, že se po celý den postí a budou se modlit.

Jízda byla skutečně tak zlá, jak Bill předvídal. Bylo pro něho přímo nesnesitelné tak dlouho sedět. Před posluchárnou byli o dvě hodiny dříve, než byla otevřena – jen aby mohli sedět. Čekali ve voze, což znamenalo další dvě hodiny strašného nepohodlí. Bill hleděl na schody vedoucí k posluchárně a jen se divil, jestli vůbec dokáže dostat se po nich nahoru. Když byly otevřeny dveře, Al vytáhl přítele z vozu a s jeho pomocí Bill pomaloučku vystupoval po schodech, kterých se tolik bál. Nalezli dvě místa v sedmé řadě a Bill opět přemýšlel, jak jen dokáže sedět ve shromáždění čtyři hodiny trvajícím.

„Uprostřed shromáždění“, vypravuje Bill, „pocítil jsem pálení v celém těle, jako bych byl v ohni. Potom mi bylo strašně zle.“ Nevěděl co se to s ním děje, ale jeho přítel to věděl. Al naň pohlédl a viděl, že Boží moc se dotýká Billova těla. „Již tě nic nebolí?“, ptal se po několika minutách s úsměvem. Bill vystrašen, s tváří bílou jako papír, kývl, že ne. „Pojd“, vybídl ho Al, „půjdeme do pánské šatny a svléknu ti tam korset.“ Bill váhal, zhluboka vydechl a potom, poprvé po dvanácti letech, bez bolesti vstal a šel se svým přítelem. Byl ohromen tím, co se stalo. Byl však pln obav a pochybností, když vzpomněl na lékařovu připomínku, aby za žádných okolností korset nesvlékal. Byl však zahanben a utvrzen přítelovou neochvějnou vírou. Usedl tedy do křesla a zašeptal: „Pane, jde mi o bytí a nebytí, ale tady jsem.“ Podpěra byla sňata a přece se Bill nenaklonil na jednu stranu jako dříve. Nebylo pochyby o tom, že má rovnou páteř, neboť seděl zpřímá jako prut. Seděl bez nejmenší bolesti či nepohodlí. Ano, stal se zázrak!

Vrátil se čile do sálu a pozorovala jsem, jak kráčí směrem ke mně. Jeho tvář zářila. Zdvihl ruce. Běžel lodí dolů. Ohýbal se a kroutil tělem na všechny strany.

Potom vyběhl nahoru po schodech k podiu a zase dolů – bez bolesti. Chvíli postál jen na pravé noze, na níž ještě před několika minutami nedokázal stát. Nyní tato noha udržela váhu celého těla. Boží moc ho dokonale a ihned uzdravila. „Nebyla to moje víra“, přiznává Bill při pohledu nazpět. „Byla to neochvějná víra mého přítele a mé manželky i malé dcerušky, které se postily a prosily, i víra všech těch, kteří se zúčastnili shromáždění a modlili se jeden za druhého. Tím, co se při mně stalo“, pravil dále Bill s nově získanou moudrostí, „jsem si také uvědomil, že každý z nás má velkou odpovědnost za lidi kolem sebe, neboť právě tito lidé jsou často odpovědní za to, co se nám přihodí, více než my sami.“

Bill se nemohl dočkat, aby už doma pověděl manželce, co prožil, a volal je hned z Youngstownu. Když zaslechla jeho hlas, hned se ptala: „Dostal jsi to?“ A on radostně zvolal: „Zajisté, že dostal!“ „Když mi to řekl“, praví Thelma, „Zuzanka i já jsme se daly do pláče a plakaly jsme a plakaly – radostí.“ Nemohly se ani dočkat, až vůz přijede domů. Konečně byla jízda u konce, Bill rychle vystoupil z vozu, šel do obývacího pokoje a posadil se na nízkou stoličku. „A vyprávěl po celý večer, ač není řečník“, směje se Thelma, „sousedé říkají, že od té doby počal vlastně mluvit.“ Billovi zbýval ještě týden do návratu do nemocnice. Ne však již, aby byl operován na kýlu, ale operaci aby odřekl. Během tohoto týdne žil zcela normálním životem. Umyl si vůz a jezdil s ním, upravil trávník a neustále se točil kolem domu. Dne 16. Září šel do nemocnice Vojenských vysloužilců a v ruce nesl korset. Lékař ho počal hubovat, proč ho nemá na sobě, ale Bill ho přerušil. „Pohledte, doktore, vždyť ho nepotřebuji.“ Lékař nedůvěřoval a pečlivě ho prohlédl. „Velký Bože! Vždyť máte pravdu!“ zvolal. „Vždyť jste zcela v pořádku! Jen jděte domů.“

Týden poté počal Bill opět zedničit a tuto práci koná dosud. Po svém uzdravení podstoupil prohlídku u lékařů pojišťovny a ti mu řekli, že je zcela zdrav. Po několika letech šel na prohlídku ke známému nervovému lékaři v Pittsburghu. Který nevěděl o tom, co prodělal a nikdy ho dosud neviděl. Lékař mu vystavil vysvědčení, že je zcela zdrav. Potom teprve mu Bill vyprávěl, co zažil a jak byl uzdraven. Neurolog vrtěl hlavou a řekl: „Lékař, který vás měl v péči, jistě věděl, co dělá.“

Po šestnácti letech Bill Conneway praví: „Vše se při mně změnilo od chvíle, kdy mne Bůh uzdravil. Jen mé jméno je totéž. Škoda těch třiceti a jednoho roku než jsem poznal, na co vše Bůh stačí.“

Oné neděle 1956 se s Billem staly důležitější věci než jen uzdravení jeho těla. Toto uzdravení bylo vlastně méně důležité než jeho duchovní uzdravení. Nemůže se přece stát, aby Boží moc prošla vaším tělem, aniž by vás změnila jako jednotlivce a aniž by proměnila i váš vnitřek. A toto právě je ten daleko slavnější zázrak.

„Nyní chci žít Jemu“, prohlásil Bill hned po svém uzdravení a slovu také dostal. Neskrblí časem ani energií při svědectví o Boží moci a je to svědectví dokonale přesvědčující po všech stránkách. Chodí pravidelně do shromáždění se svou ženou i dcerkou a jeho domov je ryze křesťanským domovem, každý jeho člen je pln lásky k Pánu Ježíši. Bill ví, že jeho tělo, právě tak jako jeho duše, náleží Bohu. Ví také, že obrácení znamená něco více než jen vpustit Ježíše do srdce. Značí to dát Mu své srdce i tělo v živou oběť.

### **AMALIE**

Čtyřletá dívenka právě přišla ze shromáždění, v němž byli lidé zázračně uzdraveni. Když vstoupila do bytu, běžela vzrušena k obrazu znázorňujícímu Poslední večeři.

„To je On, babi“, volala ukazujíc na postavu namalovanou na obrazu. „To je Ježíš! Viděla jsem Ho dnes vedle slečny Kuhlmanové!“ Tuto dívenku babička vzala odpoledne do shromáždění. Byla to jedna z ojedinělých příležitostí, kdy ji vůbec vzali mezi lidi – tak děsné bylo její vzezření.

Asi před osmi měsíci, jednoho jitra, když se Amalie probudila, měla na rukou i nohou mokvajících vředy. První lékař, k němuž ji dovedli, řekl, že je to ekzém. Předepsal jí lék, ale její stav se ještě zhoršil. Po několika dnech vředy počaly krváčet a celé tělo musela mít v obvazech. Nesměli ji umývat vodou a jen ji denně natírali olejem. Ruce měla ovázané, nemohla jimi vládnout, jen volně ležely vedle ní. „Její kůže byla samá trhlina“, říká babička. „Vytékala z ní krev a hnis. Měla neustálé bolesti a bylo pro ni utrpením, když ji převlékali. Křičela, jakmile se k ní někdo přiblížil.“ Nebylo možné ji ucesat, protože i hlavičku měla pokrytou vředy. Neměla obočí, i na očních víčkách měla boláky. Uši ji uhnívaly, ba zdálo

se, že jedno jí upadne, tak bylo bolavé. Na počátku nemoci si hrála s dětmi, ale nyní bylo její vzezření tak odporné, že se jí děti vyhýbaly a jejich rodiče jim ani nedovolili, aby ji navštěvovaly.

Dříve než její hlavička a tvář byla tak zubožena, matka s ní jezdila pouličním vozem, ale nikdo si nechtěl vedle ní sednout, ba ani poblíž si lidé nechtěli sednout. Ač byla Amalie maličká, přece si byla vědoma toho, že se jí lidé bojí. Nevěděla, proč každý na ni hledí s úžasem a potom se odvrací s výrazem, jemuž nerozuměla. Byla proto velmi nešťastná. Často plakala a ptala se matky: „Proč mne nikdo nemá rád?“ Dospělo to tak daleko, že s ní nemohli z domu ani vyjít. Pokud mohla, tak si hrála doma. Když jí matka dovolila, aby jí pomáhala, byla šťastná a hrdá, že smí pomáhat. Avšak i tomu nastal konec, neboť dítě neuvěřitelně bolelo už jen chození, natož pohyb rukou. Chodili s ní od lékaře k lékaři. Ti dávali různé diagnózy. Shodli se jen v jednom; ať je to jakákoliv nemoc, je to nejhorší onemocnění kůže, s jakým se kdy v praxi setkali.

Konečně jeden z lékařů rodině navrhl, aby dali Amalii do nemocnice na oddělení pro rakovinu. Babička mu tehdy řekla: „Modlitba také pomáhá“, a lékař přisvědčil. Když čekali na pozvání do nemocnice, babička se odhodlala k tomu, co toužila již dávno učinit; prosila matku, aby ji dovolila vzít Amalii do shromáždění slečny Kuhlmanové. Celá rodina byla věrná římsko-katolickému náboženství. Babička však se počala zajímat o službu slečny Kuhlmanové, s níž se seznámila pomocí vysílání. Sama se zúčastnila několika shromáždění a cítila, že jí to velmi pomohlo. Amaliina matka nejen jí dovolila vzít dítě s sebou, ale slíbila, že během následujícího dne, v době pobožnosti, bude se doma za ně modlit.

Dívka byla zbožně vychovávána. Prostě a upřímně věřila v Pána Ježíše i tomu, že může konat divy. Onoho odpoledne šla do shromáždění, jako chodí pravověrní katolíci do Lurd – důvěřovala a čekala, že bude uzdravena a že si bude opět moci chodit ven s maminkou a jezdit pouliční dráhou; že lidé si rádi sednou vedle ní, budou se na ni usmívat a nebudou se tak podivně dívat. Ze všeho však nejvíce se těšila na to, jak řekla babičce, že tam uvidí Ježíše.

„Když jsem žádala syna, aby nás dovezl do shromáždění“, vyprávěla potom babička, „zarazil se a řekl: „Přece nemůžeš vzít dítě mezi lidi, když takhle vypadá.“ „Právě že mohu“, odpověděla jsem rozhodně. „Vždyť to místo je právě pro takové. Nebude jim to vadit.“ Amáliin strýc si však tím nebyl tak zcela jist. Pro každý případ čekal venku na ně. Když vešla do posluchárny, babička se snažila, pokud mohla, zakrýt svým pláštěm hlavičku dítěte, aby se jí lidé nelekli. „Její kůže byla tak rozpukaná“, vzpomíná, „že byste byli mohli položit špendlík do každé štěrbiny. Řídké vlásky se jí lepily k hlavě a ouška vysela, jako by každou chvíli měla odpadnout.“

Amalie a babička usedly vzadu. Neznala jsem je. Při zpěvu na konci pobožnosti, Amalie šťouchla babičku a hlasitě zvolala: „Podívej, babi, tamhle je Pán Ježíš!“ „Kde?“ šeptala babička. Lidé se otáčeli a dítě pravilo: „Tam nahoře, vedle slečny Kuhlmanové! Podívej se na něj – je to Ježíš! A podívej – má rozevřenou náruč!“ Babička pohlédla na Amalii a opět vzhlédla. Srdce jí tlouklo. Neboť vředy na tváři i hlavičce dítěte zcela zaschly. Nikde nebyla vidět krev ani hnis. Srdce jí oplývalo radostí a díky. Když vyšly z posluchárny, Amáliin strýc čekal na ně. Pohlédl na dítě a div neomdlel úžasem.

„Když přišly domů“, vypravuje opět babička, „Amalie se ani nemohla dočkat toho, aby každému pověděla především to, že tam viděla Pána Ježíše.“ Všichni doma viděli, že vředy zaschly. Otec na ni pohlédl a zvolal: „Zázrak!“

„Neříkala jsem nikomu nic. Čekala jsem, až budu vidět, že je vše v pořádku. Následujícího týdne jsem zase vzala Amalii do posluchárny. Uprostřed pobožnosti pojednou strupy, které pokrývaly její obličej, hlavičku i tělíčko, počaly odpadávat. Padaly jako sníh“, vypravuje babička. „Byla jsem tím uvedena do rozpaků, neboť padaly na šaty vedle sedící paní. Byla jsem však plna vděčnosti a po celou dobu jsem velebila Pána.“

Tak byla Amalie zcela a nadobro uzdravena. Byla za to vděčna Pánu Ježíši z hloubi srdéčka, ale nebyla tím nijak překvapena, neboť neustále věřila, že on může učinit zázrak. Dívčina pleť byla nyní bezvadná. Nebylo na ní ani boláčku nebo stroupku, ani jizvy. Zakrátko její umyté a učesané vlásky tvořily zlatou svatozář kolem její zářící tvářičky. I obočí jí opět narostlo a krásně se rýsovalo. Víčka i uši byly v naprostém pořádku. Na tisíc lidí vidělo, v jakém byla stavu a byli svědky jejího uzdravení, jež lékaři nazvali zázrakem.

Případ Amalie mne velmi zaujal. Nebylo to jen její tělesné uzdravení, neboť jsem, byla svědkem i jiných vyléčení, právě tak pozoruhodných, ale upoutala mne její neochvějná víra i její pevná jistota toho, že skutečně viděla Ježíše. Je to i její vytrvalost, se kterou již více než sedm let lne ke svému původnímu tvrzení. Zpočátku přátelé i sousedé, ač nemohli popřít uzdravení dívky, přece jí obviňovali, že si vymyslela, že viděla Pána Ježíše, z toho co jí babička vyprávěla. Její matka i otec byli nejprve přesvědčeni o tom, že je to výplod přecitlivělé dětské obrazotvornosti. Mluvili s ní a vyptávali se jí, ale nic nedokázalo pohnout jejím tvrzením, že skutečně viděla Pána.

Dosud navštěvuje shromáždění a občas i já jsem se jí na to důvěrně vyptávala. „Opravdu jsi viděla Ježíše?“, ptala jsem se zase, nyní již jedenáctileté, usměvavé dívky. „Ano“, zněla odpověď, jasná a určitá. „A kde byl Ježíš?“ „Stál právě tamhle vedle vás!“ „Jak vypadal?“, opět jsem se jí ptala. „Jako na obraze Svatého Srdce a měl rozevřenou náruč“, řekla. „Jsi si zcela jista tím, že jsi Ho viděla?“ Její tvář zářila, když odpověděla: „Ach ano. Je to ta nejskutečnější věc v celém mém životě!“ „Jak dlouho tam stál?“ „Asi pět nebo deset minut“, zněla odpověď. „Ještě dlouhou chvíli, když jsme dospívali a vy jste se již domodlila.“ Potom se zasmála a pravila: „Ach, slečno Kuhlmanová, na tohle nezapomenu pokud budu živa.“

Zkušenost této dívky jistě nebyla výplodem obrazotvornosti ani halucinace nebo přeludu, ale bylo to skutečné vidění. Tomuto maličkému, opravdu věřícímu čtyřletému dítěti, které především chtělo vidět spasitele Ježíše, se Tento skutečně zjevil.

Podávám tento příběh těm, kteří stále věří, že to je má víra, pro níž se dějí zázraky v této službě a snad že mé modlitby jsou platnější než modlitby ostatních. Toto je jen jediný případ mezi mnohými, který je důkazem toho, že podobné myšlení je naprostým omylem.

Podotýkám také, že ve chvíli, kdy bylo dítě uzdraveno, jsme ani nevěděla, že je ve shromáždění a proto jsem se ani nemodlila výhradně za ni. Spatřila jsem ji teprve po uzdravení – když jsem zaslechla její hlásek: „Podívej, babi, tamhle vidím Pána Ježíše!“ Tehdy teprve jsem se rychle dívala po shromážděných, abych zjistila, odkud přichází tento pronikavý hlásek a spatřila jsem v náruči ženy dívku, jak ukazuje směrem ke mně.

Moc Boží odpověděla na modlitby tohoto dítěte, ne na moje. Byla to též odpověď na prostinkou víru tohoto dítěte ne na moji, že Ježíš položil svou ruku na její tlíko. Prosím z celého srdce, aby nikdo neviděl v této službě práci Kathryn Kuhlmanové, ale jen dílo Ducha Svatého.

Drahý Bože, dej nám prostou víru dětí – víru, která věří v živou Osobnost i Moc Ježíšovu a víru, která očekává zázraky tady na zemi. Vždyť, budeme-li oděni touto vírou jako pláštěm, pak budeme pozehnání jako děti a tehdy nebudeme o životě jen vědět, ale budeme umět život i žít.

### **SLEČNA GETHINOVÁ**

„Přišla jsem do vašeho shromáždění jako skeptik“, jsou upřímná slova vyznání ženy, jež je velmi známá ve společenských a lékařských kruzích. Je také známá z konference Metodistické církve v Pittsburghu, kde byla sekretářkou Duchovního života žen Křesťanské služby.

Eliška Gethinová navštěvovala Pensylvánskou universitu ve Philadelphii a Alabamskou universitu v Tuscaloose. Dosáhla také diplom jako ošetřovatelka z Ošetřovatelské školy v Západní Pensylvánii. Odebrala se na ortopedické oddělení nemocnice v Bellevue v New Yorku. Vyučovala ošetřovatelky na tomto oddělení i sociologii a stala se Důvěrníkem v nemocnici při universitě v Birminghamu, Alabama. Není tedy divu, že s takovýmto pozadím hleděla na zázraky skepticky, když se poprvé zúčastnila shromáždění v červenci 1955. Nebylo to tím, že by snad nevěřila v Boha. Věřila v Něj a byla nábožensky založenou ženou. Byla po celý život metodistkou a velmi činnou členkou svého sboru. Považovala se za dobrou křesťanku a pevně věřila v moc modliteb – tj. v obvyklý způsob modlení. Sloužila i v komisi Náboženství a zdraví Svazu církví v St. Louisu. Nadšeně přiznávala, že Bůh dosud uzdravuje, ale jen skrze lékaře, ošetřovatele a léky. Nedovedla si však představit, že by někdo mohl být ihned uzdraven přímo Mocí Boží. Nevěřila, že Bůh dosud provádí zázraky podobné těm, které konal Ježíš, když tu sloužil na zemi, neboť, jak uvažovala, to co se dalo téměř před dvěma tisíci lety, nemůže se vztahovat na současnou dobu tak velkého vědeckého poznání. Navštívila toto shromáždění jen proto, aby vyhověla své švagrové Dolly Grahamové. Doprovázela ji tedy, nerada a nevěřící, na toto své první „Zázračné“ shromáždění.

Dolly trpěla po mnoho let srdeční slabostí. Na podzim 1948 byla velmi nemocná a tato nemoc zanechala nenahraditelné škody na tomto nemocném orgánu. Když ji poté v listopadu propustili z nemocnice v Pittsburghu, řekli jí, že po celý život nebude zcela zdravá. Když přišla opět domů, divila se, proč jí lékaři řekli, že bude „poloinvalidou“ po celý život. Když přece i při té nejmenší námaze nemohla ani vydechnout, ba i jedení ji unavovalo. Téměř po celý den byla nucena odpočívat na lůžku a manžel ji nosil po schodech dolů i nahoru na „krátký výlet“ na otoman v obývacím pokoji. Když spala, měla pod hlavou čtyři polštáře – doslovně seděla v posteli. V noci se často budila, kašlala a plivala hleny s krví. Puls měla 126 tepů za minutu a musela užívat digitális (náprstník, pozn. překl.), aby ho zpomalila. Dolly byla inspektorem na hudebních školách a velmi milovala hudbu. Její hlavní zábavou, v době kdy byla upoutána na lůžko, bylo naslouchání hudebnímu programu, přenášenému rozhlasem.

Jednoho dne slyšela vysílání krásné hudby na varhany a piano. Opřela se, aby se oddala požitku z hudby, když zaslechla ženský hlas, který se tázal: „Čekali jste mne?“ „Jakmile jsem toto zaslechla, přetočila jsem vypínač na jinou stanici“, vypravuje Dolly. „Nechtěla jsem poslouchat něco podobného a přece, ani nevím, jak se to stalo, každý den jsem slyšela tutéž hudbu. Potom jsem slyšela, jak někdo vydával rozhlasem svědectví. Nepamatuji se, o čem bylo mluveno, ale zaujalo mne to a tak jsem počala naslouchat celému vysílání.“

Dolly chodila do Nedělní školy i do kostela, ale dosud nikdy neslyšela o duchovním uzdravování, ba sama přiznává: „Věděla jsem velmi málo o Bohu. Domnívala jsem se, že je někde daleko v nebi, je-li vůbec takové místo a byla jsem přesvědčena, že se o nás nezajímá. A co se zázraků týče“, pokračovala s úsměvem, „domnívala jsem se, po absolvování koleje, že jsem příliš inteligentní a „rozumná“ než abych tomu věřila.“

Když však Dolly poslouchala vysílání za vysíláním, byla zvědavá, zakládá-li se toto vypravování skutečně na pravdě. Požádala tedy matku, aby s ní šla do Carnegieovy posluchárny. Po několika týdnech tam tedy šly spolu poprvé.

„Celý ten den jsem nejedla“, vzpomíná Dolly, „a když jsme přišly do posluchárny, bylo mi zle a nevěděla jsem, co si počít. Odehrávaly se mi tam před očima podivné věci.“ Když se jí manžel onoho večera s úsměvem tázal, byla-li uzdravena, odvětila: „Myslím, že ne. Avšak něco se se mnou děje, čemu nerozumím a musím tam zase jít.“ Následujícího dne cítila, že již po dlouhou dobu jí nebylo tak dobře, jako tentokrát. A přece praví: „Nebyla jsem dosud připravena pro to, abych byla uzdravena. Byla jsem ještě příliš nevědomá v duchovních věcech.“

Po několika dnech šla s matkou do shromáždění, v němž byli lidé zázračně uzdravováni. Během shromáždění tu bylo uzdraveno němé děvče, za něž se toto ohromné shromáždění modlilo. „Smála jsem se a byla jsem velmi šťastna“, vypravuje Dolly. „Tu však pojednou i mne něco uchvátilo. Zdálo se mi, že mne celou něco tiskne. Zároveň jsem viděla jak stropem jakoby přicházelo zářivé světlo a musela jsem si před jeho oslňujícím jasem zakrýt oči. Počala jsem plakat a plakat. Nikdo mimo mne neviděl ono světlo a lidé nevěděli, co se mi vlastně stalo.“

Od onoho dne uchvátil Dolly neukojitelný hlad po Božím slově. Naslouchala každému kázání, jež bylo vysíláno a poprvé po mnoha letech, četla důkladně svou Bibli a začala chodit do kostela. Dosud však byla tak slabá, že neudržela v rukou zpěvník a vždy jí ho musel někdo držet. Ba i při zpěvu, vždy po několika slovech, zápasila o dech. „Avšak“, jak říká, „zdálo se mi, že mi již ani tolik nezáleží na uzdravení těla; vždyť jsem našla mír.“

V té době se přistěhovala Eliška Gethinová s rodinou opět do Pittsburghu a Dolly na ni naléhala, aby s ní šla do shromáždění. Vždyť měla svou švagrovou ráda a chtěla, aby i ona se s ní podílela na tom, co našla. Proto tedy Eliška Gethinová tam s ní šla. Byla přece zdravotní sestrou a byla si dobře vědoma toho, jak Dollyno srdce je velice nemocné a cítila, že by nebylo bezpečné, kdyby ji nechala jít samotnou.

„Brala neustále užívání a při každé sebemenší námaze nemohla dýchat“, vypravuje Eliška. „Nezapomeňte, že již osm let byla pod přísným lékařským dohledem a slabost jejího srdce byla podle jejich úsudku, nevyčísitelná. Prostě jsem se neodvážila nechat ji jít samotnou ze strachu, aby neomdlela. Chtěla jsem ji chránit před tlačenicí. Musím přiznat, že jsem nebyla ráda, že se musím

vzdát celodenní zábavy pro její bláhový nápad a že musím jít s ní do náboženského shromáždění, k němuž jsem necítila důvěru. A přece jsem cítila, že je mou povinností ujmou se jí.“

Hned na počátku shromáždění jsme se modlili za ženu postiženou mnohonásobnou sklerózou a pojednou Boží moc se dotkla i Dolly. Slečna Gethinová byla především školenou ošetřovatelkou a dávala tedy bedlivý pozor na vše, co se tu dalo. Pozorovala nejprve z vědeckého hlediska a potom s hrůzou proměnu, jež se dala před jejím zrakem s její švagrovou. Živě líčila, jak nejprve její nehty u rukou, jež byly dosud modré, zdravě zrůžověly a jak její obličej zdravě zčervenal prouděním krve a jak se zdálo, jakoby elektrický proud probíhal jejím celým tělem, zřejmě ji léčil a vracel životu. „Když jsem hleděla na Dolly a viděla, jak se jí dotýká Boží moc“, praví Eliška Gethinová, „hned jsem věděla, že je to Bůh, neboť Dolly byla příliš praktická a ne cituplně založená bytost. Ale toto uzdravení, jež jsem pozorovala, muselo být Boží – nebylo pro ně prostě jiného vysvětlení. V té chvíli jsem věděla, že jsem Ho až dosud skutečně nikdy neviděla. Když jsem spatřila, jak zářící tvář Dolly se zdravě červená, zdálo se mi, jakoby ke mně mluvil Duch svatý a pravil mi: „Jsi tu proto, abys šla a pověděla o tom i jiným!““ Uzdravení, jak tělesné tak i duchovní, dalo se u Dolly postupně. Musela se učit mnoha duchovním věcem. Vždyť sama o sobě prohlásila: „Kdybych byla bývala hned uzdravena, nikdy bych byla nepocítila potřebu a touhu poznat dokonaleji Boží cesty.“ Zdálo se, jakoby proto, že se více a více zasvěcovala Bohu a chodila více a více v Jeho světle, dostávala také i více Jeho uzdravující milosti. Den po dni obdržela vždy novou sílu. Vždyť sama přiznává: „Kdykoliv jsem přišla do shromáždění, vždy jsem dostala novou sílu. Cítila jsem, že kdykoliv jsem učinila nový krok u viře, obdržela jsem nové zdraví.“

Konečného uzdravení dosáhla onoho horkého červencového odpoledne před sedmi lety. Bylo to toho dne, na který budou vždy obě pamatovat – Dolly i Eliška – neboť tehdy plně poznaly dokonale proměňující moc Ježíše Krista.

„Do té doby jsem myslela, že jsem Křesťankou“, praví Eliška, „ale nyní jsem viděla, že neumím dokonale věřit. Od onoho okamžiku jsem však ani jedenkrát nezapochybovala o tom, že Bůh slyší a přímo odpovídá na prosby každého jednotlivce. Nadevše pak vím, že On na vše stačí. Toto vědomí nezměnilo jen můj život, ale i život mnohých členů mé rodiny, a ani Dolly ani já již nejsme tím, čím jsme kdysi bývaly.“

Když Eliška Gethinová vzpomínala na vlastní pochybnosti, jimiž procházela, myslila jistě, že nikdo z jejich známých neuvěří oné zázračné události, jež se přihodila v červenci 1955. „A přece“, jak praví Eliška, „museli uvěřit.“ Nyní již plných šest let se Dolly těší dokonalému zdraví. Stala se dirigentkou pěveckého sboru v církvi, v níž je členem a svědčí o Boží moci kdykoliv a kdekoliv se jí naskytne příležitost posloužit tím jiným. Odborný lékař, který ji vyšetřoval, po jejím uzdravení řekl, že již nepotřebuje užívání a odebral jí digitális. Její rodinný lékař pravil: „Vím, co se s vámi stalo. Vždyť ve své mnohaleté praxi jsem nejednou viděl, že Bůh i dnes činí zázraky.“

Avšak zázračné uzdravení Dolly nebylo to jediné, co přesvědčilo Eliščinu známé o tom, že se tu skutečně stalo něco podivuhodného. Vždyť div, který onoho dne nastal v Eliščině srdci – a ono potřebovalo právě tak uzdravení jako srdce Dolly – není o nic menším ani méně udivujícím zázrakem pro ty, když ji znají.

Nikdy nepřestala být poslušna příkazu Ducha svatého, který jí dal onoho letního odpoledne v Carnegiově posluchárně. Opravdu šla a vyprávěla tuto událost a její svědectví bylo a dosud je inspirací a zdrojem nadšení k uzdravující službě, která již v mnoha sborech je a o níž mnohé jiné sbory uvažují, jak bylo řečeno na konferenci Metodistické církve v Pittsburghu. Ač její snaha oslavit Boha a uspíšit Jeho království měla svůj původ hlavně v uzdravení její švagrové, přece nespočívá jen v řeči o Boží moci.

„Jednou z nejslavnějších věcí uzdravování je“, praví Eliška, „onen veliký zdroj modliteb, který se nám tím otevírá.“ Již po šest let se schází skupina modlitebníků ze všech církví vždy ve středu ráno v domě u Gethinových. „Jsou to modlitebníci, kteří jsou opravdu vedeni Duchem svatým. Ti, kdož se zúčastní těchto modlitebních chvil, přichází tam s radostí a díkůčiněním a duchem plným očekávání toho, co Bůh podivného opět ráčí učinit. Nikdy nás nezklamal, ale vždy slavně odpověděl na každou naši prosbu. Věříme, že radost a vděčnost jsou tajemstvím štěstí a úspěchu této modlitební skupiny.“

Výsledkem tohoto je, že v městě Pittsburghu i jeho okolí je nyní mnoho takových skupin a tyto se také každý týden scházejí k modlitbám.

Eliška Gethinová přivedla i mnoho členů modlitební skupiny do shromáždění a mezi těmi, kdo byli zázračně uzdraveni, je i její sestra Janička, které byl za její návštěvy ve Philadelphii vrácen sluch.

Pro Elišku a Dolly otevřel Pán Bůh ještě i jinou cestu, jak pracovat k Jeho slávě. Před několika měsíci duchovní Alfred Price je uvedl do řádu sv. Lukáše a sv. Štěpána Episkopální církve ve Philadelphii. Je to skupina duchovních, lékařů, ošetřovatelek i laiků, kteří věří v Boží uzdravující moc a společně pracují na duchovním ozdravení organizované církve.

„Nikdy nepřestanu být Bohu vděčna za to, že mi dovolil vidět uzdravení mé drahé švagrové tehdy v Carnegiově posluchárně“, praví Eliška Gethinová. „Byl to den, který změnil celý můj život – neboť to byl den, v němž jsem skutečně poznala Ježíše Krista nejen jako osobního Spasitele, ale i jako Velkého Lékaře. „Jdi k svým do domu svého a zvěstuj jim, kterak jest, veliké věci učinil tobě Hospodin“ (Mk. 5, 19-).“

Z vděčnosti k Bohu, Eliška Gethinová toto skutečně činí. „Jak Ti děkujeme, drahý Pane Ježíši, za div Tvé lásky k nám. Jsi skutečně naším Spasitelem a naším Pánem. Jsi Velkým Lékařem těla, duše i ducha. Vezmi nás a použij k Boží slávě – ve jménu Ježíše Amen.“

### **AMELIE HOLMQUISTOVÁ**

Přinesli ji na nosítkách a její tílko bylo dojmavě vyhublé, i když byla oblečena. Tak si byla smrtelně jista tím, že vstane z nosítek – tak, jista, že ji Bůh uzdraví, že toto bude den jejího uzdravení, že dříve než ji odnesli, žádala manžela, aby ji zcela oblékl. Amelie Holmquistová se nemohla nyní ani pohnout, tak ji trápila dna. Každý nerv v jejím těle byl zasažen.

Byla švédskou luteránkou, ale, jak hrdě prohlašovala silným cizím přízvukem, že jí bylo těžko rozumět: „Jsem americkou občankou“ – a po kratičké přestávce vždy dodávala s úsměvem: „Můžete mi připomenout, že tím nejdůležitějším pro mne je to, že mé občanství je také tam ‘nahore’ u Pána.“

Je tomu několik let, kdy Amelie poprvé zpozorovala, že její klouby jsou ztuhlé a oteklé. Když ji posléze bolest donutila jít k lékaři, tento zjistil, že má dnu. Předepsal jí jako obvykle: horko, masáž a léky a přidal k tomu cvičení, aby udržel v pohybu hlavní klouby, ale zdálo se, že vše je bezúčelné. Bolest trvala a ztuhlost vzrůstala. Bylo pro ni neustále obtížnějším zdvihnout paže a hýbat jimi. Jen s největším úsilím dokázala usednout do křesla a když konečně usedla, nedokázala sama vstát. Její dříve svižná chůze se stala ubohým kulháním. Došlo to tak daleko, že bez holí neudělala ani krok. Nyní byly všechny její klouby zdeformovány a nastal konečně den, kdy byla zcela neschopna učinit i jen nepatrný pohyb a byla zcela odkázána na lůžko.

„Právě tehdy“, vzpomíná, „navštívila mne sousedka. Přinesla mi ke čtení červenou knížečku, nazvanou „Páně uzdravující dotyk“, kterou napsala jakási žena jménem Kathryn Kuhlmanová. Sousedka mi také řekla, že prý slečna Kuhlmanová mluví denně do rozhlasu a že si ji mám určitě poslechnout.“

Amelie knížku přečetla a počala naslouchat vysílání. Jak říká, otevřel se pro ni nový svět. „Celý život jsem chodila do kostela“, praví, „ale až dosud jsem nevěděla, že Bůh dnes uzdravuje právě tak, jako uzdravoval před dvěma tisíci lety. Skutečnou víru jsem poznala teprve, když jsem přečetla onu knížečku a počala naslouchat vysílání slečny Kuhlmanové.“

V této době byla paní Holmquistová zcela bezmocná. Nemohla ani trochu otočit hlavu, ani pohnout tělem. Téměř neustále měla bolesti. Tělo ji tak bolelo, že nesnesla ani omývání vodou, ale museli ji jen jemně otírat vatou namočenou do oleje. Původně vážila 72,5 kg a nyní měla 47,5 kg a téměř umírala vyčerpáním. Je to obvyklý stav téměř dvou procent obětí dny v pokročilém onemocnění.

Když četla knížečku a naslouchala vysílání, její víra počala růst. Poprvé po mnoha letech začalo v jejím nitru klíčit pevné přesvědčení, že bude opět žít normálním životem. Jednoho dne, když naslouchala vysílání, žádala manžela, aby ji příští neděli dovezl sanitou do shromáždění, jež se konalo v Stambaughově posluchárně v Youngstownu, Ohio. Odmítl. Jednak proto, že tomu nevěřil apotom, poněvadž cítil, že tak dlouhá cesta by pro ni byla příliš namáhavá. „Počala jsem se tedy modlit“, vypravuje Amelie, „aby Pán Bůh přivedl slečnu Kuhlmanovou blíže k Akronu, abych se k ní dostala. A On vyslyšel mou prosbu. O měsíc později bylo plánováno shromáždění v Cantonu, Ohio a věděla



jsem, že tam se snadno dostanu.“ Objednali sanitu a v neděli časně ráno vzbudila Amelie manžela a prosila ho, aby ji oblékl. Byl udiven. „Proč?“, tázal se. „Přece lidé, kteří musí být nesení na nosítkách a vezení sanitou, se neoblékají při tom do vycházkových šatů!“ „Chci to proto“, odpověděla žena a tvář jí zářila, „protože vím, že dnes budu uzdravena. Vstanu z nosítek a budu opět chodit a k tomu přece potřebuji šaty.“

Hleděl na to s nesouhlasem a skepticky, ale chtěl jí vyhovět jako nerozumnému dítěti. Hledal tedy v šatníku šaty, které by se vpředu zapínaly – nemohla hýbat rukama, natož je zvednout nad hlavu. Konečně jedny našel, oblékl jí je a učesal ji. Byla právě připravena, když přijela sanita. Opatrně ji položili na nosítka a snažili se, aby jí nezpůsobili zbytečné bolesti. Bylo to velmi nesnadné, neboť na zádech měla jen dvě místečka, jichž bylo možno se dotknout, aniž by jí to příliš bolelo. Potom ji vynesli, bezpečně uložili v sanitě a manžel usedl vedle ní.

Již chtěli vyjet, když pojednou zavolala na řidiče: „Počkejte okamžik. Vždyť jsme zapomněli na můj plášť.“ Manžel na ni nedůvěřivě pohlédl. „Tvůj plášť?“ zvolal. „K čemu pro všechno na světě, potřebuješ plášť? Vždyť jsi ukryta příkrývkami až po krk!“ „Ano“, řekla. „Nemohu však mít na sobě příkrývky, až půjdu domů. Přines mi tedy, prosím, plášť.“ Hleděl na ni chvíli, neschopen slova. Potom šel do domu a vrátil se, nesa její plášť na ruce.

Tento postoj Amelie Holmquistové ukazuje na základní požadavek Božího uzdravení: celé a naprosté očekávání, že uzdravení skutečně nastane. Paní Holmquistová měla cenný poklad, kterému říkáme víra. Není to něco, co můžeme vzít a rozebrat, a není to něco, co získáme vlastní prací. Je to Boží dar. „Nebo milostí spasení jste skrze víru, a to ne sami ze sebe, darť je to Boží“ (Ef. 2,8). Všichni bychom měli prosit za tento nevyhovitelný dar. Je to Boží dar, který si nikdo z nás nezaslouží, že věříme v Krista, nebo že snad vůbec máme nějakou víru. Všechnu slávu musíme dát Bohu, tedy slávu i za tuto víru, kterou ukazujeme a máme.

Oné neděle, na niž nezapomene Amelie ani její manžel, sanita ji přivezla k zadnímu vchodu do posluchárny. Zřízcenci opatrně zvedli nosítka, na nichž ležela bezmocná žena a postavili je na podium. „Možná, že jsem byla uzdravena ještě dříve, než jsem se dostala do posluchárny“, vzpomíná Amelie, „protože si ani nevzpomínám na to, že jsem tam byla nesená. První, co jsem si uvědomila, bylo, že jsem na podiu. Věděla jsem, že kdybych se jen dostala přímo na kazatelnu tam vedle slečny Kuhlmanové, jistě by mne Bůh uzdravil.“

Jak tak ležela na nosítkách, právě na začátku shromáždění, viděla něco zvláštního. Mnoho lidí prohlašuje, že má vidění a u většiny z nich, dle mého mínění je to jen precitlivělost. Avšak tato ženuška, a znám ji důkladně již dlouhou dobu, je člověkem nejméně přístupným dojmům. Je to stvoření bez jakékoliv fantazie a neskonale poctivá. Věřím tedy, že to, co spatřila, bylo skutečně a pravdivě z Ducha. „Něco mne nutilo, abych pohlédla nahoru do rohu posluchárny“, vypravuje dále Amelie. „Již když jsem tam chtěla pohlédnout, zjistila jsem, že Pán uvolnil moji šíji, neboť poprvé po mnoha měsících jsem obrátila hlavu. Nyní vím, že v onom rohu je světlo. Tehdy však jsem tam viděla něco jako okno a u něho seděl muž v bílém rouše – jeho tvář jsem neviděla. Před sebou měl stůl a na něm knihu, do níž psal. Dosud nikdy jsem nebyla v tomto shromáždění“, pokračuje, „nevěděla jsem tedy, co bude dál. Obrátila jsem se k manželovi a tázala se ho: „Kdo je to tamhle?“ „Tam? Jen velké světlo, nic víc.“ Amelie tedy věděla, že jen ona měla výsadu vidět Postavu v bílém rouše. „Opět jsem se tam podívala“, pokračuje. „Viděla jsem, že všechny stránky knihy jsou popsány. Zdálo se mi, že stránky, které obrací, jednájí o mně a že jsou plny mých hříchů. Hleděla jsem tam dále a pojednou všechny stránky zbělely. Jakoby Bůh vymazal všechny mé hříchy a dal mi příležitost začít znovu.“

Toto byla první řeč o spasení, kterou Amelie Holmquistová promluvila. Nevykládala jsem něco podobného, ale Duch svatý jí to dal. Toto bylo její svědectví o znovuzrození. Tak se stalo to, o čem Amelie určitě věděla, že se stane. Když Pán Ježíš jí uvolnil krční páteř, takže Ho mohla vidět, přistoupila k ní jedna ze sester – pomocnic a tázala se jí: „Šla byste se mnou?“ Aniž by přemýšlela, Amelie rychle odvětila: „Vždyť nemohu chodit.“ Potom však řekla: „Ach, ano, mohu! Víím, že mohu“, a tu na okamžik jasně pocítila, že jí někdo jemně zdvihl z nosítek. „Byl to něžný dotek, tak něžný!“ Praví, usmívajíc se při té vzpomínce. Když se postavila, pomocnice jí vedla ke mně. Náhle se paní Holmquistová obrátila a kráčela sama kousek zpět k nosítkám a pak opět ke mně. Připravila jsem pro ni na stupínku židli. Usedla na ni bez potíží. „Po léta, až do této chvíle, jsem se nemohla posadit“,

vypravovala Amelie. „Poté jsem vstala a šla do dámské šatny. Nemohla jsem ji nalézt a tak jsem obešla celou posluchárnu. Šla jsem i po schodech dolů do přízemí a opět nahoru bez nejmenších potíží – zcela sama.“

Toto dokázala noha ženy, o níž lékař prohlásil: „Zůstane neschopna pohybu a bude potřebovat léky po celý zbytek života.“

Po ukončení shromáždění přišli zřízenci, kteří ji přivezli sanitním vozem, aby jí opět donesli do vozu. Sotva dýchali údivem a nechtěli věřit vlastnímu zraku, když jí viděli. Tázali se jí, nechce-li se opět položit na nosítka. Rozhodně však odvětila: „Ne, nechci! Sednu si vedle řidiče.“ – A po těch slovech hbitě vylezla po vysokých schůdkách a posadila se vedle řidiče. V předu však bylo místo toliko pro tři a tak jeden ze zřízenců si sám sedl na nosítka. Amelie byla vzrušena, že po celou cestu domů neustále hovořila. Celý svět byl nyní pro ní krásný a zcela nový. Toto byla zkušenost jejího Znovuzrození.

„Onoho dne jsem se oddala Pánu Ježíši“, praví „a nechtěla bych, aby tomu bylo jinak. Miluji tento nový život a vše v něm je tak podivuhodné.“

Když Amelie onoho večera ulehla, ptala se vzrušeného manžela: „Vzpomínáš na okamžik, kdy jsem při pobožnosti prvně vstala z nosítek?“ Přikývl, že ano. „Kdo mne tam zdvihl?“ Udiven na ni pohlédl. „Nikdo“, řekl. „Nikdo tě nepozdvihl. Sama jsi vstala.“ Jen se usmála. Již věděla, proč onen dotyk byl tak nezvykle něžný. Druhého dne ráno, šla Amelie na zahrádku obhlédnout růže. Sousedka, jež jí zahlédla okénkem kuchyňky vyšla a povídá: „To je zvláštní, jak se podobáte paní Holm -“ a tu zjistila, že ona jí opravdu je. Zbledla a chvěla se, jako by zahlédla ducha a stále opakovala: „Ne, tomuhle nemohu věřit, tomuhle nemohu věřit!“

Od té doby Amelie nebyla nemocná. Jen občas si vzala tabletku aspirinu. Po celých deset let nebyla u lékaře.

Toto byl div, kterým Bůh odpověděl na víru jednoho ze svých dítek.

„Ne silou lidskou, ani mocí stane se to, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů“ (Zach. 4,6).

Známe dobře pravdivost těchto slov. Z hloubi srdce Mu děkujeme za zázračný projev Jeho moci a slibujeme, že budeme za to chválit jen Jeho, na věky věků.

### **PAVEL GUNN**

Dne 1. Června 1958 se na první straně nedělních novin v Pittsburgu objevila následující zpráva: „Lékaři nemají tvrdit, že rakovina je nevyléčitelná.“ A pod tímto názvem byl tento článek:

„Včera bylo řečeno „beznadějnými“ pacienty nemocnými rakovinou, že lékaři by měli přestat tvrdit, že rakovina je nevyléčitelná. Pittsburgský Lékařský Zpravodaj, který vydává lékařská společnost v hrabství Allegheny, obvinil lékaře z toho, že se snaží být rozhodčími nad osudem lidí. Vždyť přece nikdo nemůže říci, kdy ten druhý zemře. I když veškeré lékařské příznaky ukazují, že pro pacienta není naděje, přece, jak prohlašuje tento Lékařský Zpravodaj, doktoři nesmí zapomínat na Boží vůli a na to, že často lidský organismus pracuje pro dobro nemocného. Fyziologická činnost lidského těla i Boží vůle, jak dále tvrdí Zpravodaj, často dovolí prodloužení života i jisté pohodlí a zdraví tam, kde patologické a klinické důkazy vylučují veškerou naději. „Nebudme tedy“, napomíná časopis, „rozhodčími nad osudem a nerozšiřujme beznadějná proroctví, i když to vyhlíží skutečně beznadějně, neboť jsou síly a činitelé mimo dosah našeho chápání, jež skýtají útěchu, i když je nesporně zřejmý opak.““

Tyto výroky, o nichž jsme se právě zmínili, napsal lékař, který je zároveň vydavatelem Lékařského Zpravodaje. Byly napsány na základě seznamování se lékařů s uzdravování, jaké např. zakusil i Pavel Gunn. Pavel Gunn pracoval mnoho let jako noční hlídač „Mesta“, továrny na stroje v Pittsburgu. Dne 28. Zář 1949 pan Gunn onemocněl zápallem plic a byl dán do Presbyterské nemocnice. Tady mu však nebylo líp. Levá část plic se nevyjasnila přes veškeré léčení. Lékařů, kteří ho ošetřovali, se zmocnilo podezření a nařídili provedení rozsáhlých laboratorních testů; mezi nimi bylo i patnáct rentgenových ozáření, dvě bronchoskopie a bronchogram a třikrát během dvacetičtyř hodin zkouška chrchlů. Výsledek každého z těchto testů byl pozitivní a ukazoval na diagnózu, o níž nebylo možno pochybovat a sice, na pokročilou rakovinu levé části plic. Plíce byly již příliš v rozkladu, než aby bylo užít bezoperační léčby. Lékaři tedy nařídili okamžité odstranění nakažené části plic a pěti žeber.

Pavel nepotřeboval laboratorních zkoušek ani lékařů, aby ho přesvědčili o tom, že je beznadějně nemocen. Jeho váha poklesla ze 100 kg na 60 kg. Ve dne neustále plival krev a v noci opět ji polykal. Měl nepřetržitě bolesti. „Na prsou mne stále páli“, vzpomíná. „Jako bych měl uvnitř hořící pochodeň. Připadal jsem si jako polykač ohně. Když jsem vydechl, byl jsem udiven, že z úst mi nevychází žádný plamen. Dotkl-li se někdo levé části mé hrudi, měl jsem pocit, jakoby mé maso držel nad ohněm. Nic jsem na sobě nesnesl. Nejraději bych byl vstal a strhal s hrudi kabátek od pyžama.“ Do nemocnice za ním chodilo mnoho přátel. Byli zděšeni jeho vzezřením i vážným stavem a někteří se mu zmínili o podivuhodném díle, jež Bůh koná na Severní straně v Pittsburghu v Carnegieově posluchárně.

„Toto zázračné uzdravování Boží mocí však nebylo pro mne novinkou“, vypravuje Pavel „a neprodávali mi tedy zajíce v pytli.“ „Věděl jsem, co Bůh dokáže učinit, když Mu plně věříme. Poněvadž však víra bez skutků je mrtvá, ptali se mne, neměl-li bych nic proti tomu, kdyby požádali Kathryn Kuhlmanovou, aby se za mne modlila.“

Pavel nejen že řekl, že s tím plně souhlasí, ale i sám se svou manželkou poslal jí prosbu o modlitbu. Byl však na tom tak bídňě, že jeho rodina čekala, že i když za něj budou vysílány modlitby nebo podstoupí operaci, sotva dožije dne svých narozenin, který byl 23. října. I lékaři jasně prohlásili, že odstranění nemocné části plic není ještě zárukou toho, že bude opět zdrav. Je prý jen jediný způsob, jak je možno zachovat mu život. Aby tedy Pavel jistě oslavil své narozeniny, manželka o týden dříve upekla a donesla mu malý dort a rozsvítila na něm svíčky. Následujícího dne se Pavel tázal lékařů, kdy nejpozději mu musí provést operaci. Řekli, že ho musí operovat během příštích sedmi dnů. Shodli se však společně na tom, že kdyby snad operaci odložili, pak by Pavel nemohl doufat, že operaci vůbec přežije.

Po tomto pan Gunn vyslovil neobvyklý požadavek. Ač tak nemocen, spíše mrtev než živ, požádal, aby ho propustili ma týden z nemocnice domů. Měl k tomu dvojí důvod: jednak měl různá obchodní jednání, která si musel vyřídit a potom, což jak cítil, bylo mnohem důležitější, hledal Boží uzdravení. Chtěl tak získat možnost dostat se do Carnegieovy posluchárny.

Nemocnice s tím souhlasila a dala mu dočasnou propustku a držela pro něho volné lůžko do jeho návratu k operaci po sedmi dnech. Pacient šel z nemocnice nejprve ke svému advokátovi, kde sepsal poslední vůli a potom, přímo od advokáta, šel na Severní Stranu do Zázračného shromáždění. Jen jeho neochvějné přesvědčení, že bude uzdraven, mu umožnilo vydržet bolest v prsou a naplnilo ho silou, že došel až do Síně.

„Dobelhal jsem se tam, opíraje se o dvě hole. Byl jsem tak sláb a tak pln bolesti, že jsem sotva stál“, vypravuje. „Jakmile však jsem vstoupil do Síně, pocítil jsem Boží přítomnost a věděl jsem, že On něco pro mne učiní. Byla tam tak mocná přítomnost Jeho Ducha a věděl jsem, že to, co vidím, je skutečně Božím dílem.“

Avšak Pavel Gunn nebyl uzdraven při prvním shromáždění. „Velmi pozorně jsem sledoval, co se děje s ostatními“, praví s úsměvem „a modlil jsem se za ty, kteří na tom byli hůře nežli já.“

Pavel se zúčastnil celkem čtyř shromáždění. Postil se a prosil a při čtvrtém shromáždění, před nímž se postil 48 hodin, Bůh se ho dotkl Svou léčivou dlaní.

Několik laskavých žen pro něho drželo místo, takže se nemusel prodírat zástupem a vždy mohl přijít až na začátku shromáždění. Onoho podivuhodného večera seděl ve čtvrté radě na pátém sedadle. „Nikdy nezapomenu na podrobnosti toho, co se událo“, praví. „Pojednou sestoupila Boží moc. Dotkla se mne a pálení v mé hrudi bylo okamžik daleko větší než jindy. Myslel jsem, že to nevydržím a v myslí jsem se obíral třemi dítkami Izraele v ohnivě peci, když tato byla rozpálená sedmkrát více než obvykle. A potom se vše skončilo právě tak jako tehdy. Víte“, vysvětluje, „bylo to, jako když zapálíte kus papíru a ten shoří až na popel. Nuže, v mé hrudi to bylo, jakoby někdo v ní zapálil papír. A potom, jakoby Bůh se dotkl Svou rukou onoho popelu a ten zmizel. Od oné chvíle jsem již nepocítil pálení ani bolest.“

Celý tento div trval přibližně ani ne půl minuty. Pavel Gunn věděl přesně vše, co se událo. Hned poznal, když byl uzdraven mocí Ducha svatého. Bylo to 27. října 1949. Vzprímen a zdrav vyšel tehdy z Carnegieovy posluchárny. Již nepotřeboval hole, aby ho podpíraly, neboť Pán Ježíš mu dal sílu. Po dvou dnech se vrátil pan Gunn do nemocnice. Lůžko na něho čekalo a následujícího dne měl být

operován. Šel přímo do ordinace lékaře a hlásil mu, že byl uzdraven. Je přirozené, že udivený lékař trval na důkladné zkoušce a opakování všech přesložitých laboratorních testů, mezi nimiž bylo i nové radiové ozáření a bronchoskopie.

„Když mi dříve dělali bronchoskopii“, vypravuje Pavel, „vždy když jsem vycházel z operačního sálu, velmi jsem krvácel a toto krvácení trvalo po celý den a vždy se mi zdálo, že snad již nebudu žít ani dvě hodiny. Jednou, když jsem po tomto výkonu spatřil svou tvář v zrcadle, přímo jsem se zhrozil. Tentokrát však, když jsem dva dny po svém uzdravení vešel do operačního sálu, aby mi provedli bronchoskopii, svlékl jsem se a sám vylezl na operační stůl i sám potom, bez cizí pomoci, jsem slezl dolů. Nikde nebyla ani kapka krve a bylo mi zcela dobře.“

Když byly testy hotovy, Pavel šel z Presbyterské nemocnice o ulici níže do Páté Avenue, zastavil se v restauraci na hrneček kávy a šel několika ulicemi navštívit přítele, který byl s ním v nemocnici. Odtud jel pouliční dráhou domů a odpoledne šel opět do shromáždění v Carnegiově posluchárně – tentokrát, aby děkoval za uzdravení.

Výsledky laboratorních testů byly všechny negativní a nebyla v nich ani stopa po oné smrtelné nemoci. Po několika dnech Pavel Gunn byl opět v „Mesta“ – továrně na stroje, neboť lékař ho uznal schopným práce. Tři a půl měsíce byl odtud pryč a našli si za něj již náhradu. Vzali ho však zpět k původní práci. Když opět první noc pracoval, dva tisíce lidí, kteří byli v závodě, přišlo mu stisknout ruku a s úsměvem blahopřát. Nikdo z nich nedoufal, že ho opět spatří. Jeden z dělníků mu řekl: „Když jsem ti posledně v nemocnici tiskl ruku, bál jsem se, že snad zemřeš právě ve chvíli, když jsem ti ji držel.“ Pavel nejen nabyl ztracené váhy, ale brzy musel držet odučňovací dietu.

Dříve než u něj propukla rakovina, neustále trpěl různými nemocemi a neduhy. Avšak od svého uzdravení 1949 nebyl ani den nemocen. Pracuje v noci vždy osm a půl hodin – šest dní v týdnu. Říká: „Uděláte-li jeden krok k Ježíši, On udělá k vám dva.“ „Každý obdrží od Boha tolik, na kolik mu důvěřuje.“

Zářící tvář Gunnova je důkazem jeho přesvědčení a jeho podivuhodné svědectví, které nesčetněkrát vydal lidem, přivedlo nejednu duši ke Kristu. K potvrzení svého uzdravení má doma ofotografované lékařské nálezy, mimo rentgenových snímků, které jsou v Presbyterské nemocnici.

Důkazem jeho skutečného zdraví je i to, že během minulých dvanácti let daroval 12 půllitrů krve, prošel potřebnými lékařskými testy a v jeho těle skutečně není ani stopy po rakovině. Po lidsku řečeno, Pavlovo vyléčení je zázrakem. Avšak slovo zázrak není v Božím slovníku, neboť každé takovéto zázračné uzdravení je přirozenou částí Boží povahy. Vždyť bylo za ně zapláceno na Golgotě. Když Pán Ježíš na kříži zvolal: „Dokonánoť jest“, pravil tím: „Je to koupeno a je za to i zapláceno. Nyní záleží jen na tobě, abys přišel a požádal o to.“

Víra nemůže být vyrobena. Naší největší nesnází je, že nechápeme, že víru může našemu srdci udělit jen Sám Bůh. Buď víru máte, nebo ji nemáte. Nemůžete ji sami vytvořit ..., nemůžete ji získat pilnou prací. Může se i stát, že věříte Božímu slibu a přece nemáte tolik víry, abyste si onen slib přivlastnili. „Věřění něčemu“ je duševní vlastností, ale „víra“ je z Ducha – je hřejivá, živá, žije a dýchá a je-li lidskému srdci dána Bohem, tu její síla je neodolatelná. „Srdce“ to je, kterým člověk věří k spravedlnosti.

„Neboť pravím (skrže milost, kteráž dána jest mi), každému z těch, jenž jsou mezi vámi, aby ne více myslil než sluší myslit, ale aby myslil v střednosti, tak jakž jednomu každému Bůh udělil míru víry“ (Řím. 12,3).

Když poznáme pravdu, nebudeme stát hodinu za hodinou u nemocných, reptající, přikazující, žádající a zápasíce ... a nebudeme pro vlastní nedostatek Pravdy a Ducha svatého, činit výčitky Pánu! Můžeme pěstovat přímlyvnou modlitbu za druhé, ale tato nenáleží k našemu pocvičování se u víře. Přímlyva i nářek srdce mohou být předvojem činnosti víry, ale je-li nám opravdu udělena, tu jediné, co uslyšíme, bude hlas díkůčinění a chvály. Žena, jež trpěla krvotokem, nesnažila se ze všech sil chopit se osvobození silou duševního pochopení, ale vše co chtěla, bylo dostat se k Ježíšovi.

Vše, co nemocný ubožák, který seděl na cestě do Jericha, činil, bylo, že srdceryvným křikem líčil svou nemohoucnost i víru v lásku, moc a slitování Ježíše Nazaretského!

Když Bůh jednal s Pavlem Gunnem, víra tohoto potřebovala jen půl minuty, aby dosáhla svého cíle, to je dokonalého uzdravení z rakoviny skrže Boží moc!

### RICHARD KICHLINE

Manželka kazatele Prvního Evangelického Reformovaného sboru ve Vandergriftu, Pennsylvanie, právě ukončila podivuhodný příběh, který se udál v životě jejího syna Richarda, když tu v posluchárně povstal zcela neznámý muž a řekl: „Vůbec neznám matku mladého Richarda, slečno Kuhlmanová a přece vím, že vše co řekla je pravdivé. Má dcera totiž sloužila právě tehdy, kdy se udál tento zázrak, jako ošetřovatelka v Presbyterské nemocnici a vše mi o tom vyprávěla.“

15. května 1949 ochrнул Richard Kichline, šestnácti letý junior Vysoké školy (tj. studující 3. ročník americké university – pozn. překl.). Začalo to tehdy, když kteréhosi dne náhle upadl, aniž bylo jasné proč a s velkou potíží se opět postavil. Když den poté mohl chodit jen podivně ohnut, jeho rodičů, kazatele Kichline a jeho paní, se zmocnil velký strach. Hned ráno volali lékaře, který se ihned dostavil. Vyšetřil chlapce. Zdál se však být na rozpacích a nebyl schopen určit jeho diagnózu. Během následujících dvacetičtyř hodin se Richardovi značně přitížilo a třetího dne nebyl schopen vstát z lůžka. Obě jeho nohy byly zcela ochrnuty a zdálo se, že tato strašná nemoc rychle pokračuje ve svém zhoubném díle.

Kichlinovi se modlili, aby lékař byl schopen zabrzdit toto strašné dílo. Byli však zoufalí, když zpozorovali, že ochrnutí synova těla pokračuje. Brzy Richard ani neudržel hrneček s čajem. „Sotva dechu popadal“, vypravuje matka, „a museli jsme ho krmit a ošetřovat jako nemluvně.“

Po dvou zoufalých týdnech, v nichž se ochrnutí stupňovalo a lékaři se radili, Richard přece musel být převezen do Presbyterské nemocnice v Pittsburghu. Jeho matka Laura seděla vedle něho v sanitním voze, zatím co otec jel do nemocnice napřed vlastním vozem.

„Mohl mluvit“, praví matka, „a jeho mysl byla tak jasná jako kohokoliv z nás, ale ochrnutí již zasáhlo jeho šíji. Původně byl ochrnut od pasu dolů a nyní byl téměř zcela ochrnut i od pasu vzhůru.“ Den po jeho přijetí do nemocnice rodiče hovořili s vedoucím lékařem a ten jim dal strašnou zprávu. Řekl totiž, že Richard se stal obětí transversa myolitidy (tj. zánět míchy postihující celý příčný průřez – pozn. Překl.), stoupajícího ochrnutí. Tato strašná nemoc má počátek v mozku, ale zevně se projeví nejprve v nohách. Ochrnutí stoupá až do pasu, potom jde napříč tělem a zasáhne životně důležité orgány nad pasem. V akutní formě této nemoci, kterou trpěl Richard, smrt může nastat ihned jakmile ochrnutí zasáhne páteř, spojenou se srdcem a dýchacími svaly. Aby tomu předešli, připravili lékaři pro Richarda kovové plíce pro případ potřeby.

Kazatel Kichlina s chotí byli ohromeni, když jim lékař řekl, jak vážný je stav jejich syna. V tu chvíli se jim zdálo, že jejich celý svět se zhroutil. Vždyť Richard byl jejich jediným dítětem. Byl počat a narozen teprve po léta trvajícím manželství. „Přišel k nám jako odpověď na mou touhu a modlitby, aby Bůh mi dal dítě“, vypravuje Laura. „Když jsem byla děvčetem, utrpěla jsem úraz a bylo jasné, že nebudu mít děti. Konečně jsem podstoupila operaci, abych mohla mít dítě a pamatuji, jakou jsem pocítila radost, když mi operátor pravil: „Nyní budete moci mít syna, po němž tak toužíte.“ Pět let poté se narodil Richard.“ Jeho narození bylo splněním matčina dlouho touženého snu i nejrůznějších přání. Již nikdy nemohla mít jiné dítě.

Veškerá naděje a snahy obou rodičů spočívaly v tomto šestnáctiletém chlapci, nejen zcela ochrnutém, ale i v nebezpečí náhlé smrti, které nebude možno zabránit. „Co budeme dělat?“ zněl první bolestný výkřik Laury, když se obrátila k manželovi po tomto strašném lékařském prohlášení. Dříve než se manžel zmohl na odpověď, pravil jí velmi jemně moudrý a laskavý lékař, který šířil požehnaný křesťanský vliv: „Budete mít mnoho času k modlitbám.“ Potom jí vysvětlil, že po delší část roku bude Richard umístěn v nemocnici a poté převezen do Rehabilitačního domova D. T. Watsona v Leetsdale, Pennsylvanie. Teprve později se Kichlinovi dozvěděli, že lékaři se domnívali, že jejich syn, zůstane-li vůbec na živu, bude po celý život ochrnut na celém těle. Nemohli to však s určitostí tvrdit, neboť se nedalo předem říci, unikne-li srdce této spoušti, způsobené ochrnutím.

Laura Kichlinová byla křesťankou již od svého dětství. V osmnácti letech zasvětila svůj život cele Pánu a slíbila, že bude tím, čím Bůh jí bude chtít mít i činit to, co On si bude přát. Teprve několik měsíců před onemocněním svého syna uviděla podivuhodnou Boží moc i Jeho skutečné léčení nemocného těla. V listopadu se totiž její manžel zúčastnil pobožnosti v Carnegiově posluchárně. Laura o tom praví: „Přišel domů pln nadějí a vřele chválil službu slečny Kuhlmanové a mluvil o tom, jak

podivuhodně jí Bůh používá k svému dílu.“ Proto, když o dva měsíce později jistý přítel ve Vandergriftu najmul autobus k návštěvě shromáždění v Carnegiově posluchárně, připojila se k výpravě i Laura. Při této první bohoslužbě, již se zúčastnila, seděla na balkoně a zpočátku byla velmi zmatena tím, co se dalo. „Dosud nikdy jsem tak jasně neviděla pracovat Boží moc“, vyznává. „Věděla jsem ovšem, že Bůh podivuhodně konal své dílo i v mém vlastním životě, ale nikdy jsem neviděla, jak pracuje Jeho moc v těle lidí. Onoho večera bylo mnoho lidí podivuhodně uzdraveno“, pokračuje, „a modlila jsem se tak upřímně, jako dosud nikdy. Ani nedovedu vypovědět, jak jsem byla vzrušena, když jsem pocítila, jak i mne se dotýká Boží moc a nyní vím jistě, že již tehdy mne Bůh připravoval na bolest, vzrušení i zármutek, který ležel před námi.“ Jak krásně pro nás upravoval cestu!

Jednoho večera, když Kichlinovi seděli u lůžka nemocného syna a měli tam pobožnost, otevřela Laura Bibli. Její zrak byl upoután slovem evangelia Lukáše 1,37: „Neboť nebude nemožné u Boha žádné slovo.“ „Nemohla jsem se odpoutat od těchto slov“, vzpomíná. „Zdalo se mi, že Bůh mluví přímo ke mně a vzpomínám, že jsem, jak se mi zdá, i nahlas řekla: „To mluvíš se mnou, Pane?““

Bylo tomu skutečně tak, neboť tehdy večer Laura celým srdcem i duší uvěřila těmto slovům. „Což jsem neviděla, jak lidé byli zázračně uzdravováni Boží mocí v Carnegiově posluchárně při shromáždění slečny Kuhlmanové?“ praví, „Věděla jsem, že to nebyla jen nějaká zdánlivá uzdravení. Bylo to něco skutečného. Viděla jsem Boží moc při práci, aniž jsem tušila, že co nevidět jí sami budeme doma tak zoufale potřebovat.“ Onoho večera manželé Kichlinovi mne žádali o modlitbu za uzdravení jejich syna.

„Slečna Kuhlmanová navrhla“, vypravuje paní Kichlinová, „abychom se společně modlili u víře ve slova sv. Jana 15,7: „Zůstanete-li ve mně a slova má zůstanou-li ve vás, což byste koli chtěli, prostě a stane se vám.““

„Pevně jsme se zavěsili na tento slib, přivlastnili si ho a nedovedu to dobře slovy vyjádřit, vírou jsme se ho chopili, spolehli na něj a věřili pevně Bohu a ochrnutí zastavilo svůj postup právě u Richardova srdce,“ pokračovala paní Kichlinová.

Během těchto dní, paní Kichlinová nikdy nezapomněla naslouchat vysílání a pravidelně se postila. „Poznala jsem, jakou cenu má půst v duchovním životě, když jsem se zúčastnila shromáždění a viděla jeho výsledky.“ Kazatel Kichline také osobně znal cenu půstu. Podstoupil však v únoru operaci a musel co nejdříve opět nabýt tělesných sil, na něž kladla velké požadavky jeho služba i nynější Richardova nemoc. Utěšoval se však tím, že nyní, když se nemůže postit i na něj se vztahují slova: „... před tělem svým aby ses neskrýval.“ Při jejich společných prosbách za Richarda, Laura pilně zpytovala své srdce, neboť věděla, že jsou pravdivá slova: „Bychtěl byl patřil k nepravosti srdcem svým, nebyl by mne vyslyšel Pán“ (Ž 66,18). Slíbila, že zalíbí-li se Bohu odpovědět na jejich prosby, všechna sláva bude dána jen Jemu.

Tu jednoho jitra koncem června přiznal se Bůh skrze Ducha svatého k jejich mnohým prosbám a velké víře. Richard ležel bez hnutí na lůžku, jak tomu bylo již po týdny a jak on sám tvrdil „jako mrtvola“ a „jako kámen“. Lékaři pravidelně zkoušeli, cítil-li něco v těle od pasu dolů a píchali ho jehlami, ale necítil zhora nic. Toho dne, který se stal nejvzácnějším v jejich životě, se Laura nezvykle dlouho postila, i její přátelé se postili a jako ona, zvykli si při vysílání klečat a modlit se za Richarda. V 10 hodin 55 minut se stal div. Jeden z lékařů právě stál u lůžka, když k životu křísící Boží moc se chopila Richardova ochrnutého těla a jeho údy a ústrojí počaly oživovat.

„Cítil jsem, jak Boží moc prochází mým celým tělem“, vzpomíná Richard. „Počal jsem se prudce a neovladatelně třást. Zdalo se mi, že to trvalo asi čtyři nebo pět minut. Potom to ustalo a téměř ihned jsem měl v nohách cit. Následujícího dne opět v 10.55 hodin“, pokračuje Richard, „se mne dotkla Boží moc, ale víte“, usmívá se, „nevěděl jsem, co se to vlastně se mnou děje. Nikdy jsem nebyl ve shromáždění, kdy byli lidé zázračně uzdravováni a teprve po svém uzdravení jsem počal pravidelně navštěvovat shromáždění slečny Kuhlmanové a zjistil jsem, že jsem na svém těle vlastně zakoušel Boží moc.“

Velmi krátce poté, Richard byl propuštěn z nemocnice a v září se opět vrátil jako junior na Vysokou školu. Vše, co při něm mohla vykonat lékařská věda a fyzioterapie, bylo vykonáno, ale Stvořitel tohoto chlapce to byl, který učinil při něm to, nač žádné lidské vědění ani chytrost nestačily. Ti nejobratnější lékaři, fyzioterapeuti i ošetřovatelky obětavě a s láskou se snažili, jak nejvíce mohli, mu

pomoci a přece lékaři museli prohlásit, že Richard Kichlin byl vyléčen „Vyšší mocí.“ Richardovo celkové uzdravení nebylo okamžité. Když opouštěl nemocnici a učil se opět chodit, mnozí, kdo věděli, jak byl nemocen, si uvědomili, že Bůh je dosud na trůně a doba zázraků, že není minulostí.

Když kazatel Kichline s manželkou děkovali lékařům Presbyterské nemocnice za usilovnou snahu pomoci jejich synovi, tito okamžitě přiznali: „Neděkujte nám, ale Bohu, neboť On ho vyléčil.“ A Kichlinovi věděli líp než kdo jiný, jak pravdivá jsou tato slova.

„Divem, pro nás neustále větším a větším, je to“, praví paní Kichlinová, „že Bůh ve své nekonečné péči poslal z nebe Svou uzdravující moc, když jsme jí tak nesmírně potřebovali.“

Z vděčnosti za Jeho slitování, schází se každou středu večer ve sboru kazatele Kichlina skupina upřímně věřících, aby chválili Boha a modlili se za všechny, kteří ho v čemkoliv potřebují.

V letech, jež následovaly po Richardově uzdravení, přiznával se Bůh milostivě k prosbě těchto posvěcených křesťanů a udělil mnoho požehnání. Mnozí z těch kdož se zúčastnili těchto schůzek, našli v nich Pána Ježíše Krista jako svého osobního spasitele. Toto ovšem je tím největším ze všech zázraků.

Richard je živým svědectvím Boží moci. Když se lidé v různých státech Ameriky blízko i v dále, dověděli o jeho podivuhodném uzdravení, zúčastnili se i oni bohoslužeb slečny Kuhlmanové. Tu pak přímo viděli, co Bůh může učiniti a co dosud činí.

Nyní je tomu dvanáct a půl roku od chvíle, v níž byl Richard Kichline uzdraven. Tento šestnáctiletý chlapec je nyní mužem dvacetdevět let starým. Je tělesně zdatným a více než šest stop vysoký. Právě tak však je i zdatný ve své oddanosti a zasvěcení se Bohu. Pracuje nyní ve společnosti na výrobu varhan na Hillgreen – Lane, Ohio. Staví varhany, jejichž hudbou je jméno Páně v mnoha sborech chváleno.

### **DOLANOVI**

Známka byla nalepena vzhůru nohama. Tiskací písmo na adrese bylo napsáno tužkou, vypadalo jako písmo dítěte. Adresa zněla: „Paní kazatelka, Pittsburgh.“ Ihned jsem věděla, že žádná matka by nedovolila, aby její dítě dalo na poštu takto napsanou obálku.

Dopis byl napsán malou dívenkou, byl krátký a přímo k věci. Žádala mne totiž, abych se modlila, aby její tatínek a maminka přestali pít a pozvala mne na vánoce k nim domů. Dopis byl odepsán – Andrey. To je vše, až na dodatek, který zněl: „Zapomněla jsem Vám napsat, kde bydlíme. Vystoupíte s autobusu a náš dům je třetí, velký, bílý dům od rohu.“

Dopis i obálka mne tak zaujaly, že následujícího jitra při vysílání jsem je přečetla a popsala vzhled obálky a dětské úsilí o tiskací písmo. Netušila jsem, když jsem při vysílání četla dopis i jeho dodatek, že matka dítěte, Anna Dolanová, právě naslouchala doma vysílání. Jak mi později řekla, přímo oněměla, když slyšela rozhlasem dodatek dopisu: „Vystoupíte z autobusu a náš dům je třetí velký, bílý dům od rohu.“

Anna si vzpomněla, jak před dvěma dny, její dceruška zápolila se slovníkem a potom, nevědouc si rady, tázala se matky, jak se hláskuje slovo paní kazatelka. „Proč to chceš vědět?“ ptala se jí matka. „Nu, jen tak“, zněla odpověď. Anna zděšena běžela ke škole, kterou Andrey navštěvovala a čekala tu na dítě. Jakmile se dívenka objevila, matka se jí hned ptala: „Pozvala jsi k nám slečnu Kuhlmanovou na vánoce?“ Dítě se nezaleklo. Dceruška, hledíc matce přímo do očí, řekla: „Ano.“ Matka téměř hystericky se jí tázala: „Co s ní budeš, pro všechno na světě, u nás dělat, přijde-li?“ Odpověď byla zcela určitá: „Budu si s ní hrát.“

Avšak v mysli této dívenky, roztomilé dívenky, bylo něco hlubšího, než chtít si jen hrát s „paní kazatelkou“. To, po čem nejvíc toužila, byla křesťanská maminka a tatínek. Ach, jak milovala svou babičku! Milovala ji tak upřímně, jak jen mohla. Avšak i když je babička podivuhodná, přece nikdy nedokáže nahradit maminku a tatínka.

Malou Andrey většinou vychovávala babička, neboť matka byla tak plně zaměstnána jinými věcmi a společenský život jí zabíral příliš mnoho času, takže se nemohla starat o svou dívenku. Což můžete vzít děvčátko, i když je máte velmi ráda, do salónku, kde se pije cocktail? Pak tu byl tatínek. Samozřejmě, že miloval malou Andrey, velmi ji měl rád, ale nemůžete brát sebou dívenku do Klubu sportovců. A co má ona dělat, když maminka a tatínek nejsou téměř doma?

Potom jednoho dne Andrey slyšela, jak ve vysílání oznamují, že v Syrské Mešitě budeme mít slavnost díkůvzdání. Plna naděje prosila matku, aby jí tam vzala. Anna neslyšela o Kathryn Kuhlmanové a ani se o ni nezajímala, ale aby uspokojila dítě, přece slíbila, že tam s ní půjde.

Před Díkůvzdáním Andrey onemocněla. Anna svěřila dítě babičce a na tři dny odjela. Milovala svou dívku. Ač jí opustila nemocnou, přece v den Díkůvzdání se brzy ráno vrátila, aby se s ní včas dostavila do shromáždění. Vždyť jí to přece slíbila, ač si nedovedla představit, proč dítě na tom tak lpělo.

S Annou se však nestalo nic zvláštního. Sama o tom praví: „Zdánlivě to na mne nijak nepůsobilo. Celé shromáždění se mi zdálo pošetilostí. Můj názor na život byl, že tento má být opravdu vyžit a člověk má v něm něco užít. Dvacet let jsem prožila s lidmi, kteří smýšleli právě tak jako já. Uvažují-li však o svých pozdějších zkušenostech cítím, že ono odpoledne jsem byla obviněna i když jsem si to tehdy ani neuvědomila.“

Pak přišly vánoce, doba, o níž jednal dopis se známku nalepenou vzhůru nohama, pozvání to do velkého bílého domu, třetího od rohu. Když však jsem se o vánocích neukázala ve „velkém bílém domě“, Andrey neustále prosila matku, aby jí na Silvestra vzala do shromáždění. Po několik dní dítě prosilo nadarmo. Strávit Silvestra v pobožném shromáždění? Ani nápad! „Mimo to“, vzpomíná Anna, „byla jsem na onen den zadána v Čapím klubu v New Yorku. Již v srpnu jsem slíbila, že se zúčastním oné velké silvestrovské zábavy a nechtěla jsem zklamat ty, kterým jsem to slíbila. Poslala jsem si již do New Yorku úbor na tuto slavnost. Nic mi tedy v tom nezabrání.“

Avšak Andrey mne prosila opět a opět, snad dvacetkrát. Do dnešního dne nevím, jak se to stalo – snad to bylo dílo Páně – neboť náhle jsem telefonovala do New Yorku, odvolala tak dlouho rezervované pokoje a místo toho jsem si zajistila jízdenku v jediném autobusu, který byl objednan pro účastníky pobožnosti konané na Silvestra.“ A téměř s vítězným úsměvem dodává: „Vím jistě, že jsem byla jediná, která zrušila objednávku pokojů silvestrovských oslav v Čapím klubu.“

Odpoledne na Silvestra bylo velmi nevlídné počasí. Hustě chumelilo, na ulicích byla ledovka a mnoho lidí bylo již odříznuto od světa. Taxík nemohl vyjet na pahorek k domu Dolanových a tak Anna se plahočila dolů sněhem se sedmi letou Andrey, která rozčileně klopotila vedle ní. Její srdéčko vzrušeně tlouklo, vzrušeněji než kdy jindy a její tělíčko planulo nadšením a očka očekáváním. Dostaly se do autobusu právě v čas.

Tento Silvestr byl jistě zcela jiný než jaký kdy Anna prožila a stal se nejdůležitější událostí celého jejího života, neboť onoho večera dala své srdce Pánu Ježíši a její život se navždy změnil.

„Přála jsem si stát na nejvyšší hoře světa a volat o slavné zkušenosti, kterou jsem právě prožila – o zkušenosti znovuzrození“, pravila Anna a její tmavé oči byly plny slz. „Nemůžete to dost dobře vysvětlit druhému, protože je to něco, co musí zakusit každý osobně. Jedna věc, kterou vím, je, že On dává skrze znovuzrození zcela nový život.“

Kristus nevysvětlil Nikodémovi „jak“ se to děje. Je to tajemství, jak je psáno v evang. Jana 3,8: „Vítr kde chce, věje a hlas jeho slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Takť jest každý, kdo se z Ducha narodil.“ Ač příčiny toho jsou skryté, výsledky jsou zjevné. Páně dílo je tajemné, ale výsledky jeho práce jsou jisté.

„Já budu-liť povýšen od země, všechny potáhnu k sobě.“ Jan 12,32. Když, přibit jsa na kříži, je tak povýšen před očima lidí; umíraje, přináší zvláštní mocí život jiným; svázán nese jim svobodu a trpěv, zbavuje tě té největší bolesti, kterou duše zná, utrpení beznadějného zoufalství. Věčně je miluje, vybízí a vyžaduje a nedá jim pokoje dotud, dokud se nestanou navždy jeho vlastnictvím.

Když tatínek Andrey, Red Dolan, přišel z klubu následujícího rána, přinesl dceruše tretky a písťaličky, ze kterých mívala takovou radost. Tentokrát však o ně nedbala. Zdálo se, že již dostala od Pána vše, po čem její srdéčko toužilo. A přece ještě uběhl celý rok, než skutečně dostala vše, po čem toužila. Vždyť ještě celý dlouhý rok to trvalo, než její tatínek přijal Krista. Během tohoto roku se však Pán Bůh svou podivuhodnou mocí dotkl a uzdravil ještě jednoho člena rodiny Dolanových. Nepamatuji se, že by kdy můj otec byl střizlivý, praví o něm Anna. Byl hudebník a často býval tři až čtyři týdny mimo domov. Když přišel domů, býval tak nemocen, že si lehl na trávník před dům, neschopen pohybu. Pokaždé se zdálo, že to trvalo déle, než vystřízlivěl. Než se Red s Annou oženil, snažil se ho změnit, ale



dědeček nemohl, nebo snad ani nechtěl změnit způsob svého života. Každý lékař ve městě ho znal, měl ho rád a snažil se mu pomoci. Jejich rozhodnutí znělo, že určitě musí něco pro něho udělat.

Několik měsíců po obrácení Anny se dědeček zúčastnil poslední pitky. Po několika týdnu mnoho pil a každý kdo ho nyní viděl, tvrdil, že vyhlíží skutečně jako „pobuda“. Na jedné noze měl botu a na druhé střevíc – obojí bez tkaniček. Na hlavě cizí špinavou čepici a jelikož ztratil brýle, chodil jako slepý. Byl již tak opilý, že ani kalhoty na něm nedržely. Vzal tedy kus provazu a připevnil je jím. Babička ho hledala. Potom přišla k Anně a pravila: „Myslím, že už je s tatínkem konec. Celých pět dní jsem ho neviděla. Bylo mu tak bídně, když šel z domu a bojím se, aby si něco neudělal. Již několik dní nejedl – jen stále pije.“

Toto se událo v sobotu večer. „Zítřka půjdu do shromáždění slečny Kuhlmanové“, řekla jí Anna. „Nedělej si starost, maminko. Budeme ses tam za tatínka modlit. Zůstaň doma a také se za něj modli.“ Dědeček nepřišel domů následující noc, ani tu další. Třetího večera Annina matka k ní přišla a pravila: „Myslím, že je ve stodole.“ Pečlivě prohledaly stodolu, ale nebylo tam po dědečkovi ani stopy. Bylo již po deváté hodině večer, když se Anna a Andrey vracely domů. Cestou se tiše modlily. Náhle Andrey pravila: „Zdá se mi, že po cestě někdo jde.“ Podle zvuků Anna poznala, že to je otec. Byl to zvláštní zvuk, který ukazoval, že chodec je tak slabý, že sotva stojí na nohou. Potom se ukázal na ohybu cesty. Dědeček nepoznal ani dceru ani vnučku. Andrey k němu šla a pravila: „Mám tě ráda, dědečku a neumíš si ani představit, jak tě má rád Pán Ježíš.“

Muž nevydržel stát. Stále jen chtěl peníze na pití. Tu mu Anna řekla: „Klekní si, tatínku.“ Všichni na cestě poklekli a Anna se prostince modlila: „Pana Ježíši, ujmi se ho. Dělej s ním, co chceš, jen se ho ujmi.“ V tu chvíli dědeček vstal, šel podivuhodně silně až na pahorek do jejich domu, svlékl se, vykoupal a oholil. Kristus opravdu vstoupil do jeho srdce a dědeček se stal novým stvořením v Kristu Ježíši. „Staré věci pominuly, aj nové všecko učiněno jest.“

Po dvou dnech dědeček veřejně vyznal při shromáždění v Carnegieově posluchárně, že Kristus je jeho spasitelem. Již nikdy nepil opojný nápoj, ani netoužil po pití.

Zatím Red Dolan zápasil s obviněním, jež mu činilo vlastní svědomí. Po obrácení Anny a jejího otce uběhlo již několik měsíců. Red přemýšlel o tom, jak je to podivuhodné, že jeho žena dala své srdce Pánu Ježíši. Pro ni to bylo něco obdivuhodného, ale pro něho, jak myslel, tohle určitě není.

Bůh však vždy vyslyší upřímné prosby malých dětí! Proto se to stalo. Stál právě ve výčepu a poručil si pití, už se ho však nedotkl, neboť pojednou ho uchvátila neznámá moc. Dodnes to nedovede vysvětlit. Náhle viděl sebe takovým, jak ho vidí Bůh – ubohým hříšníkem – bídným provinilcem v Božích očích – člověkem, který není hoden čisté lásky své drahé dívenky, tím, kdo potřebuje být osvobozen od moci hříchu.

Ač nechtěl, přece musel hned ve výčepu pokleknout a tam, v místnosti plné lidí, hlasitě volat: „Bože, buď milostiv mne hříšnému!“ To bylo vše. Byla to kratičká modlitba, ale vycházela z upřímného a kajícího srdce člověka, který byl syt hříchu, člověka, který toužil být svoboděn i od moci hříchu a chtěl, aby Kristus byl skutečně zjeven v jeho životě. Toužil prožít zkušenost své dívenky i skutečnou Osobnost Ježíše tak, jak se zrcadlila v životě Anny. Viděl i co tato zkušenost znamenala v životě dědečka a cítil, jak je pravdivá!

Přísahal by, že jen tato touha byla odpovědí na jeho modlitbu a přece právě v této chvíli se udál ten největší zázrak, jaký kdy člověk poznal. Red se stal novým stvořením v Kristu Ježíši a ihned, zcela a pro vždy i on byl vysvobozen z moci opojného nápoje.

Dolanovi mají nyní nový domov, křesťanský domov, z něhož se společně radují. Andrey má nové rodiče, jejichž život je zasvěcen Kristu. Později tato dívenka absolvovala Technologický ústav Carnegiejský. Avšak i tehdy její víra zůstala neochvějná, důkladná, zdravá a prostinká jako byla tehdy, když nalepila na obálku známku vzhůru nohama a napsala první dopis „paní kazatelce“.

Toto dokáže Bůh. Na balkoně posluchárny se žena odevzdá Pánu Ježíši; na polní cestě Ho přijme její otec a v přeplněném výčepu mu dá své srdce i její manžel. A to vše Bůh učinil proto, že Ho o to prosila malá dívenka ve jménu Pána Ježíše.

**JAKUB MC CUTCHEON**

Drže rentgenový snímek a ukazuje tužkou, lékař volal: „Zázrak – tak jedině to mohu nazvat! Za všechna léta praxe jsem neviděl něco podobného. Tato kost udržuje tíhu vašeho těla, a proto můžete chodit.“

Mluvčím byl dlouholetý rodinný lékař Jakuba Mc Cutcheona. Před několika dny se Jakub zastavil v jeho ordinaci pro injekci proti chřipce. Lékař ho žádal, aby si kvůli němu a na jeho útraty dal udělat nový rentgenový snímek. Proč? Jen z vědeckého zájmu. Vždyť lékař znal dobře Jakubův zdravotní stav a pečlivě prostudoval sbírku jeho dřívějších rentgenových snímků, které byly zhotoveny po pěti nezdařených operacích zlomené kyčle. Lékař věděl, že kost je rozdělena a ta, z lékařského hlediska, činí Jakuba nezpůsobilým k chůzi. Jak však je možné, že chodí? Toto by se byl lékař rád dozvěděl.

Když se Jakubovi stal tento úraz, pracoval jako hlavní mechanik na konstrukci v Lorain, Ohio. Stavěli železniční vozovnu pro doky na rudu a Jakub tehdy zaučoval nového řidiče buldozeru. Byly čtyři hodiny odpoledne koncem října – čas ku skončení práce. Jakub stál na železničním pražci a signalizoval řidiči. Tento však buď signál přehlédl, nebo ho nepochopil, otočil buldozér nesprávným směrem. Stroj narazil na stavební dřevo, na němž Jakub stál. Toto vylétlo, udeřilo ho do nohy a vymrštilo ho do výše deseti stop. Těžce dopadl na zem na pravý bok a nikdo neví, zda vinou staviva či prudkým pádem 105 kg vážícího muže.

„Dosud nikdy v životě jsem nebyl knokautován“, praví s úsměvem Jakub, „a ani nyní jsem nebyl zbaven vědomí.“ Vstal, popadl krátkou lopatu vedle stojícího dělníka a užívaje jí jako hole, šel ještě asi deset stop a potom upadl. Tentokrát však již nevstal. Položili ho na nosítka a odnesli do nemocnice sv. Josefa v Lorain. Zjistili, že se mu zcela odtrhl kyčelní kloub tak, jako kdybys vzal pilku a odřízl ho. Dva dny poté byl dán do sádry a po šesti dnech, 6. listopadu 1947 podstoupil první z pěti operací, z nichž každá se zdála bolestnější než předcházející. Do uraženého kyčelního kloubu v horní části stehna mu umístili šroub, jako vlákno tenký, zhotovený z kadmia, ocele a stříbra, čtyři a půl coule dlouhý, o průměru pět šestnáctin coule.

Jakub prožil v nemocnici šest bolestiplných týdnů. Potom se vrátil do Pittsburghu a po několika týdenní neustávající bolesti, šel na prohlídku ke svému rodinnému lékaři. Dle rentgenových snímků lékař zjistil, že šroub v kyčli byl příliš dlouhý a jeho konec z kloubu přečnival a při každém pohybu nohy vnikal hluboko do důlku. Snímek dále ukazoval, že zlomená kost dosud nesrostla. Bylo tu jasně vidět, že stehenní kost je oddělena od kyčelního kloubu a bylo již patrné i odvápnění rozbitého kloubu.

Dne 19. ledna 1948 Mc. Cutchonovi slavili 25. výročí své svatby. Jakub je slavil v nemocnici Kolumbia v Pittsburghu, kam šel na druhou operaci, při které mu dlouhý šroub vyměnili za kratší. Po operaci však opět nemohl chodit. Rentgenový snímek pak ukázal, že tentokráte šroub se minul s uraženým kloubem. Po třech týdnech tedy mu provedli třetí operaci a vsunuli třetí šroub. Avšak ani tento nespojil rozbité části kosti.

Jakubova čtvrtá operace v březnu 1948 spočívala v tom, že odstranili třetí šroub, který se již počínal uvolňovat. Dali pacienta celého do sádry, mimo paží a jedné nohy. Měl v ní zůstat deset týdnů, ale po několika dnech sádra praskla a tak ji lékaři odstranili. Jakub dosud nemohl chodit. Měl neustále nesmírné bolesti a trápili ho obavy, že snad vůbec ani nebude schopen pracovat. Lékaři ho sice nyní utěšovali, že podle posledních rentgenových snímků bude moci líp chodit než dosud.

Avšak Jakub se prostě neudržel na pravé noze a věděl, že příčina vězí v kyčli, která nesnesla žádné zatížení. Jakub viděl velmi jasně, že potíže, které měl hned zpočátku, trvají dosud. Náhle si vzpomněl, že poslední rentgenové snímky byly brány, když byl skloněn. Upozornil na to lékaře a požádal ho, aby vzal několik snímků, když stojí vzpřímen. Lékař tak učinil a zjistil, že Jakub má pravdu. Když stál rovně, bylo jasně vidět dosud totéž rozdělení. Horní část stehenní kosti ještě stále nebyla spojena s kyčelním důlkem.

V srpnu 1948 měl podstoupit, tentokráte snad poslední operaci v Alleghamské Všeobecné nemocnici v Pittsburghu. Tentokráte lékař místo aby otevřel starý řez na boku, udělal nový na přední straně. Upiloval mu kousek stehenní kosti a dal jí přímo do otvoru, zabezpečiv ji hřebíkem. Opět ho dali do sádry na deset týdnů a tentokrát v ní deset týdnů opravdu zůstal. Nakonec však se ukázalo, že toto našroubování kosti bylo bezúspěšné pro odvápnění. Kost se prostě nechtěla spojit. Jakub byl již

zoufalí. Po desetiměsíčních nepřetržitých prudkých bolestech a po pěti operacích nebyl na tom o nic lépe, ba hůře, než po první operaci, neboť odvápnění se stupňovalo.

Když ležel v Alleghamské Všeobecné nemocnici, jeho manželka Alma ho navštěvovala a tehdy si poprvé všimla i shromáždění v posluchárně. Každý den totiž, když jela pouličním vozem do nemocnice, jela kolem Carnegiovy posluchárny a viděla tam zástup lidí a slyšela jejich zpěv. Byla zvědavá a tak jednoho dne na cestě do nemocnice, se tam zastavila. Vyznávala, že je křesťankou a byla i ženou velké víry. Pochopila tedy, jakého druhu je toto shromáždění. Proto pod dojmem tohoto shromáždění poslala několik žádostí o modlitbu. Učinila tak, aby Jakub o tom nevěděl, neboť jak on vyznává, „náležel sice do sboru, ale nebyl horlivým křesťanem a Alma věděla, že nevěří v Boží uzdravování.“

Nyní řekli lékaři Jakobovi, že jeho jediná naděje spočívá ve vyjmutí rozbitého kyčelního kloubu a v nahrazení ho plastickým nebo stříbrným kloubem. Tato šestá operace byla již stanovena, když sestra Almi, u níž prozatímně bydleli, spolu s Almou prosila Jakuba, aby se zúčastnil tohoto shromáždění. Tento tedy slíbil, ne však příliš nadšen, že některý den tam s nimi půjde. Když však o tom přemýšlel, rozhodl se, že tam půjde raději, ještě než se odeběře do nemocnice na tuto další operaci.

„Byl jsem tak pln obav při pomýšlení na novou operaci, možná také bezúspěšnou jako byly ty předcházející a pln bolestí, že jsem byl rozhodnut pokusit se o vše možné, tedy i o shromáždění“, vyznává s úsměvem.

A tak příštího dne šel sám poprvé do shromáždění v Carnegiově posluchárně. Ani dvě minuty nevydržel stát bez opory. Místo těžkopádných berlí užíval při chůzi důkladné hole. Stejně však, byl-li nucen delší dobu chodit nebo stát, bylo mu velmi zle. Tohoto dne stál tři hodiny, čekaje na otevření dveří posluchárny. Když se tam konečně dostal, byla všechna místa obsazena. Vyčerpán, pln beznaděje a bolesti, šel domů a pověděl manželce, co se přihodilo.

Následující týden se nabídla jeho švagrová, že ho tam doprovodí. Přijal její nabídku. Tentokrát však vzali sebou skládací židli, aby měli místo zajištěné. „Vstoupil jsem do dveří, v jedné ruce důkladnou hůl a v druhé skládací židli“, vzpomíná Jakub, „a než jsem si jasně uvědomil, kde jsem, seděl jsem přímo na pódiu. Ani nevím, jak jsem se tam dostal. Snad jsem tam byl donesen tlačícím se zástupem.“ Po třicetpět let byl Jakub náruživým kuřákem a než započaly bohoslužby, odebral se do šatny, aby si tu zakouřil cigaretu. Nemůže jasně vysvětlit, jak se to stalo, ale po shromáždění zahodil krabičku cigaret a již nikdy nekouřil. „Bylo to zvláštní, neboť slečna Kuhlmanová se ani slovem nezmiňovala o kouření nebo něčem podobném“, praví.

Jakub nevěděl, co si má myslet o pobožnosti. Dosud nikdy neviděl něco podobného a hleděl na vše jako divák, který tomu téměř ani nerozumí. Jeho nejstarší vdaná dcera pravidelně naslouchala vysílání. Velmi toužila zúčastnit se shromáždění v Carnegiově posluchárně a tak následující týden tam šel s ní a Alma zůstala doma s dětmi. Tentokrát seděli uprostřed síně. „Náhle při bohoslužbě mi bylo nesmírně horko“, vypravuje Jakub. „Měl jsem pocit, jakoby přímo pod mou židlí byl oheň a pot se ze mne jen lil.“ I jeho dcera, jež si položila ruku na jeho koleno, vzpomíná: „Zdálo se mi, že i mou paží proudí elektřina.“

První, co si Jakub uvědomil a co ho velmi udivilo, bylo, že hůl byla pod sedadlem a on se postavil a šel lodí a jeho dcera za ním. Bez váhání i beze strachu a bez jakékoli pomoci kráčel lodí k pódiu a okamžitě vystoupil po vysokých schůdkách nahoru. „Když jsem tam vystoupil, vyběhla mne slečna Kuhlmanová, abych zdvihl vysoko nohu a prudce na ni došlápl. Učinil jsem tak a mohu tak činit dosud!“

Toto se stalo pátého listopadu 1949. Od onoho dne už nikdy neužíval hole a neměl žádnou nesnáž ani s kyčlí ani s nohou. Může utíkat i skákat. Dokáže stát jen na pravé noze a tato je tak silná, že udrží váhu jeho celého těla, jež je větší než 100 kg. Jediným zřejmým důkazem toho, že noha nebyla kdysi v pořádku, je, že při chůzi nepatrně kulhá.

Onoho dne roku 1949 odevzdal své srdce Pánu Ježíši a od té doby svým svědectvím přivedl mnohé ke Kristu. Mezi prvními byl jeho vlastní synovec. Když se onoho večera vrátil domů, stále nemohl věřit tomu, co se mu přihodilo. Jeho manželka nebyla tím tak překvapena jako on, ač neměla o nic menší radost z toho. Věděla přece, že Bůh má moc uzdravovat. Celá rodina se sešla na oslavu toho a na

poděkování. Připravili velkou hostinu. Začínala právě doba honů a tak i Jakubův zeť přišel s ulovenou zvěří. Ze všech nejvíce udiven tím, co se stalo, byl však Jakubův synovec. Byl přímo zděšen vida, že Jakub chodí a ještě více okamžitým obnovením svalů tak dlouho nemocné hony. Ohmatával ji a říkal: „Podívejte se na ty svaly, jak se hned upevnily!“ Často během následujících měsíců šel do prvního poschodí, kdy byl strýc ubytován a ses zvláštním výrazem ve tváři mu ohmatával nohu. Toto podivné uzdravení bylo také příčinou toho, že krátce poté odevzdal své srdce Pánu Ježíši.

Jakub začal ihned pracovat v opravě automobilů a pracoval tam až do roku 1956. Pak se opět vrátil k firmě, u níž pracoval v době své nehody. Později, když tato se vzala provozu, vrátil se opět do opravy automobilů a pracuje tam po dnes, jako mechanik.

„Dělám těžkou práci“, říká, „je tam jen málo lidí v mém věku, kteří dokáží pracovat jako já. Po osmihodinové denní práci v opravě přijdu domů a i tu rád se zabývám těžkou prací. Posledně např. jsem za domem vyceментoval schody a celou vykopávku jsem si dělal sám.“

Jakub pracuje pět dní v týdnu. Nikdy však nepracuje v pátek. Toto je den, v němž je shromáždění zázračného uzdravování – den, v němž i on byl uzdraven. Každý pátek tedy, nechť se děje cokoli, musí být ve shromáždění v Carnegiově posluchárně.

Od svého uzdravení v roce 1949 až do roku 1960 nikdy se nedal u lékaře rentgenovat. „Vím, že jsem zdravý a to mi stačí. Nepotřebuji na to zvláštní potvrzení“, říká. Ví však, že nevěřící chtějí vědecký důkaz jeho uzdravení a proto si opatřil sbírku rentgenových snímků vlastní nohy před operací i po ní. Když však roku 1960 šel k lékaři pro injekci proti chřipce, dal si udělat na jeho žádost rentgenové snímky, na nichž je vidět kus nové kosti, jež narostla v puklině mezi kyčelním kloubem a horní stehenní kostí. Tak jsou spojeny dříve oddělené části v pevnou a důkladnou kost. A tato kost, jak je zřejmé již od okamžiku, kdy byl uzdraven, nese tíži jeho těla. „Tuto kost tam vložil jedině Pán Ježíš“, tvrdí Jakub. A jeho lékař s tím plně souhlasí. „Je to skutečně zázrak“, říká i on.

Jakub, velký, drsný a přímý muž je neobvykle hrdý na to, že nikdy, ani při svém neštěstí, nebyl knokautován. „A přece to není tak zcela pravda“, připouští s úsměvem. „Měl bych správně říci, že jsem dosud nikdy v životě nebyl nikým knokautován, mimo síly Pána Ježíše.“

### **PŘÍPAD GRIDEROVÝCH**

Matka stála a v náruči držela své děťátko s koňskou nožičkou. Chtěla spáchat sebevraždu. Věděla, jak to udělá. Vrhne se s dítětem v náručí pod rychle jedoucí vůz pouliční dráhy. Cítila, že nemůže dovolit, aby její děťátko šlo životem jako mrzáček. Viděla již v životě tolik znetvořených a bezmocných dětí a nemohla snést pomýšlení, že i její dítě by mělo procházet podobnými životními podmínkami.

Pokud se Jana pamatovala, vždy si přála mít děti a doufala, že bude mít chlapce i holčičku. Když se jí před šesti lety narodila Nancy, Jana se modlila, aby brzy měla ještě synáčka. Po pěti letech otěhotněla a opět prosila: „Ach, Pane, dej, aby to byl chlapec.“ Potom se dostavila doba porodu a tato prosba byla dosud na jejich rtech i v jejím srdci. Když pak, jako ve snu, zaslechla manžela, jak praví: „Máš chlapečka“, tu se jí zdálo, že kalich jejího blaha je plný. A potom ... Jen matka může plně pochopit, jaké byly její pocity i dojmy a jaká to byla rána pro duši i tělo, když Elmer Crider, ač byl tak vzrušen na duchu, že sotva mohl mluvit, s hlubokou láskou a s největší něžností, jakou kdy člověk pocítil, vzal manželčinu ruku do své a jemně jí pověděl pravdu. S jednou nožičkou nemluvňátka se událo něco strašného. Když o chvíli později vstoupila ošetřovatelka do pokoje, v němž Jana ležela, na první pohled poznala, jak se věci mají. „Pověděl jste jí to?“ ptala se Elmara. Když přikývl, opustila pokoj a krátce poté přišel lékař a přinesl děťátko.

„Odkryla jsem pokrývečku, v níž bylo zabaleno a pohlédla jsem na malou nožičku – ach, nejraději bych zemřela“, vzpomíná Jana. „Proč, Pane Ježíši, se to nestalo raději mně?“, jen jsem se ptala. Chodidlo maličké nožičky nemluvňátka bylo tak ohnuté, že prstíčky se dotýkaly patičky, jakoby tam nebyla žádná kost, jen samé maso. „Co s tím uděláte?“ zněla Janina bolestivá otázka. „Dáme mu nožičku do vyztužovací podpěry“, pravil lékař.

„Bude moci někdy chodit a bude zdravý?“ ptala se opět Jana. „Nu ... uvidíme“, odvětil doktor. „To víte, taková věc trvá dlouho.“

Po dvou dnech dali hošíčkovi na nožičku podpěru. „Byl to bolestný pohled a plakala jsem, kdykoliv jsem na něj pohlédla“, praví Jana. Nevěděla jsem, co si počít. „Přineste mi ho ukázat, až mu budou čtyři týdny ... a uvidíme, jak se věci vyvinou“, řekl lékař.

Když Jana opustila nemocnici s malým Ronniem, nešla domů plna radosti z pěkného synáčka. Vracela se domů se zlomeným srdcem, s dítětem, jež bude snad beznadějným mrzáčkem po celý život. Po třech týdnech vzal Elmer děťátko k lékaři a ten opět mluvil vyhýbavě.

Když bylo Ronniemu pět týdnů, matka ho vzala na třetí návštěvu k lékaři. Ten sňal vyztužovací podpěru, neboť dítě z ní vyrostlo. „Nechte ho nyní bez ní“, řekl, „dokud mu nebude šest měsíců a nebude se v kolébce sám zdvihát.“ Byl to bolestný pohled na rozdíl mezi oběma nožičkami – jedna tak baculatá a silná, zatím co druhá byla tak uboze hubeňoučká a slabá.

Lékař Janu pečlivě poučil jak si počínat a ona doma vytrvale masírovala malou nožku i chodidlo. Bezvýsledně však, neboť stále v místech chodidla, kde měly být kůstky, bylo jen maso a chodidlo se stále ohýbalo. „Jednejte velmi opatrně“, napomínal jí lékař. „Nečičte na nožičku žádný nátlak a neopírejte no ani o kočárek ani o kolébku, aby se mu nožička navrátila do původního stavu.“

Ronnie byl nesmírně čilým chlapcem a Jana jen neustále myslela: „Co jen mám dělat, abych si zajistila, že si nožičku nenamůže?“

Ronnie byl nádherným dítětem – vnímavým, zdatným a neochvějně hezkým s poutavým úsměvem. Na každého houkal a cizí lidé často přistupovali ke kočárku, mluvili na něj a blahopřáli matce k tak krásnému dítěti. Jana se vždy usmívala, ale její oči hleděly na pokrývku, která kryla zmrzačenou nožičku. Smála se, ale srdce jí bolestí pukalo.

Snad nikdy nezapomene na tu poslední návštěvu s Ronniem u lékaře. Nyní bylo chlapci již pět měsíců, jeho koňská nožka byla o hodně kratší než druhá – zdravá. „Až se bude stavět“, pravil tenkrát doktor, „provedeme mu operaci. Budeme operovat nohu v kyčli a na chodidle. Jedna noha bude nepochybně kratší než druhá, ale bude alespoň moci chodit.“ Jana hleděla na krásné děťátko, jež leželo na lékařově stole. Chodit? Snad; ale nikdy nebude běhat, nikdy si nezahraje kopanou, baseball a nikdy nebude jako jiné děti. „Nikdy nepochopí, jaké pocity se mne tehdy zmocnily“, svěřila se Jana. „Když jsem tenkrát opouštěla nemocnici, držíc Ronnieho v náručí, toužila jsem více než kdy jindy, chránit ho před světem. Cítila jsem se tak bezmocná. Představila jsem si, jak jde životem jako mrzáček – nemocen a zmaten tím, že se mu kamarádi smějí. Věděla jsem, že nestačím ho před tím vším uchránit.“

To bylo v den, kdy se Jana chtěla s dítětem vrhnout pod rozjetý vůz pouliční dráhy. Jediné, co jí v tom zabránilo, byla vzpomínka na šestiletou Nancy, jež byla doma. Co by se s ní stalo? Kdo by o ni pečoval, kdyby neměla matku?

„Myslím, že to byl tehdy Bůh, který mluvil k mému srdci“, vzpomíná Jana. „Zastavil mne v tom, co jsem zamýšlela vykonat onoho odpoledne.“

Po léta naslouchala Jana ranní vysílání programu Arthura Godgreye. Avšak ráno, po své návštěvě u lékaře, nemohla pochopit obsah programu a přetočila knoflík u rádia. „Po jednou jsem slyšela“, vzpomíná, „jak někdo praví: Čekali jste mne? – Zastavila jsem se a nahlas jsem řekla: Ano, čekala jsem.“ Byl to hlas Kathryn Kuhlmanové.

Tehdy Jana poprvé slyšela vysílání. Nebyl ani čtvrtek ani pátek, ba Jana si ani nevzpomíná, který den to vlastně byl. Jen ví, že bylo oznámeno, že v onen den odpoledne bude shromáždění. Nezdržovala se uvažováním. Oblékla Nancy a zabalila Ronnieho. Zvláště dobře mu ukryla nožičky, aby si je nemohl odkrýt a vydala se s dětmi do Carnegiovi posluchárny. Seděli na balkoně a kolem byli lidé, o nichž jak praví Jana, ani nevěděla, že tam jsou. I oni přišli do shromáždění jednak proto, že sami potřebovali pomoc a potom, protože se chtěli podílet s ostatními o nesení jejich břemen.

„Každý se tam Ronniemu velmi podívoval. Ach, kdyby jen viděli jeho nožičku a chodidlo“, myslila jsem si. Jana šla domů nadšena a povzbuzena tím, co viděla onoho odpoledne v posluchárně. Nesmírně jí vzrušilo to, že i ona byla svědkem něčeho, co pro ni bylo něčím zcela novým – svědkem práce Boží moci.

Když onoho večera přišel Elmer z práce domů, Jana mu šla otevřít, plna štěstí a naděje. Manžel jí takovou neviděl od chvíle, kdy se Ronnie narodil. Vyprávěla mu o shromáždění a žádala ho, aby jí dovolil napsat žádost o modlitbu za uzdravení jejich synáčka. „Jistě že ano“, zněla okamžitá Elmerova

odpověď. „Hned to spolu napíšeme!“ Usedli a napsali žádost. Dosud nikdy neučinili něco podobného a nevěděli tedy, jak to vlastně napsat. Když žádost napsali, pokleklí a modlili se, žádajíce Boha o pomoc. Potom Elmer šel s dopisem na poštu. Od oné chvíle, Jana vždy ráno při vysílání klečela, držíc v rukou znetvořenou nožičku s pokrouceným chodidlem. „A pokaždé“, jak praví, „cítila jsem, jak se nožička chvěje a hýbe a jak jí skutečně prochází Boží moc.“

Jana říká, že se naučila věcem, které dříve, než naslouchala vysílání, neznala. Navštěvovala nedělní školu, ba dokonce v ní i vyučovala a přece si ani nebyla vědoma vlastních hříchů. Nyní, když každého jitra naslouchala vysílání, poznala, že její hříchy musí být odpuštěny. „Jednou jsem doma v kuchyni“, vypravuje Jana, „poklekla a vyznala své hříchy Bohu. Znenáhla jsem zanechala pití opojných nápojů i kouření. Dala jsem svůj život Bohu a slíbila jsem mu, že učiním vše, co si bude přát a že, nechť se stane cokoliv, Jemu ze všeho vzdám chválu i slávu.“

Ronniemu bylo líp a líp. Když mu byl asi jeden rok, mohl stát, ale chodidlo u zmrzačené nožky měl dosud ohnuté. Jana nepřestávala se modlit, věříc, že jeho uzdravení bude brzy zcela úplné. Když však se modlila, její oči byly neustále upřeny na Ronnieho nožičku, jakoby čekala, že uvidí uskutečnění zázraku. Elmer však, který měl podivuhodný postřeh, jí pravil: „Možná, že nejednáš správně. Snad bys měla, když se modlíš, přestat hledět na nožičku. Zdá se, jako bys pochybovala o Božím slibu uzdravení a vyzývala Ho, aby si pospíšil a jako, kdybys měla obavy, že tak neučiní. Myslím, že bys měla věřit, že nožička je uzdravena. Víš přece“, pokračoval, „že Bible praví: Začež byste koli, modlíce se, prosili, věřte, že vezmete, a stanete se vám (Mark. 11,24).“

Elmer nevědomky ukázal a objasnil své manželce dva základní příkazy Božího uzdravení: již při prosbě věřit, že jsme toho dosáhli a soustředit svou pozornost na Ježíše Krista a ne na naši nesnáž.

Jana manželka uposlechla. Praví o tom: „Viděla jsem, že má pravdu. Odevzdala jsem to do Božích rukou a prosila jsem: Ach, Bože, prosím, odejmi ode mne strach, že jeho nožička nebude uzdravena.“ Následujícího dne při vysílání, naslouchala Jana pozorně každému slovu, jež mi bylo dáno pro tento kratičký rozhovor srdce k srdci. Jistě to byl Duch svatý, který vedl mou řeč k této milé matce, neboť znovu a znovu jsem zdůrazňovala, že strach je jedním z největších nepřátel v životě každého jednotlivce. Zdůrazňovala jsem skutečnost, že soustředíme-li pozornost na Krista a ne na věc, z níž máme strach a úzkost, budeme ze strachu vysvobozeni. Nevěděla jsem, že kdesi doma v kuchyni je matka, jež pozorně naslouchá každému mému slovu a pokračovala jsem: „Nehleďte na okolnosti, ano, ani na podmínky prostředí, v němž se nalézáte. Odpoutejte zrak od bolesti a pohleďte na Ježíše. Vždyť přece základem naší víry je Osobnost pravého Božího Syna, Jehož moc je větší než nepřítel, kterému čelíte, větší než jsou okolnosti a záhady našeho života.“

Náhle Jana Criderová vzala dítě do náruče a postavila je v kuchyni do kouta. Pokleklá a zahleděla se v duchu na Boha, ne na chlapečka. Její oči patřily na Krista, ne na ubohou synáčkovu koňskou nožičku a vroucně prosila: „Ach, Pane Ježíši, dej, prosím, aby chodil – dej, prosím, aby jeho první kroky byly rovné a správné.“ Vstala a pohlédla na Ronnieho a bez rozmyšlení vztáhla k němu ruce. Tu se stal div. Šel k ní – zcela správně – a obě jeho nožky byly pěkné a rovné, a takovými zůstaly až do dnešního dne. Taková je, moji drazí, práce Boží moci, pracuje-li svobodně v odpověď na naší naprostou víru.

Ronnie byl uzdraven roku 1952. Dnes je mu již 10 let. Ve třídě je nejrychlejším závodníkem v běhu. Když se ho nedávno ptali, čím by si přál být, až doroste, řekl: „Uvaděčem ve shromáždění Kathryn Kuhlmanové.“ Ochoťně jsem mu tuto práci slíbila, jak jen bude pro ni dostatečně stár.

Ve své práci jsem se ještě nikdy nesetkala s dítětem, které by si tak dokonale bylo vědomé toho, že to byla Boží milost, jež je uzdravila. Ani jsem se dosud nesetkala s mládenečkem, který by měl větší pochopení pro duchovní pravdy, a s nikým, kdo by byl tak vděčný za zdravé a dobré nohy, jako on. Zdá se, že když Bůh ve Své něžné lásce uzdravil tuto koňskou nožičku, obdařil zároveň dítě, jež ji mělo, zvláštním pochopením pro duchovní věci.

Než se Ronnie narodil, Criderovy rozuměli velmi málo Božím věcem. Nyní však žijí, životem opravdových křesťanů. Jejich první myšlenka vždy náleží Bohu a jejich hlavní snahou je, oslavit Ho svým životem. Poznali, že existuje Moc, která je člověku ku pomoci, když veškerá lidská pomoc je marná. Zjistili, že je láska, která nezklame i když lidská síla poleví. Je to moc modlitby ve jménu Pána Ježíše Krista a láska samého Boha, která hýbe světem, aby duši pomohla.

## **HARRY STEPHENSON**

„Nikdy v životě jsem nejedl něco tak dobrého, jako jsou vuřty s cibulí.“ Obrátila jsem se a ptala: „chcete snad říci, že když jste po třicet dní nemohl nic jíst, ba ani pít vodu, že jste potom jedl vuřty s cibulí? Vždyť by to zabilo i zdravého člověka!“ „Ano, paní, snědl jsem tři vuřty s cibulí i vše ostatní. Měl jsem hlad a měl jsem tolik co dohánět. Vzpomínám, jak manželka se na mne udiveně zahleděla a potom mi řekla: „Nevím, jak pro všechno na světě, tohle dokážeš po všem tom, co jsi prožil. Nyní jistě vím, že tě Pán Ježíš skutečně uzdravil.““

Takto mluvil Harry Stephenson, který měl rakovinu střev a žaludku a byl poslán z nemocnice domů, aby tu umřel. Jeho celý žaludek byl doslova rozežrán touto nemocí. Když onemocněl, jeho diagnóza zněla – žaludeční nervozita a vředy. Bylo podniknuto všemožné léčení, ale jeho stav se neustále horšil. Jeho tělesné nesnáze rostly a byl slabší a slabší. I namáhavá práce montéra ocelového zboží, kterou zastával, byla pro něho stále nesnadnější.

Harryho nemoc byla zdlouhavá. V Carnegiově společnosti na zpracování ocele v Duguesne, Pennsylvanie, si ho cenili jako mnohaletého pracovníka. Nyní však téměř většinu času během posledních jedenácti let strávil v ordinaci lékařů. Nikdo nemůže tvrdit, že neměl dostatek lékařské péče, neboť během těchto deseti let byl v léčení dvacetiosmi lékaři.

Pět let po vypuknutí nemoci, když žádné léčení nepomohlo, lékař neřídil pobyt v nemocnici. Vyplnil potřebné doklady a Harry byl přijat v nemocnici Vysloužilců v Aspinwall, Pennsylvanie. Po rozsáhlých laboratorních zkouškách, byl s ním zaveden nový způsob léčení a dány mu nové léky, aby se vytvořila nová žaludeční stěna, neboť původní byla nemocí zcela rozežrána.

Lékaři činili vše, co bylo vědecky možné. Poté poslali Harryho domů, o nic však zdravějšího než byl, když tam přišel. Během dalších tří let jeho zdraví nesmírně chátralo. Potom ve velmi zuboženém stavu byl dán do nemocnice podruhé.

Harry Stephenson byl nyní skutečně na umření. Pouhý stín toho, čím kdysi bával. Dříve býval zdatným a silným mužem, vážícím přibližně 95 kg, nyní vážil jen 57 kg. Měl neustálé prudké bolesti i přes veškeré, bolest utiňující léky. Po nějaký čas jeho jediným pokrmem byla tu a tam sklenka kozího mléka. Nyní však jeho žaludek nesnesl ani vodu a tekutinu potřebnou pro žaludek získával tím, že lízal led.

Znovu byly provedeny nákladné laboratorní zkoušky i zkouška vyříznutého kousku tkáně. Na základě těchto zkoušek byla určena konečná diagnóza, tak zlá, že horší ani nemohla být: rakovina žaludku a střev, kterou nebylo možno operativně odstranit. Deset lékařů této nemocnice Vysloužilců, u nichž je dosud jeho diagnóza, nežertovalo. Pravdivě řekli Harrymu, jak se věci mají a že učinili pro něho vše, co lékař může vykonat a že dle jejich mínění, jeho stav je zcela beznadějný. Nabídl mu, že by ho mohli předat nemocnici v New Yorku, která se zabývá výhradně rakovinou a tam, snad by mu mohli pomoci.

Byl tedy propuštěn z nemocnice v Pennsylvanii a lékaři mu řekli, že bude ještě žít tak asi měsíc. Měl naprostou důvěru k těmto lékařům, kteří o něho pečovali i Aspinwallu a byl tak nemocen, že ani nepomýšlel na to, aby jel do New Yorku. Má-li zemřít, nechť raději umře doma.

Každý den z oněch posledních tří týdnů byl bolestnější než předcházející. Svírala ho mučivá bolest a nepomáhaly mu zvýšené dávky morfia, které užíval. Zápach, charakteristický pro lidi velmi nemocné rakovinou, byl tak strašný, že Harry nejen nemohl spát v téže místnosti jako jeho manželka, ale ani ne v tomtéž poschodí jako ostatní členové rodiny. Spal tedy na vojenském nemocničním lůžku, jež mu přítel zapůjčil, v přízemí vzadu.

Stephensonova rodina byla zoufalá. Jejich dcera Andrey, která uvěřila v Pána Ježíše již v dětství, zoufale se modlila za otcovo obrácení i uzdravení.

Oné poslední středy bylo Harrymu hůře než kdy jindy. Bolestí, kterou žádný lék nedokázal zmírnit, řval jako zvíře. Postrašená manželka se nadarmo snažila spojit se s nemocnicí. Věřila, že tam by mu mohli spíše pomoci než ona doma. Nedovolala se tam však.

„Nyní víme“, praví Harry, „že to byl Duch svatý, který nám v tom zabránil, neboť právě onoho dne nás navštívila naše přítelkyně – ošetřovatelka. Věděla o tom, že mám rakovinu.“ Tato ošetřovatelka jim vyprávěla o shromáždění Kathryn Kuhlmanové a o Boží moci, jež při nich uzdravuje. „Proč, Mildred, jí nepošlete telegram a neprosíte o modlitbu za uzdravení Harryho?“

Stephensonovi nikdy neposlouchali vysílání, ani se nezúčastnili shromáždění, ani neslyšeli o Kathryn Kuhlmanové. Hleděli na ni zcela skepticky. „Nu“, vybízela je ošetřovatelka, „nyní když jste zkusili vše možné a nic z toho, co může poskytnout lékařská věda, vám nepomohlo, proč byste se nepokusili i o tohle?“

Ve čtvrtek tedy, následujícího to dne, poslali telegram. „Pátek byl tím nejpožehnanějším dnem mého života“, vzpomíná se zářící tváří Harry. „Byl to den mého znovuzrození, mého života v Kristu a slibu věčného života.“ Ráno onoho dne, byla jeho bolest nesnesitelná. Ležel na otopanu na kryté verandě a poslouchal rádio. Mildred byla v kuchyni a Andrey se nahoře za něj modlila. „Potom jsem z rozhlasu slyšel“, vzpomíná, „jak Kathryn Kuhlmanová jmenuje přímo mne a snažně se za mne modlí.“ Aniž by si Harry uvědomil, co činí, počal se modlit zároveň s ní: „Drahý Pane, smiluj se nade mnou! Odpusť mi vše, co jsem kdy v životě učinil zlého.“ A aniž by si byl vědom toho, co činí, vztáhl prosebně ruce a vroucně prosil: „Dej, abych dnes i já byl jedním z těch, kterých se dotkneš.“ „Náhle se mne dotkla moc Duchu svatého a má bolest okamžitě a zcela přestala“, vzpomíná Harry. „Počal jsem se chvět, štkát a křičet. Manželka i dcera nevěděly, že to je vlastně práce Duchu svatého a k smrti jsem je vyděsil.“ Obě mysleli, že Harry již umírá. Dcera, nyní učitelka, běžela nahoru do ložnice pro Bibli a počala se modlit. Mildred v hrůze chtěla volat lékaře, ale Harry jí v tom zabránil. Nepoznal hned, že na něm pracuje Duch svatý, neboť nikdy před tím nezažil něco podobného. Věděl však určitě, že již nemá bolesti a že neumírá. Cítil, že se při něm stalo něco podivuhodného a bylo tomu skutečně tak. Obdržel nejen zdraví těla, ale což bylo ještě větším zázrakem – spasení.

„Potom jsem slyšel“, vypravuje dále, jak slečna Kuhlmanová praví: „Nyní, ve jménu Pána Ježíše, jezte.“ Harry byl ohromen. Jíst? Jíst na cokoli má chuť, po tak dlouhém, postupném hladovění a po třiceti dnech, v nichž nemohl polknout ani vodu? Když se přestal chvět a Boží moc odstoupila od jeho těla, obrátil se Harry k manželce a pravil: „Mám strašný hlad, Mildred. Připrav mi, prosím, něco k jídlu.“ A na její vzrušenou otázku „Co?“ řekl: „Víš, nač mám chuť? Na smažená vajíčka!“ Tak mu připravila smažená vajíčka.

Harry byl tak sláb, že sotva mohl chodit, ale ač s bolestí, přece vstal z lůžka a šel do kuchyně, kde poprvé po mnoha týdnech usedl ke stolu. Vypil šálek čaje, snědl tenkou topinku a dvě smažená vejce. Sklouzla do žaludku a Harry tvrdí s úsměvem: „Nikdy v životě jsem nejedl něco tak dobrého!“

Když se ho večer tázala manželka, co chce k večeři, řekl: „Vuřty s cibulí a vše, co k tomu náleží. Mám takový hlad! Dej mi raději hned tři!“

Učinila tak a on všechno snědl. „Jestli se mi smažená vajíčka zdála pochoutkou, pak tohle bylo něčím neobyčejným“, pravil s úsměvem. Mildred ho jen s údivem pozorovala. „Jak můžeš najednou tolik jíst?“ ptala se. A Harry prostě řekl: „Proto, že se mne Pán Ježíš dotkl.“

Tohle se událo přesně dvacátého prvního dne od propuštění z nemocnice Vysloužilců, kdy byl poslán domů, aby tam umřel. Sousedé byli ohromeni jeho uzdravením. Byl tu však někdo, kdo dobře znal stav Harry a byl tím snad ze všech lidí nejvíce ohromen. Tři dny po svém uzdravení byl Harry před domem a umýval si vůz. Tu jel kolem jeden z lékařů, který mu řekl, že nebude žít déle než měsíc. „Nedovedu ani popsat výraz na tváři tohoto muže, když mne spatřil“, směje se Harry. „Zbledl jako papír a tak upřeně se na mne zahleděl, že si málem naboural vůz.“ Potom lékař zastavil, vystoupil z vozu a šel k Harrymu. „Co se to s vámi, pro všechno na světě, stalo?“ vyhrkl. Když mu Harry řekl, že to je Boží dílo, lékař se zamyslel a potom přikývl. „Ano“, řekl, „je to jistě Boží dílo, neboť nic a nikdo jiný vám nemohl pomoci!“

Harry brzy opět zesílil, ba za nedlouho vážil více než 98 kg a musel váhu snížit, neboť ho bolely při práci nohy. Od svého uzdravení, jež se stalo před třinácti lety, Harry trpěl občas, jen bolestmi hlavy a jak říká, doktora již nepotřeboval. „Jdu k lékaři jedině tehdy, když musím spolu s ostatními zaměstnanci závodu na prohlídku. Ode dne, v němž jsem byl uzdraven, jím všechno co je mi předloženo.“

V celém okolí je dobře znám neboť tu již dlouho bydlí i pracuje a mnoho lidí se osobně přesvědčilo o tomto zázraku, který je možno nazvat vstáním z mrtvých. Pohled na jeho obnovené zdraví i svěžest je živým a jistým svědectvím o Boží lásce a moci. Je to, jak říká Harry, velká a slavná věc, když je člověk uzdraven téměř na pokraji hrobu.



„Nejhlavnější však je to“, říká, „že spolu s uzdravením mého těla z rakoviny, byla i má duše vysvobozena od hříchu. Po mnoha letech kouření, pití, proklínání a jiných hříchů, byl jsem pojednou změněn a učiněn novým stvořením v Kristu. Od oné chvíle mým hlavním přáním je sloužit ze všech sil jen Jemu.“ A to také dosud činí.

Svým osobním svědectvím i změněným životem přivedl mnohé ke Kristu. Především ovšem celou svou rodinu. Příběh Harry Stephensona je příběhem o zázraku. Je to dostatečný důkaz toho, že já Kathryn Kuhlmanová nemám docela nic společného s těmito zázračnými uzdraveními, neboť tento muž, když se ho Ježíš dotkl, mne nikdy neviděl, ani nebyl v poslušárně.

Je to jen Boží moc. Boha nemůžeme analyzovat. Smíme Ho jen vděčně přijmout a plni díky přijímat i zázračné projevy jeho moci ve svém životě a vzdávat vždycky jen Jemu všechnu chválu i slávu.

U našich sousedů se často rozhoduje o velmi důležitých případech jen na základě svědectví. Svědectví člověka dobré pověsti i důvěryhodného je považováno za spolehlivé, a poněvadž soudci znají jeho cenu, přijímají je bez váhání. Zázrakům, vykonaným Kristem i mocí Ducha svatého, věříme nejen proto, že jsou potvrzeny důvěryhodným svědectvím, ale také i nepochybným nepřímým důkazem v podrobných lékařských záznamech.

Na jakém základě tedy spočívá tvrzení, že zázrakům není možné věřit? Což nejsou potvrzeny svědectvím? Nejsou snad svědkové spolehliví a důvěryhodní? Nebo máme snad popírat nepřímé důkazy nesčetných lékařských zázraků?

Tyto divy jsou stvrzeny jednak svědectvím lidí a potom i nepřímými důkazy. Jsou zcela veřejné a vyžadují si naší pozornosti. Jsou takové, že vylučují možnost přeludu a podvodu.

Jistě jste si povšimli, že všechna uzdravení, o nichž je psáno v této knize, se udála před lety. Mohli jsme vám vyprávět o uzdraveních, která se udála včera nebo minulý týden. Ale měli jsme zvláštní důvod k vybrání záznamů o uzdraveních, jež se stala již před dlouhou dobou. Chceme vám totiž dokázat, že tato uzdravení nejsou snad výplodem hysterické povahy a že tedy plně ob stojí i po dlouhodobé zkoušce.

### **JIRÍ SPEEDY**

Měli jsme slavnost Děkuvzdání a právě jsem chtěla jít na kazatelnu, když pojednou přistoupil ke mně pořadatel. V ruce nesl orchideji a pravil, že mu ji dal nějaký pán a žádal, abych ji při shromáždění měla na oděvu. Otevřela jsem přiloženou vizitku a četla:

Z vděčnosti za vše, co jste pro mne vykonala. Speedy. Připnula jsem si tedy květinu, šla na kazatelnu a oznámila první píseň. Po zpěvu jsem udělala kratinkou přestávku, přečetla jsem slova napsaná na vizitce a žádala jsem toho, kdo je napsal, aby šel kupředu. Tu kráčel ke mně muž asi čtyřicetiletý a jeho tvář zářila. Když přišel až ke mně, řekla jsem mu: „Tak se mi zdá, Speedy, že tohle je první orchidej, kterou jste kdy koupil.“ Na to mi rychle odvětil: „Není to jen první orchidej, slečno Kuhlmanová, ale vůbec první květina, kterou jsem kdy koupil. Víte“, pokračoval, „po celé měsíce se majitelé hospod ve Warren, Ohio, domnívali, že mám obchod s květinami. Pracoval jsem však v kamenictví. Dodávali jsme náhrobky na hřbitovy a já tam prostě bral čerstvé květiny z nových hrobů. Pak jsem obešel hospody a ty ukradené květiny jsem měnil za alkohol.“

Jiří Speedy se nestal naráz opilcem. Nikdo se jím nestane najednou, že? Jako většina mladých lidí i on pil nejprve jen aby se ukázal a pro pocit sebedůvěry, který mu pití dávalo. Začal s tím však dříve než ostatní. „Když mi bylo osm let“, vypravuje, „chodíval jsem do garáže a dopíjel jsem tam zbytky whisky z otcových lahví, nebo jsem vytloukal ztvrdlý jablečný mošt z dědečkova soudku.“

Když bylo Speedovi čtrnáct let, rodina se odstěhovala do Warrenu, Ohio, kde si brzy našel takové kamarády, jako byl sám a myslel, jaké to je hrdinství, když se mu podařilo opatřit si láhev vína nebo kořalky. Když se ve dvaceti letech oženil, byl již na cestě stát se alkoholikem. Často se chlubil, že dokáže vypít tolik, po čem jiní jsou již pod stolem. Poněvadž však byl mlád a měl silnou a zdravou chuť k jídlu, nikdo si ani nepomyslel, že je již na cestě k vlastní zkáze. S mladou manželkou Kay se měli velmi rádi a Speed dosti dlouhou dobu po svatbě pilně pracoval, ač ona i o té době tvrdí: „Málokdy jsem viděla více peněz. Měli jsme jen na nejnужnější potřeby a vše ostatní šlo na chlást.“ Když byla výplata každý druhý týden, tak to nebylo tak zlé, ale když byl Speedy placen za práci týdně – tu z každých pěti pracovních dnů, dva byly ztraceny – den, v němž oslavoval výplatu a den poté, kdy

musel vystřízlivět. Přesto však Speedy byl výborným pracovníkem. Vyznal se v každé práci a zaměstnavatel nad ním neustále přivíral oko. Byl to v základě dobrý člověk, přítel, vždy ochotný každému pomoci. Nerad slyšel kritizování svého pití a tvrdil, že tím vlastně škodí jen sobě a nikomu jinému. Vytrvale nechtěl vidět, co to znamená pro jeho manželství.

„Náš rodinný život se stal zanedlouho peklem na zemi“, praví jeho žena. Speedy chodil noc co noc domů opilý, hrubý a rád se hádal. Děti se ho bály a nejednou řekly, že by si přály, kdyby raději domů nechodil. Jeho peníze byly utraceny dávno před výplatou, neboť flámování na konci týdne mu již nestačilo a pití se stalo jeho každodenní potřebou. Nakonec si zvykl v pracovní době odejít předními dveřmi strojovny, ve které pracoval, prošel budovu a vešel zadními dveřmi do hospody, která byla přes cestu, na jeden nebo dva „hlty“. Pak se opět vrátil k práci. Pracoval rychle a dobře, vzdor pití a všiml-li si snad zaměstnavatel těchto jeho denních vycházek, přece ho nenapomenul. Speedy konečně dospěl tak daleko, že nemohl ani spát, neměl-li vedle lůžka pořádnou dávku pití na ráno. Častokrát byl ráno tak nemocen, že nemohl nápoj ani polknout a přece, ač se mu ruce tak třásly, že stěží udržel velkou sklenici s trochou nápoje, aniž by ho vylil, snažil se tak dlouho, až se mu podařilo dostat whisky do krku. Jeho potřeba alkoholu postupně rostla, až přišla doba, kdy potřeboval pití každé dvě hodiny.

Speedy rychle a správně pochopil každou práci, kterou měl vykonat a přece v základě si nebyl jist a vždy měl zoufalý strach, že snad jednou přece nedokáže to, oč se pokouší. Byl jako v začarovaném kruhu. Ztratil práci, protože pil – a jeho pití rostlo, zatím co jeho důvěra v sebe ponenáhlu mizela. Příznaky jeho duševního poklesu se prvně projevíly, když pracoval v mlékárenském průmyslu. Stávalo se mu totiž, že často, když si lehl na lehátko, natáhl ruku, aby pohladil psa, který tu vlastně ani nebyl. Jeho jízda vozem byla nerovná a vzpomíná, jak kdysi pocítil nesmírnou touhu vyskočit z vozu, v němž vezl mléko a jak se musel pevně držet volantu a všemožně se snažit zahnat tyto myšlenky. Téže noci přišel domů zdánlivě zcela střízlivý a chtěl vidět matku, která byla již patnáct let mrtvá.

Strašně se změnil. Počal nenávidět lidi, které míval rád a urážel každého, kdo přišel k nim do domu, až posléze k nim nikdo nechodil, ani jeho příbuzní.

Jednou večer Speedy vyskočil od stolu, podivně se zahleděl na svého vlastního 15-ti letého syna Billa a obviňoval ho, že se naň posměšně dívá a počal do něho bušit oběma pěsti. Bill se mu vytrhl a utíkal nahoru a otec ho pronásledoval. Kay skočila mezi ně, Speedy ji chytil za hrdlo a počal ji rdousit.

„Oči mu vystupovaly z důlků“, vzpomíná žena. „Věděla jsem, že mne vlastně ani nevidí. Místo abych se bránila, počala jsem se kymácet a tak mne nechal, ale div mne neudusil.“

Když Speedy přišel opět k sobě, zděsil se toho, co provedl své manželce, a zdálo se, že konečně přece chce hledat pomoc. Šel na Červený Kříž, kde mu kdysi, pomohli, když ještě pracoval. Tam mu nyní poradili, aby zažádal o přijetí v nemocnici v Youngstownu, Ohio. Když však byl v budově, shledal, že je vlastně na psychiatrii. Zuřil, když si ho tam nechali a nutil Kay, aby zažádala o jeho propuštění. Po pěti týdnech byl tedy propuštěn domů přesto, že psychiatr naléhal, aby ho tam Kay nechala a upozorňoval ji na to, že jeho stav je velmi vážný a snad nevléčitelný.

Kay brzy, skutečně zjistila, že učinila velkou chybu. „Jestli jsem si dříve jen myslila, že je zlý, teď jsem se o tom opravdu přesvědčila“, praví. „Nyní teprve jsem to jasně viděla. Každého jitra, když šel do práce, došel jen k první hospodě. Domů přišel až pozdě večer na mol opilý. Každý večer prosil, aby to mohl v práci opět zkusit, a každé ráno tedy jsem mu zabalila s sebou svačinu. Zahodil ji však a domů se vrátil zase opilý. Brzy ztratil práci a museli jsme prosit o pomoc u Sociální péče.“ Sociální pracovník se velmi snažil postavit Speedyho opět na nohy, ale bezvýsledně. Spolupracoval s dobře známým warenským lékařem a oba důkladně a dlouhou dobu se věnovali Speedymu. Konečně však toho nechali a prohlásili ho za beznadějný případ.

Pomocí Spolku – Nejmenovaní alkoholici – obdržel práci u společnosti na zpracování ocele. Jeho zaměstnavatel byl také členem tohoto spolku. Netrvalo to však dlouho a Speedy byl na tom zase tak jako dříve. V práci nenašel kamarády, kteří by ho usměřňovali. Potom se dostal do nemocnice Nejmenovaných alkoholiků jako případ delirium tremens. Nejdelsí doba v tomto ústavu trvá jen pět dní, neboť tato nemocnice je tu jen proto, aby v ní pacient dokonale vystřízlivěl a byl opět postaven na nohy. V nemocnici Vysloužilců ho nechtěli přijmout, leda že by se manželka zaručila, že jakmile ho tam přijmou, již ho tam navždy nechá. Nyní poprvé Jiří Speedy poznal, v jak zoufalém stavu je a

dobrovolně přistoupil na návrh manželky a sestry, aby šel do Pittsburghu a podrobil se tam Keeleyově protialkoholní léčbě.

Pil celou cestu do Pittsburghu a tam mu přišla naproti jeho sestra, která tam bydlila. Vzala ho hned k lékaři do nemocnice „Na Stinném místě“ k vyšetření, nezbytnému před počátkem léčby. Lékař řekl, že je v nejvyšším stupni opilství a jeho stav je tak zoufalý, že nemůže ani doufat, že léčbu přežije. Přes prudký odpor Speedyho, který byl dvě hodiny bez alkoholu a nyní se ho vášnivě dožadoval, byl ihned přijat do této nemocnice a položen na lůžko. Po dvou hodinách však ošetřovatel zjistil, že jeho lůžko je prázdné. Způsobil poplach. Našli Speedyho, jak se prochází v nemocničním oděvu v nejvyšším poschodí. Opět ho položili do postele, ale tu počal zuřit. Byl tedy k lůžku připoután v zápěstí, v pase a na kotnících koženými popruhy. Nevěděl, co dělá. Tak zuřil a trhal za popruhy, až se mu zaryly hluboko do masa a krvácel.

„Vždycky jsem myslel“, praví Speedy, „že povídání o lidech, majících delirium tremens a vidících hady, je jen bajka, ale věřte mi, je to pravda. Hadi se vám zdají naprostou skutečností. Tehdy v noci jsem viděl, jak hadi se zakousli do mého zápěstí i kotníků, až jsem krvácel. Vzpomínám, jak jsem křičel, aby mne jich zbavili a přece, nikdo si toho nevsímal.“

Šest dní byl Speedy přivázán. Ještě nyní s hrůzou vzpomíná na to, jak se mu zdálo, že je na úzkém pruhu země mezi dvěma řekami a na každé straně je vysoký útes. Hadi stále vylézali z řek a kousali ho, zatím co satan, černý jako noc, stál na jednom útesu a zlomyslně se smál, a na druhém bylo mnoho lidí. Ti všichni jakoby seděli v lavicích v kostele, nemluvili, ani se nehýbali, jen se na něj dívali. Tento následek jeho pití, který trval tak dlouho, byl tou nejstrašnější ze všech zkušeností, které prožil. Když ho konečně propustili z nemocnice, cítil, že je ztracen a nemá žádnou naději. Nebyl zdrav, ba byl zařazen mezi nevléčitelné a lékaři ho varovali, že bude-li opět pít, přijde o život.

Nemohl se ani dočkat, až bude opět propuštěn, ne proto, aby opět viděl svou rodinu, ale aby mohl zase pít. Půl hodiny po opuštění z nemocnice, byl opět v hospodě.

Když byl nyní doma, velmi se bál a trpěl hlubokou melancholií. Jednou v záchvatu této melancholie, byl velmi dlouho nahoře, tak dlouho, že manželka se šla podívat, co se s ním děje. Nalezla ho, jak sedí na okraji lůžka a rukama se drží za hlavu. Všimla si však, že v rohu pod postelí je puška. Bála se ukázat mu, že má strach. Sedla si tedy vedle něho, klidně s ním hovořila a jednou rukou ho hladila, zatím co druhou sahala pod postel. Dotkla se pušky. Stále s ním mluvila a hladila ho po rameni. Přitom však pomalu vyťahovala pušku. Konečně ho přemluvila, aby ulehl. Když klidně ulehl a zavřel oči, Kay uchopila pušku, přitiskla ji k boku a nesla ji tak, aby ji nezahlédl, kdyby snad otevřel oči. Kay se stále tiše modlila, aby se s ní mohla dostat dolů, aniž by ji pohřešoval. Jakmile se dostala dolů, vyňala z pušky nábojovou komoru a dobře ji ukryla. Včas se jí to podařilo, neboť o minutu později se přivrávorat dolů Speedy. Prosil a dožadoval se nábojové komory, neboť cítil, že opět na něho přichází delirium tremens a prohlásil, že raději zemře, než by opět prodělal něco podobného. Hledal a hledal, ale nábojovou komoru nenašel. Několik dní nosil v kapse dva náboje a neustále ji hledal. „Najednou v noci“, vzpomíná manželka, „mne nutil, abych mu přivázala ruce k posteli. Cítil, že se ho zmocňuje zuřivost a bál se toho, co by mohl udělat.“

Speedovým se zdál nyní život jen zoufale příšerným výsměchem. Manžel beznadějný a nebezpečný opilec, jeho žena se zdravím zle ohroženým léta trvajícím nervovým vypětím, peníze žádné, jen podpora Sociální péče a nikdo tu, ke komu by se obrátili o pomoc. Kayina rodina jim pomáhala, jak jen mohla. Došla jim však trpělivost a naléhali na Kay, aby opustila manžela. Ta však ho dosud milovala a prostě ho nemohla opustit. Co by se s ním stalo, kdyby ho nechala? Jeho rodiče zemřeli, bratr i sestra se báli mít ho doma a lékař jedině doporučoval nechat ho trvale v ústavě. Tu se dostavila ještě konečná rána. Duchovní ho odmítl navštívit.

„Jedině Pán Ježíš mi mohl pomoci“, praví Kay, „ale zdálo se, že mne ani neslyší.“

Kay si vzala práci na zkrácenou pracovní dobu. Tři hodiny denně pečovala o dámu, jež byla nemocná dnou. Kay ani netušila, že právě tato práce ukáže Speedymu na spasení. „Slyšela jste ve vysílání mluvit Kathryn Kuhlmanovou?“ tázala se slečna Minor ze svého pojízdného vozíku hned prvního dne, jakmile Kay nastoupila do práce. „Nikoli“, odvětila tato, nevsímajíc si více otázky. Avšak každého dne, pravidelně jako hodiny, zněla otázka: „Poslouchala jste dnes Kathryn Kuhlmanovou?“ „Unavovalo mne neustále říkat „nikoli“ a rozhodla jsem se, že si jí jednou poslechnu, abych pro změnu mohla říci

„ano““, praví Kay. „A jaká to nastala změna! To, co povídala, působilo na mne jako blesk z čista jasna. Poprvé v životě jsem slyšela svědectví alkoholika, bývalého alkoholika a poprvé po letech mi zasvitla nová naděje. Osvobodil-li Kristus člověka podobného Speedymu, tu snad, snad přece je možné, že by mohl pomoci i jemu.“ S novou a neustále rostoucí vírou naslouchala nyní na kolenou každodennímu vysílání.

V té době se Speedovi přestěhovali do krytého sklepa, který postavili příbuzní Kay, když si chtěli vybudovat dům na parcele vzdálené pět mil od města. Byla tam voda, elektrické osvětlení i kanalizace a to bylo vše. Nebyly tu oddělené místnosti ani nic jiného, ale nemuseli platit nájem a byli tedy rádi, že bydlí. Kay doufala, že život na venkově Speedymu pomůže, neboť bez vozu bylo nesnadné dostat se do města a do výčepu, ale Speedy vždy dokázal ujít těch pět mil nebo jel autostopem. Nikdy nevěděl, jak sehnal peníze, ale vždycky měl na dvě sklenky a na další mu vždy někdo dal. Byl nyní v takovém stavu, že téměř po celý den byl v bezvědomí. Tyto stavy byly tak hrozné, že sotva udržel sklenici nebo šálek. Ve skutečnosti nic nejedl a každý den započal pitím neředěného octa nebo výtažku vanilky. Kay byla na pokraji zhroutení a jediné, co jí nyní udržovalo při životě, bylo náboženské vysílání. Jednoho dne večer byla tak nemocná a vyčerpaná, že nevěděla již kudy kam. Zdálo se jí, že její modlitby nepomáhají – Pán Bůh jí vůbec nepomáhal. „Oné noci jsem se rozhodla, že Speedyho opustím – Bůh mi odpustí – a že si zařídím život po svém“, pravila. „A tu jsem slyšela jasně, ba téměř nahlas Kristem promluvená slova.“ „A co si počneš, až se dostaví nesnáze? Jistě přijde, neboť se nic nezměnilo. Přece nemůžeš zapomenout na Speedyho právě nyní, když tě tolik potřebuje?! Ke komu se potom obrátíš o pomoc?“

Tato slova právě Kay potřebovala. „Věděla jsem, že bez Jeho síly bych byla nemohla unést ani jediný den břemeno svého života tak dlouhou dobu a onoho večera jsem se rozhodla Mu důvěřovat.“

Předala jsem Speedyho, tak jak stojí a leží Jemu a slíbila, že se s ním již nikdy nebudu dohadovat ohledně pití, ale že budu na něho laskavá a budu se snažit mu porozumět a ostatní přenechám Bohu. „Jistě si Pán toto ode mne přál“, pokračovala, „Neboť následujícího jitra bylo v programu vysíláno svědectví, které nepřímo posloužilo k obrácení Speedyho.“

Bylo to svědectví čtyř bývalých opilců, kteří byli zcela osvobozeni od opojných nápojů. Bydleli ve Warren, několik mil od místa, kde bydleli i Speedovi. Kay byla tím velmi vzrušena a rychle vzala tužku a poznamenala si jejich jména i telefonní čísla do jejich bytů. Během pěti minut již hovořila s Pavlem Winiyardem – jedním z nich. Jak se nyní modlila, aby se Speedy setkal s Pavlem! Její prosba byla vyslyšena, neboť Speedy byl ochoten téhož odpoledne tam jít. Trvalo to čtyři hodiny, než se k němu dostal, neboť na cestě byly čtyři hospody. Konečně však tam přece přišel, sice poloopilý, ale přece schopný vyslechnout to, co mu Pavel řekl. Onoho večera přišli všichni čtyři muži a vyprávěli Speedovým o svých zkušenostech. Bylo to něco úchvatného a Speedy pravil: „Jestli Bůh učinil toto pro vás, hoši, tu je snad přece ještě naděje i pro mne.“ Toto se událo v pátek večer a v neděli mělo být shromáždění. Speedy vzrušen slíbil, že přijde do shromáždění.

Následující den v sobotu, po celý den pil. Vyhlíželo to beznadějně, ale přece se vrátil pozdě v noci domů – velmi opilý. Přesto však byl rozhodnut zúčastnit se následujícího jitra shromáždění.

Časně ráno v neděli byl již vzhůru. Nebylo mu dobře. Chvěl se jako list, ale když tito warrenští mužové pro něho přišli, byl ochoten s nimi jít. Vzali s sebou pro případ potřeby čpavek. Šli časně ráno, aby dostali místo k sezení a museli hodinu čekat, než shromáždění započalo. Speedy se stával velmi neklidným a neustále chodil ven. Avšak pokaždé, jakmile vstal, jeden z nich šel s ním, aby jim snad neodešel. Konečně započalo shromáždění. „Když jste mne tehdy žádala, abych šel na pódium, chtěl jsem utéci zadními dveřmi“, vzpomíná Speedy, „nebylo mi dobře a tak jsem se třásl, že jsem stěží stál. Pamatujte, že každé dvě hodiny jsem musel pít a nyní jsem byl v posluchárně již déle než tři hodiny bez lihoviny. Byl jsem zničen a nevěřil jsem, že se se mnou něco stane. Potom však jsem si pomyslel: „Toto je má poslední příležitost; proto jsem přišel a tak buď teď, nebo nikdy.“ Speedy tedy šel k pódiumu se skloněnou hlavou, jak obvykle chodil, a tři tisíce lidí na něho hledělo (a on nesnáší mnoho lidí). „Cítil jsem se tak nepatrným“, vzpomíná. „Žádala jste mně, abych poklekl a já tak učinil. Modlila jste se se mnou a byla to vroucí modlitba, kterou jsem spíše cítil, než slyšel. Také jsem se modlil a prosil Boha, aby mi odpustil. Vzpomínám, jak jste mi při modlitbě poklepávala na rameno, zdůrazňujíc tak každé slovo, a jak se ze mne pot přímo lil. Bylo to poprvé v mém životě“, pokračuje Speedy, „kdy jsem

pocítil, že ze mne bylo snato nesmírné břímě. Jakmile jsem povstal, věděl jsem, že se něco stalo. Byl jsem si jist, že již nikdy nezatoužím po pití a že jsem vysvobozen.“

Od onoho okamžiku byl svoboděn. Když vstal, byl někým zcela jiným. Hlavu držel vzhůru, jeho tvář byla klidná a oči zářily radostí. Jeho chvění zcela ustalo. Shromáždění se protáhlo téměř na šest hodin. Když poté byla vysluhována svatá Večeře Páně, zástupu čítajícímu více než tři tisíce lidí, Speedy seděl a držel v ruce malý kalíšek, až po okraj naplněný hroznovou šťávou. Nyní byla jeho ruka jistá a nevyžil ani kapku. Byl to týž muž, který si dával odlivku alkoholu do sklenice na vodu, aby to nevyžil.

Toto byl muž, který v nemocnici Na Stinném místě byl obětí deliria tremens, když méně než tři hodiny byl bez opojného nápoje, člověk, kterého lékaři uvrhli do zuřivého stavu, když mu náhle odebrali veškerý alkohol. Muž, jehož tělo bylo beznadějnou zříceninou, jeho mysl těžce poškozena alkoholem a nyní tu stál vzpřímen a svoboděn, dědic Boží a spoludědic Ježíše Krista, okamžitě a nadobro osvobozen od alkoholu. Jeho duševní schopnosti byly zcela vyléčeny i tělo uzdraveno. Zdál se o dvacet let mladší, než když před chvílí poklekl, prose Pána Ježíše o odpuštění.

Toto je dílo Syna živého Boha, které koná při člověku. Je to výsledek té nejslavnější moci v nebi i na zemi.

„Pán Ježíš věděl, že jedině On Sám mne může vysvobodit z moci alkoholu“, praví Speedy, „neboť já sám jsem k tomu sílu neměl. Kdyby nebyl vzal touhu po pití z mého nitra, sám bych se jí byl nikdy nezbavil.“

Uběhlo dvanáct let – let plných radosti pro Speedovi, neboť zasvětili život Bohu a ve všem, co konali, snažili se Ho oslavit. Ti, které Bůh uzdravil, zůstávají zdravými a tak i Speedy od onoho dne až dosud, nepocítil ani toho nejmenšího přání po pití, ani nepomyslel na to, aby kvůli pití opustil Pána. Již po několika měsících po svém osvobození, získal si lásku svých dětí i úctu a obdiv všech, kdož ho znali nebo s ním přišli do styku. Získal i jejich důvěru. Chtěl si vzít půjčku a důvěra, jež se dříve rovnala nule, nyní se stala pro něho velmi cennou. Zařizovali si dům a banka zkoumala minulé záznamy o něm. Z počátku byla jejich naděje na půjčky velmi nepatrná. Avšak jistý bankovní úředník, který se dozvěděl o Speedovi i jeho obrácení, hlasoval pro půjčku. „Není snadné povědět, co to znamená, když váš bližní má úctu a důvěru, ač dříve jí nikdy neměl“, praví Speedy.

Nyní kdekoliv pracuje od Ohio až na Floridu a Jižní Dakotu, je velmi oblíben a pracuje skutečně dobře. Teď pracuje na stavbě z matného kamene v Jižní Dakotě. Je to práce, jež vyžaduje velkou zodpovědnost a spolehlivost. Během tohoto zaměstnání Speedy bydlí s rodinou v jižní Dakotě v domě senátora E. C. Murrye. Místo nájemného platí senátorovi práci: úklidem kolem domu a jinými podobnými pracemi. Byl velmi hrdý, když senátor o něm napsal: „Jirí jedná vždy jako gentleman a je nejen spolehlivý, ale i schopen dobře udělat vše, čeho se chopí. Máme ho velmi rádi a i jeho manželku a doufáme, že u nás ještě nějaký čas zůstane.“

Speedy má radost z tohoto dopisu, ale ani na okamžik nezapomíná, komu je za to vše dlužen.

Největším zázrakem na světě je změna života, když je o člověku pravdivé – „jestli kdo v Kristu, nové stvoření jest. Staré věci pominuly, aj nové všecko učiněno jest“ (2.Kor. 5,17).

Chemikové, pracující v Golské Petrolejářské společnosti, vezmou černou, špinavou, mazlavou a zapáchající sedlinu rafinérie a udělají z ní čistý, světlý a průhledný parafin. – To dokáže učinit důvtip člověka spojený s vědeckými poznatky. Avšak ani člověk ani věda nedokáže učinit lidské srdce čistým. Člověk nedokáže vzít charakter druhého člověka, který je umazán a pokálen satanem a změnit ho v mocný nástroj spravedlnosti. Tuto změnu dokáže jedině Boží moc a Bůh sám.

Okolí, síla mysli, síla vůle mohou konat divy – každý kdo se chce zapojit do tohoto díla, dokáže divy, ale nic více. Žádná síla člověka nestačí na okamžité a trvalé vysvobození. Vždyť žádný opilec nemá dosti síly k tomu, aby přestal ihned pít a aby již nikdy nezatoužil po alkoholu.

I lékařská věda potvrdí skutečnost, že bylo-li lidské tělo po léta ovládáno alkoholem, náhlé ukončení pití by způsobilo lidskému organismu takový otřes, že by to ani nevydržel. Proto také, kdo podstoupí tuto „léčbu“, prochází obvykle údobím nesmírného „odříkání se“. A přece Bůh se může ujmout tohoto člověka, uzdravit jeho ducha a dát mu zkušenost okamžitého vysvobození a skutečně z něj učinit „nové stvoření v Kristu Ježíši!“

K záchraně takovéto bytosti je třeba někoho většího, než je pouhý člověk. Snažte se vysvětlit takovou to zázračnou přeměnu lidské povahy, aniž byste zároveň mysleli na mocnou sílu Ducha svatého; snažte se vysvětlit toto osvobození bez zázraky činící síly Ježíše Krista a znásilněte tím rozum i urazíte jméno a osobnost Ježíše Krista, který tohoto ubohého člověka zachránil.

### **CO JE KLÍČEM TOHO?**

Málo vědění i nadbytek nadšení škodí. V osvojování si náboženských pravd se toto může stát katastrofálním. Nedávno člověk, který měl dobrou snahu, namaloval olejovými barvami můj obraz. Jemu se obraz zdál dokonalým, ale můj hlasatel z rozhlasu, který tu náhodou byl, pohlédl na obraz, když jsem ho balila a klidně pravil: „Nadbytek dobré snahy, ale žádný talent!“

Často mám chuť jednat podobně s těmi, kteří mnoho hovoří o víře, prohlašujíc, že jsou v této věci autoritou a že dosáhli odpovědi na otázku zázračného uzdravování a dokonce soudí ty, kteří nepřijali uzdravení ze štědré Boží ruky.

Na počátku mé služby mne velmi trápilo to, co se dalo právě na poli uzdravování mocí Boží. Byla jsem zmatena „způsobem“, kterým se toto dalo a znechucena nemoudrým „prováděním“, jehož jsem byla svědkem. Nic z toho jsem nemohla na žádný způsob spojit s činností Ducha svatého a se skutečnou Boží povahou. Příliš často s bolestí jsem viděla nemocné, jak se unaveně vraceli domů s pobožnosti, v níž měli dojít uzdravení, právě tak nemocní jako dosud a bylo jim řečeno, že nejsou uzdraveni pro nedostatek vlastní víry. Jak o své víře přemýšleli, jak jí analyzovali a v beznadějném úsilí objevovali její nedostatky, které prý jim bránili v dosažení uzdravující moci Boží. Viděla jsem, že jejich nedostatek spočívá jedině v tom, že hledí na sebe místo na Boha.

Jaká byla na to odpověď? Opět a opět jsem si kladla otázku: „Proč někteří lidé jsou uzdraveni, zatím co ostatní nikoli? Což není léku v Galád?“

Což víra je něco, co si může člověk sám vyrobit nebo vypracovat? Což je to něco, co člověk může obdržet skrze vlastní dobrotu nebo svůj morální stav? Je to něco, čeho můžeme dosáhnout za svou službu Pánu nebo pro vlastní dobrotu? Věděla jsem, že Bůh nelže a že uzdravení slíbil. V hloubi srdce jsem věděla, že je uzdravení, neboť jsem viděla ty, kteří ho dosáhli. Bylo skutečné, nefalšované. V čem však spočíval klíč k jeho dosažení?

Nemohla jsem vidět Boží ruku v nadbytku lidské horlivosti, ba spíše jsem viděla zlo, jež bylo způsobeno tím, že veškerý nezdár byl přičítán jen „nedostatku víry“ každého jednotlivce, který nedosáhl uzdravení. Byla jsem tím zničena. Mé srdce tvrdilo, že Bůh stačí na vše a mysl mi pravila, že někteří skrze svou nevědomost a nedostatek porozumění pro duchovní věci, haní to, co je svaté i podivuhodné a přístupné všem.

Žádný kazatel mi nemusel tvrdit, že Boží moc je skutečná a že pro Boha neexistuje slovo zázrak. O tom jsem byla ujištěna čtením Božího Slova. Bylo to Boží Slovo i daný slib. Bůh jistě nezměnil Svůj úmysl, ani nezrušil své sliby!

Myslím, že nikdo netoužil tolik po pravdě, ani tak snažně ji nehledal, jako já. Vzpomínám na večer, když jsem z ohromného stanu, v němž byla konána pobožnost Božího uzdravování, odcházela. Po celé týdny potom mne pronásledoval pohled zoufalství a zklamání, který jsem viděla na tvářích těch, jimž bylo řečeno, že jejich nedostatek víry to je, který jim nedovolí přiblížit se Bohu. Vzpomínám, jak tehdy večer mi kanuly slzy po tváři a já pohlédla vzhůru a volala: „Vzali Pána mého a nevím, kde jej položili.“ Vzpomínám, jak jsem vešla do svého pokoje a plačíc, přinesla jsem své srdce Bohu a prosila Ho o světlo pro tuto pravdu. Na štěstí hned od počátku své služby, naučila jsem se cenné duchovní úloze, která mi byla nyní velmi užitečná. Poznala jsem totiž, že *jediným způsobem, jak poznat pravdu je, přijít v naprosté upřímnosti srdce i mysli a dovolit Pánu, aby Sám nám dal skrze Své Slovo požehnané zjevení Svého Slova a aby On Sám nám učinil skutečnou svou přítomnost a dal poznat Svou pravdu.* Ani jedinkrát při svém hledání jsem neoblékla roucho neomylnosti. Nehledala jsem jako dogmatik, ani jako člověk omezené mysli, ale jako ten, kdo se denně učí, ten, kdo chce být spravován Duchem Svatým a touží být vyučován Otcem, jako ten, kdo je hladov po hlubším duchovním vědění, ne od člověka, ale od Boha.

Dychtivě jsem čekala na odpověď a ta i přišla.

Jednou večer při shromáždění, jež jsem řídila, náhle mezi posluchači povstala opravdu věřící žena a pravila: „Mohla bych, prosím, dříve než začnete kázat, podat svědectví o tom, co se přihodilo, když jste včera večer kázala?“

Přikývla jsem a spěšně jsem vzpomínala, o čem jsem kázala předešlého večera. Nebylo to žádné neobyčejné kázání. Bylo to prostinké svědectví o Osobnosti Ducha Svatého. Jasně jsem si vzpomněla na obsah i podstatu poselství. Bůh sedí na trůně a On je Dárce každého dobrého a dokonalého daru. Na Jeho pravici je Jeho Syn, který nám dal spasení i uzdravení těla a který stačí na každou potřebu našeho života. Duch svatý je jediným členem této Božské Trojice, který je tady na zemi a pracuje ve spojení s Otcem i Synem. Je tu proto, aby pro nás učinil vše, co by vykonal i Ježíš, kdyby tu byl přítomen v těle.

Poslouchala jsem tedy, co řekne ona žena.

„Když jste mluvila o Duchu svatém“, řekla, „a když jste pravila, že On má moc vzkříšení, pocítila jsem, že ona Boží moc prochází i mým tělem. Ač jste se ani slovem nezmínila o uzdravení nemocného, poznala jsem, že i mé tělo bylo ihned a skutečně uzdraveno. Byla jsem si tím tak jista, že jsem šla dnes na prohlídku k lékaři a ten mi to potvrdil.“

Duch svatý byl tou odpovědí na moji otázku. Byla to tak hluboká odpověď, že žádný člověk nedokáže plně změřit její hlubiny a přece tak prostinká, že většina lidí ji přehlédne!

Onoho večera jsem pochopila, proč nebylo potřebí kázat o uzdravení a nebylo potřebí uzdravující moci na papíře nebo v nějaké osobnosti, ani žádného vybízení k tomu, aby lidé měli víru.

To byl počátek služby uzdravování, kterou mi Bůh svěřil. Mnohým se zdá podivným, že bylo uzdraveno i mnoho těch, kteří jen tiše v posluchárně seděli, bez veškerého projevu a aniž by byli dříve na to upozorněni. Je to proto, že tu byla taková hojnost přítomnosti Ducha svatého, že již pouhou touto přítomností nemocní byli uzdraveni již, když čekali venku na otevření dveří.

Nejednou jsem cítila, že bych si měla zout obuv, neboť místo, na němž stojím, je svatá země. Často moc Ducha svatého se tak zmocní i mé vlastní bytosti, že musím opravdu zápasit, abych zůstala stát. Mnohokrát Jeho přítomnost vyléčila nemocná těla před mými zraky. Vyléčila jejich nemoc, žal a v mnoho případech i jejich hřích. A přece nedokáží vám povědět, proč a jak se tak stává.

Jako na počátku, tak i nyní jsem jista toliko dvěma věcmi:

1. že nemám nic společného s tím, co se stává a že,
2. vím, že je to nadpřirozená síla Všemohoucího Boha.

Jsem spokojena tím, že ono „proč“ a „jak“ mohu přenechat Jemu. Vždyť kdybych znala odpověď na tyto dvě otázky, tu bych sama musela být Bohem.

Ve světle Boží nesmírné lásky, něžnosti a smilování, Duch svatý mi ukázal mou bezcennost a bezmocnost. Jeho velikost je přemáhající – já jsem hříšnice, spasená Boží milostí. Jeho je moc i sláva a o tuto slávu – Svou slávu – se nikdy nebude podílet s člověkem.

Porozumíte-li, co znamená svatá Trojice, tu mnohé věci, kterým jste dříve nerozuměli, se vám stanou jasnými. Tři Osobnosti svaté Trojice – Bůh Otec, Bůh Syn, Bůh Duch Svatý – jsou jedno. Jsou současné, nekonečné a věčné. Všechny tři se současně podíleli na stvoření světa a jsou účastny a nepostradatelné v díle vykoupení. Avšak, ač všechny tři pracují jako jediná Bytost, přece každá má zcela odlišnou funkci.

Bůh Otec plánoval a navrhl stvoření člověka, lidově řečeno, On je „hlavním šéfem“. Bůh Syn obstaral a vykonal na Golgotě to, co Otec měl v plánu již od věčnosti. Uskutečnil Boží věčný plán. Vše, co dostáváme od Otce, přichází skrze Ježíše Krista a to je, proč v jádru naší víry je osobnost – skutečný Syn, skutečného Boha. Když se modlíme, přicházíme k Otcovu trůnu ve jménu Ježíše. Obdržíme slyšení u Otce jedině tehdy, přijdeme-li k Němu ve jménu Jeho Syna. Duch svatý však je mocí této trojice. Jeho moc to byla, která vzkřísila Ježíše z mrtvých. Tato moc vzkříšení prochází i dnes naším tělem – uzdravuje je a posvěcuje.

Krátce řečeno: modlíme-li se ve jménu Ježíše, tu Otec hledí dolů na nás skrze naprostou dokonalost, úplnou svatost a dokonalou spravedlnost Svého jednorozeného Syna, věda, že skrze Něho bylo zapláceno plné výkupné za spásu člověka a dává tedy odpověď na každou potřebu člověka.

Bůh cení dílo spasení Svého Syna tím, že skrze Něho plní každé přání našeho srdce. Zatím co tedy je to k životu křísící moc Ducha svatého, jež provádí skutečné uzdravení našeho těla, Ježíš jasně nám

ukazuje, že máme vzhlížet k Němu – Synu – u víře, neboť On je ten Jediný, skrze Něhož je všechno možné.

Víra. Celé svazky byly napsány a celé svazky by mohly být ještě napsány o „tom“, co nelze definovat a co se jmenuje víra, a přece posléze vidíme, že je toho tak maličko, co víme o tomto předmětu.

Víra je vlastnost či moc, skrze níž dosahujeme to, po čem toužíme. Tato definice víry je nejvíce podobná té, kterou nám podává vdechnuté Boží Slovo.

Víru nemůžeme zvážit, ani vložit do nádoby. Není to něco, co můžeme vzít, prohlédnout si to a rozebrat to; nemůžeme na ní položit prst a říci: „Tohle je víra.“ Snažit se přesně a stručně jí vyložit je téměř nemožné. Je to totéž, jako kdybyste chtěli určit energii jediným obsažným tvrzením. V říši fyziky je nám řečeno, že atom je svět sám o sobě a že potenciální energie, jež je obsahem v tomto nepatrném světě, je tak veliká, že udivuje mysl průměrného člověka. Snažte se jí definovat a ocitnete se v nesnázi. A tak je tomu i s vírou v říši ducha. Ač není snadné přesně určit, co je víra, přece aspoň víme, čím ona není.

Jeden z nejčastějších omylů této věci je ten, že je víra zaměňována s troufalostí. Musíme se mít neustále na pozoru před tímto nebezpečím, neboť mezi tímto dvojím je ohromný rozdíl. Na pobřeží je např. oblázek. Pobřeží je však něčím větším než tento oblázek. Tvrdí-li však oblázek, že je pobřežím, říkáme: „Přisvojuješ si příliš mnoho.“

Je mnoho lidí, kteří smíchají součástky vlastního duševního postoje s trochou důvěry a špetku spolehnutí se s velkou částí náboženského sobectví. K tomu přidávají trochu důvěry s mnoha jinými součástkami a to vše smíchají v duchovním lékárenském kelímku a nalepí na něj nápis „víra.“ Ve skutečnosti však výsledkem této různorodé směsi je spíše troufalost než víra.

Víra je více než důvěra, více než důvěřivost, ba více než spolehnutí se a především nikdy není vychloubavá. Je-li to dokonale čistá víra, víra Ducha svatého, tu nebude, nikdy jednat v rozporu s Božím Slovem a nikdy neučiní nic proti Jeho vůli a moudrosti.

Byly chvíle, kdy jsem cítila, jak víra tak proniká každou část mé bytosti, že jsem se odvážila takových věcí, kterých bych se byla nikdy neodvážila, kdybych se byla spoléhala na vlastní úsudek a rozum. Ba, víra proučila každým mým slovem i činem s takovou neodolatelnou mocí, že jsem doslova stála v údivu nad mocným dílem Páně.

Jedno víme jistě: Jsem-li já nebo ty od Boha vzdálen, tu nemám v sobě ani částičku něčeho, co i když všelijak smíchané či složené, by vytvořilo aspoň ono hořčičné seménko víry Boží.

Uvažujme o tom velmi prostince: kdybych se chtěla dostat přes jezero a byl tu jediné člun, pomocí něhož bych to mohla učinit, tu je zcela samozřejmé, že použiji tohoto člunu. Bylo by ode mne velmi pošetilé, chtít se dostat na druhou stranu jezera, nemám-li člun, ve kterém bych se tam dostala. Opatři si člun a dostaneš se tam. Nuže, kde dostaneme víru?

Odpověď na tuto otázku je určitá a jistá. Víra je Boží dar, či ovoce Ducha a ať je to dar či ovoce, její zdroj a původ je týž. Přichází od Boha a je Jeho darem.

Je-li víra bezmocná, pak to není víra. Není možno mít víru, jež se neprojevuje, právě tak jako nemůžeme mít pohyb, nehýbáme-li se.

To, čemu často říkáme víra, je vlastně jen důvěra. I když Pánu důvěřujeme, jen víra má za následek čin a moc.

Člověk může důvěřovat Pánu Ježíši, že podle Jeho slibu dojde spasení i že jednou, přijme Krista na odpuštění svých hříchů. Může věřit, že Bůh může odpustit jeho hříchy. „Znovuzrozeným“ však je jen tehdy, má-li onu činnou a mocí naplněnou víru.

„Milostí spasení jste skrze víru a ne sami ze sebe; darť je to Boží“ (Ef. 2,8).

Milost a víra jsou spolu tak úzce spjaty, že není možno je od sebe oddělit. Největším divem je to, že víra je nám často udělena právě tehdy, když si jí nejméně zasloužíme. A přece víra není výsledkem zásluhy, neboť žádný člověk si nezaslouží spasení a žádná bytost není hodna ani té nejmenší částičky Božího Požehnutí. Proto toto dvojí – milost a víra – je tak úzce spojeno.

Víra ke spasení, jež je udělena hříšníkovi, je jediné výsledkem Boží milosti a milosrdenství. Je to dar. Víra, jež je udělena jednotlivci k uzdravení jeho těla, je zase jen výsledkem Božího milosrdenství. Je to záplava Jeho velikého smilování i milosti. Je to dar.

Neproste o víru; hledejte Pána a víra se dostaví.



Učedníci a Mistr byli na vodách jezera Galilejského. Byl to nádherný den. Jezero bylo klidné a jasné a na nebi ani mráčku, když pojednou se rozpoutala strašná bouře. Ubozí učedníci byli hrůzou zděšeni. Vítr prudce foukal, malý člun se div nepřevrhl a učedníci se domnívali, že jejich život je v sázce. Konečně plni zoufalství vzbudili spícího Mistra. Ten klidně a beze zmatku jim položil jedinou otázku: „Kde je víra vaše?“ (Lk. 8,25). Kde byla? Nechali ji na břehu, než vstoupili do člunu? Spadla snad do hlubin jezera, na němž se plavili v malém člunu? Uprchla snad na ramenou bouře? Jejich víra odpočívala na zádi člunu. Byla po celý čas s nimi; ani na okamžik je neopustila. Ježíš byl jejich vírou. Jejich chyba však spočívala v tom, že když pozorovali bouři, zapomněli na tuto Jeho přítomnost! Na to myslel Ježíš, když pravil: „Beze mne nic nemůžete učinit.“ On tedy je vaší vírou!

Jsme poraženi, hledíme-li na okolnosti, na své vlastní záhady, na svou slabost i nemoc těla. Nejjistější způsob, jak být poražen je, soustředit se jen na sebe. Bouře převrhne náš člun – tím můžeme být jisti – ač blíže než ruce a nohy jsme měli víru, skrze níž jsme mohli dosáhnout vítězství.

Nikdo ani jedenkrát nemusí být poražen a nikdo nemusí postrádat víru. Hledte vzhůru na Ježíše. On, Ježíš, je vaší vírou a On je i mou vírou. Nesmíte hledat víru, ale musíte hledat Ježíše! Dárce každého dobrého a dokonalého daru je i mou vírou. Nesmíte hledat víru, ale musíte hledat Ježíše! Dárce každého dobrého a dokonalého daru je i vůdcem a dokonavatelem naší víry!

### **VĚŘÍM**

Věřím ve svatou Trojici: Otce, Syna a Ducha svatého, nadpřirozeně vdechnuté Slovo, jež bylo za starodávna napsáno svatými muži, kteří k tomu byli puzeni a nadchnuti Duchem svatým.

Toto je jediné pravým základem křesťanské jednoty a obcenství. To je věčné měřítko, podle něho budou souzeni všichni lidé i národové.

Věřím ve svatou Trojici: Otce, Syna a Ducha svatého, jako tři oddělené bytosti, jež jsou stejně božsky dokonalé.

Věřím v Boha Všemohoucího, stvořitele nebe i země, Jehož sláva je tak jasná, že žádný smrtelník nemůže spatřit Jeho tvář a zůstat živ. Jeho povaha tak převyšuje veškeré lidské přirovnání, že jí prostě nelze definovat. Kdyby mohl být podán projev Boží jsoucnosti, byl by příliš omezený k určení nejvyšší Bytosti a Soudce všehomíra. Víra začíná tam, kde rozum a logika je u konce!

Věřím v Ježíše Krista, skutečného Syna živého Boha, který je věčný jako Otec, byl počat z Ducha svatého, narodil se z Marie panny, vzal na sebe podobu člověka a vylitím své krve usmířil Boha s padlým člověkem. Právě tak jako proroctví je nevypověditelným důkazem v říši věčné Jistoty, tak i osobnost Ježíše Krista je důkazem jistoty v říši vnitřní jistoty. Jeho celý život je nejen dokonalým naplněním proroctví Starého Zákona, ale Jeho osobnost převyšuje život každého jednotlivce a můžeme ho vysvětlit jen tehdy, připustíme-li, že je pravým Bohem právě tak, jako pravým člověkem. Zázračný život Kristův je nevypověditelným důkazem Jeho zázračného narození!

Věřím v Ducha svatého jako Osobnost, v Božskou Osobnost a ne jako Božský vliv. Znaky osobnosti jsou: vědění, cit a vůle. Vždyť každý kdo ví, myslí, cítí a chce, je osobnost, ať má tělo či nemá. V písmě svatém jsou tyto zřejmé znaky či charakteristika osobnosti připsány Duchu svatému. Duch svatý jako člen Božské Trojice pomáhal při tvoření země i života na zemi. Byl při stvoření člověka. Proto je psáno: „Učiňme člověka.“ Již před založením světa bylo předurčeno, že Duch svatý bude v církvi vládnout a spravovat ji.

Věřím, že dobrovolnou neposlušností a přestoupením, se člověk dostal ze stavu nevinnosti a čistoty do hlubin hříchu a nepravosti. Poněvadž člověk padl, musel být i souzen. Zákon musel být uspokojen a pokuta zaplácena, neboť to vše vyžadovala Boží Svatost.

Ježíš Kristus, Syn skrze Ducha svatého, nabídl Sebe Bohu Otci jako oběť za hřích. Proto je o Kristu řečeno, že je „Beránek zabitý od počátku světa“. Kristova krev je tak účinná, že netoliko očišťuje ode všech hříchů, ale ona krev prolitá tehdy v Jeruzalémě před devatenácti sty lety, odstraní i kletbu hříchu na zemi. Jeho nevinná krev stačí na usmíření a očištění našeho hříchu!

Věřím ve spasení jako v určitou zkušenost – ve zkušenost, skrze níž člověk není v otroctví hříchu, ale „přešel jest ze smrti do života“ a je změněn mocí Ducha. Stává se zcela doslovně „novým stvořením v Kristu Ježíši“. Provinilý hříšník je učiněn spravedlností, prostou vírou v Božího Syna a přijetím Ho za Bohem daného Spasitele.

Věřím v „povolání těla“ věřících, jež se skládá ze Židů i pohanů a jednotlivců ze všech lidí, kmenů i národů, jež započalo Letnicemi a je známé jako „Tělo Kristovo“.

Věřím, že Ježíš, který je nyní na pravici Boží jako Nejvyšší Kněz, se může projevit světu skrze Svě tělo – církve.

Věřím, že toto „tělo“, jež se skládá z těch, kteří byli umyti krví Božího Syna, bude Kristovou nevěstou a bude s Ním kralovat ve slávě tisíciletého království.

Věřím v zázraky!